

БО ОНЕСТ СПИСЪКЪТ

Част 2 от „Мъжете на честта“

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

Уважаеми читатели, предполагам, че не всички от вас са имали удоволствието да прочетат първата книга от трилогията „Мъжете на честта“, затова сега с няколко реда ще се опитам да запълня пропуснатото.

Нейното подзаглавие е „Разплата“ и по-нататък ще разберете защо се нарича така.

В тази история се разказва за един съкрушен баща, чиято дъщеря нелепо умира след употреба на наркотици, а неговия живот, и без това не особено щастлив дотогава, след нейната смърт напълно губи своя смисъл. В мъката си той е на път окончателно да се предаде, бавно се превръща в алкохолик и скоро стига дъното. Всичко изглежда почти необратимо, но се оказва, че съдбата има други планове за него.

Един ден, посещавайки гроба на Деница, в рядък миг на просветление той разбира, че вместо да продължи да се самоунищожава, може да направи нещо полезно за паметта на детето си, като посвети силите си на отмъщението.

От този момент нататък за него има само една кауза и той напълно ѝ се отдава — ето откъде идва името на първата книга.

Следват дълги месеци на възстановяване и тежки тренировки, едва тогава бащата — Иво Ников, решава, че вече е готов да започне издирването на тези, които по някакъв начин са допринесли за преждевременната смърт на неговото единствено дете. Знае, че се изправя срещу безмилостни хора, които дори не са чували за понятия като морал и чест и шансовете му да ги победи са минимални. Той е сам, без приятели, добър и състрадателен човек, а това е в пълно противоречие с плановете му. Нужно е тотално да промени възгледите си, да стане жесток и брутален, та да изравни донякъде силите с невидимия враг.

Нашият главен герой вече няма какво да губи, а му е ясно, че с вродената си доброта и със спазването на християнските ценности е невъзможно да победи многократно по-силния и безскрупулен

противник. Така, принуден от обстоятелствата, а и от надеждата, че това ще му е само от полза той продава душата си на Дявола, заклева му се в преданост и вярност, като в замяна от новия си покровител иска само закрила.

От този момент нататък, повярвал, че е подкрепян и от тъмните сили, вече без никакви морални скрупули той тръгва на лов за престъпници.

От съквартирантката на Дени научава кой дилър ѝ е продал дрогата, издирва го и с някои много неприятни методи го принуждава да издаде и другите участници в престъпната група, а нататък вече е лесно, по метода на доминото, открива всеки следващ виновник нагоре по веригата.

Няма да навлизам в подробности, зная, че ще ви е интересно сами да прочетете какво се е случило с тези отрицателни герои, но за да провокирам любопитството ви ще повдигна завесата още малко.

В течение на времето осиротелият баща се сдобива със странен и неочакван съюзник в лицето на един отшелник, живеещ в гората, а по-късно, заради сложността и обема на задачите, привличат в групата и трети верен приятел. И към тримата животът не е бил справедлив и може би затова те създават здраво приятелство, разчитат един на друг и вече заедно са много по-ефективни.

Веднъж, при разпита на поредния заловен пласъор, неочаквано разбират, че следите на наркотиците водят към столицата, а там за противник ще имат хора на много високо ниво в йерархията на държавата.

Докъде са готови да стигнат нашите герои?

Ще се откажат ли, или ще продължат?

За невероятните приключения на тримата отмъстители и новите предизвикателства пред тях ще прочетете в **Мъже на честта — „Списъкът“**=>.

Двете книги са свързани, но всяка съдържа различни истории и съществува сама за себе си. Ако обаче искате напълно да навлезете в света на героите и да разберете как започва всичко, първо прочетете „Разплата“!

От автора

1

През последните години зимата бе променила навиците си и в живописното планинско градче рядко можеше да се види сняг след Нова година. И сега, макар календарът да обявяваше на всички, че е едва края на февруари, пролетта бързо нахлуваше, топлите ѝ ветрове топяха и последните останали преспи край пътищата и по всичко личеше, че предстои дълготрайно затопляне.

Тази сутрин Иво Ников бе излязъл на обичайния си крос, оставаха му да пробяга още 3–4 километра, а после щеше да се прибере в уютната си градска къща, където го чакаше Роси, навярно вече станала и приготвила закуската.

За днес двамата бяха планирали да се качат на вилата в гората, за да видят как я кара старият им приятел, бяха решили да му занесат няколко нови книги и да го зарадват с компанията си.

Човекът, както читателят ще се увери по-късно, напълно заслужаваше това внимание! Такива като него още древните народи бяха описали като „E pluribus unum“, от многото — единствен! Той му беше верен другар, всъщност най-верния. Другите се бяха разбягали преди време, когато решиха, че Ников е бита карта и вече няма да имат полза от него.

Робинзон бе друга работа, той не търсеше изгода. През миналата година винаги когато Иво го помолеше, този невероятен мъж му оказваше неоценима помощ, опитът и новаторските му идеи действаха безотказно при издирването на отрепките, довели до смъртта на дъщеря му. Иначе бе донякъде странен, преди да се запознаят двайсетина години бе обитавал една пещера дълбоко в гората и това нямаше как да не окаже влияние върху характера му.

Тъй като вече не бе в първа младост, есента Иво му предложи да се нанесе във вилата му. Така от няколко месеца Робинзон живееше там, пазеше къщата от крадци и поглъщаше книга след книга, а откак бащата на Деница му подари стария си лаптоп, не се отделяше от него. Много бързо усвои основното и сега с часове сърфираше в интернет.

Естествено Робинзон не бе истинско име, а прозвище. Иво продължаваше да го нарича с този прякор, все още не знаеше как се казва приятеля му, а според тяхна стара уговорка и не питаше.

Човекът беше истинска находка, години наред избягваше хората, живееше самотно в гората и ако преди време сам не му се бе разкрил, Ников така й нямаше да разбере, че съществува.

В първия момент се подведе по неугледния му външен вид, помисли го за прост човечец, търсец си компания, но после се убеди, че много се е лъгал. Непознатият се оказа бивша барета, много ерудирана и интелигентна личност, но избрал самотата и уединението, защото напълно се бе отвортил от българските нрави. Принуден от своите началници насила да напусне службите, сега водеше тих и спокоен живот като отшелник, една призрачна сянка в планината, за която никой не подозираше. Много време измина, докато двамата се опознаят напълно и започнат да си имат доверие, но сега вече бяха първи приятели.

Докато издирваше злодеите, довели до смъртта на Дени, Иво се убеди колко изобретателен е новият му приятел и какви невероятни черни сценарии може да измисля. Човекът го съветваше за всичко, напътстваше го в тренировките и въобще му оказваше неоценима помощ. Именно заради това Ников много се зарадва, когато той прие поканата да прекара зимните месеци в топлата вила, чувстваше, че по този начин поне малко му се отплаща.

Сега тичаше към къщи, постепенно усилвайки темпото, безкрайно доволен, че тренираното му тяло не изпитва никаква умора. Дори и затова бе задължен на приятеля си, редовно запарваше чайове с билки, подбрани от него, които оказваха небивал ефект върху организма му.

Прибра се, взе един душ и влезе в спалнята, където приятелката му, седнала на фотьойла гледаше телевизия и го чакаше. Не си бе сложила никакъв грим, пък и не се нуждаеше от него. Дори и на тази възраст, сутрин тя изглеждаше добре, а като прибавим и това, че го боготвореше, какво повече можеше да иска един мъж?

— Добро утро мила, добре ли спа? — той се наведе и нежно я целуна, а тя грейна от щастие.

— Добро утро! Хубава нощ ми подари, затова реших да те изненадам и докато тренираше, изпекох любимата ти баница.

— Сигурно ще е страхотна, твоите гозби винаги са ме впечатлявали. Хайде, ела да пием кафе!

Роси бе една от трите жени, с които се срещаше редовно и това, че не е моногамен не влизаше в противоречие с принципите му. Богатият житейски опит го бе научил, че не е практично да инвестираш само в една жена, която всеки момент може да реши, че ѝ е време за нещо ново. Също така бе разбрал, и то по трудния начин, че любовта не е онова трайно състояние, за което бленуват повечето тийнейджъри. Оказваше се, с много малко изключения, че всичко е само временно и после при раздялата, за единия партньор оставаше единствено болката.

Когато Иво преди време се запозна с Роси, и тя като другите си две съпернички — Нели и Даниела, в никакъв случай не можеше да претендира за титлата „мисис“. Животът не се бе отнесъл добре с тях и срещата с него им дойде като печалба от тотото. Той имаше лек характер, често ги караше да се смеят, а като прибавим и щедростта му, за тях това събитие беше като манна небесна.

Зрелите жени са прагматични и здравомислещи, те знаят какво искат от живота и когато срещнат един джентълмен се стараят на всяка цена да го задържат. Може и да се досещаха, че не са му единствените, но взаимната изгода беше налице и никоя не желаше с ревността си да разваля нещата. Освен това той бе сравнително богат човек и с удоволствие задоволяваше всичките им капризи, а и не им даваше никакви явни поводи да го ревнуват.

По случайно стечение на обстоятелствата през изминалата година в три от жертвите си откри големи суми пари и въпреки че с част от тях купи на Командо къща край Варна, и за него останаха предостатъчно. Отделно имаше малък бизнес, който се развиваше добре и му носеше постоянни приходи.

Навярно се чудите за какъв Командо стана дума в предните редове. Този бивш негов съученик бе третият член на малката им група, навремето той бе участвал в два военни международни конфликта и с опита си бе ценна придобивка, но сега докато мине зимата временно се бяха разделили с него. Такава беше уговорката.

Спокойно си изпиха кафетата и разрязаха баницата, после двамата изядоха колкото можаха, а останалото опаковаха за Робинзон.

Измиха съдовете, погледаха още малко телевизия и се приготвиха да тръгват, вече с нетърпение очакваха срещата с оригиналния им приятел.

— Роси, готова ли си, сложи ли и книгите в колата?

— Да, но освен баницата не трябва ли да занесем още нещо за ядене?

— Ако му купим месо или колбаси ще се обиди, знаеш, че сам си набавя храната. Приема с радост само тестени изделия, но горе съм инсталирал машина за приготвяне на хляб, а с брашно съм го заредил за година напред. Виж, на книгите наистина ще се зарадва.

Подкараха колата и след десетина минути бяха вече горе в селцето, двайсетина къщи, разположени в две махалички. Вкараха пежото в дворчето и слязоха.

С това свое кътче Иво не би се разделил за нищо на света, преди години купиха мястото и по негови чертежи построиха двуетажна вила. Дворът отвсякъде бе заобиколен с гори и поляни, само предната му страна гледаше към пътя, а долу, в ниското се разстилаше самият град. Наоколо цареше пълна тишина, нарушавана само от звуците на природата.

Слязоха от колата, взеха кашончето с книги и баницата и влязоха в къщата. Вътре всичко блестеше от чистота, в камината гореше буен огън, но от наемателя нямаше и следа, навярно бе или на лов, или за дърва.

Роси се поогледа и възхитена възкликна:

— Този човек е като войник, виж колко е подредено!

— Направо свети! А знаеш ли какво казваше бившата ми съпруга при подобни случаи?

— Кажи, щом си го запомнил, сигурно е интересно!

— Тя много-много не си падаше по хигиената и повтаряше, че чистата къща е признак на похабен живот.

— Е, използвала е сентенциите в своя защита. Търсиш ли оправдание за мързела си, винаги ще го намериш!

Оставиха багажа и излязоха на терасата да се насладят на хубавото време, седнаха на шезлонгите и блажено се отпуснаха. Тук-там по небето се гонеха бели облачета, а пролетното слънце приятно галеше лицата им.

В ъгъла на терасата приятелят им бе сглобил телескопа, подаръкът, който купиха за Командо и се надяваха скоро да му поднесат. Сега той живееше в околностите на Варна и когато се чуваха по телефона горещо ги умоляваше най-последно да му отидат на гости, та да видят как се е устроил. Този момент приближаваше, днес щяха да решат кога ще го посетят, оставаше само Робинзон да се прибере.

Иво стана от шезлонга и погледна през окуляра на уреда, установи, че е насочен точно към гарата на града. Удиви се колко ясно вижда лицата на хората на перона, въпреки че бяха на няколко километра от него. Повечето физиономии му бяха познати, а други — не, всеки се бе запътил занаякде, ежедневието долу течеше с обичайния си напрегнат ритъм.

След загубата на Деница той вече не бързаше занаякде, беше се убедил, че в този живот каквото има да се случва, рано или късно непременно ще се случи. И да бързаш, и да не бързаш, предопределеното чака зад ъгъла! Малко се беше възстановил след загубата ѝ, но само дотолкова, че да следва с ясен ум целите си. Тъкмо чувството, че ще прави нещо за нея дори и след смъртта ѝ, му помогна да излезе от бездната, в която бе попаднал тогава, още съвсем малко му трябваше, за да влезе и той под общия знаменател на непоправимите алкохолици.

Засега нещата му се получаваха, с външна помощ или без нея, той показва на няколко човека, че светът е на всички, не само на тарикатите. Постара се да го направи по трудния за тях начин, та и те да усетят част от неговата болка, за която по някакъв начин бяха допринесли.

Всички, които живеяха наблизо и бяха виновни с нещо за нейната смърт вече бяха мъртви, но това не бе край, още нищо не беше свършило. Час по скоро искаше да се види с Командо, та да разбере може ли все още да разчита на неговата подкрепа, от получения отговор зависеха и бъдещите му действия. Досега мишените му бяха лесни и неподготвени, с лекота успяваше да ги надхитри и резултатът беше убедително в негова полза. Не така обаче стояха нещата с двойката на върха, полицаят от Софийско градско управление Виктор Вълев и депутатът от Партията на българските богаташи — Янко Попов, за които бяха научили от последната си

жертва. Те щяха да го затруднят истински, навярно и двамата имаха солидна охрана, предвид бизнеса, с който се занимаваха.

Имаше невероятен късмет, че въобще разбра за тях, голям плюс бе и това, че Иван Асенов, докато го измъчваха, издаде къде е мястото им за срещи в София. При планирането на атаката това много щеше да помогне.

Гледайки надолу към града се сети и за бившия кмет на Х., мижитурката Стоян Цанев, който според последните слухове бе въдворен в някакво специализирано лечебно заведение. Какъв глупак се бе оказал този мошеник, вместо да си гледа далаверите, преди време се подигра с неправилния човек. Но нали казват, че каквото почукало, такова се обадило. Оня ден срещна жена му, весела и променена, явно някой добре я утешаваше, но така и трябваше, най-после и тя се оказа свободна и независима от този деспот. А и оттук-оттам бяха започнали да излизат пикантни подробности за семейния им живот, които тя неразумно беше споделила с фризьорката си, всъщност точните й думи били, че пенисът на Главчо бил по-отпуснат и от пилешки дроб, а тялото му — покрито с брадавици.

Иво почти бе готов да й повярва.

Значи, какво излизаше? За една година успя да прочисти държавата от пет доказани изрода и то без да си дава много зор. Оказваше се, че ако има желание, полицията с огромния си ресурс за това време може да прибере всичката измет, за която имаше данни в огромните си масиви. Но не го правеше!

Отначало наивно бе решил, че това е поради някакви организационни грешки, слабо подготвени кадри или лоша координация. Но после проумя всичко, отговорът бе лесен — те бездействаха заради такива, като новите му цели в столицата и заради корумпираните съдии, които пускаха на свобода дори малкото задържани. Защо да рискуват някой случаен куршум, щом ефектът щеше да е нулев? Какво беше казала една румънска министърка на правосъдието: „Изчистете съдебната система и ще изчистите цялата държава“. Тя явно не успя да се справи, затова вече бе бивша, но той ще опита, когато няколко самозабравили се негодника пострадат, останалите ще се замислят, най-малкото от страх.

Както се бе размечтал едва чу как външната порта изскърца и приятелят му влезе в дворчето, в едната ръка носеше арбалета си, а в

другата — едър заек.

— Хайде бе, Робинзон, баницата отдавна изстина, язък, че бързахме толкова. Скрый това зайче някъде, знаеш, че жените не обичат подобни гледки и се качвай!

Ухилен, след малко ловецът дойде при тях, беше се измил и преоблякъл, щастлив, че има гости.

Когато те посещават истински приятели, наистина се радваш да ги видиш.

Здрависаха се и той седна при тях, а Роси стана и след малко му донесе пълна чиния с уханна баница.

— Благодаря ти, моето момиче, на това няма да откажа, но и аз имам подаръче за теб. Подсети ме после ще ти го дам!

— Какво е то, Робинзон, щом си казал А, очаквам да чуя и Б.

— Сега ще ти разясня! Нали си чела за метаболизма при хората, това е една от причините да си слаб или дебел!

— Естествено, нали и аз внимавам за фигурата си.

— Че какво ти е на фигурата, ти можеш да спечелиш всеки конкурс за... Чакай да не се отплесвам!

— А, кажи, кажи!

— Ами щях да кажа, че можеш да спечелиш всеки конкурс за „мис мокра фланелка“, но заради Иво си затрях.

— Той ще се прави, че не чува! Но продължи с урока, който започна!

— Другата причина за перфектна фигура е добрата обмяна на веществата в организма. Ако имаш бавен метаболизъм и нарушена обмяна на веществата, 95 процента е сигурно, че ще си дебел, дори тлъст. Катеричките например са с бърз метаболизъм, те постоянно ядат нещо, но дебела катеричка няма да видиш. Такива също са някои видове птици и други гризачи.

— И...?

— Съществува една билка, която се бере само през февруари-март, тя вирее единствено по южни склонове и то при определени природни условия. Например около нея трябва да се въдят и бели охлюви, от ония едрите, за които французите дават луди пари. Има и още маркери как да я откриеш, но сега няма да те занимавам с такива подробности. Ти не би я различила, ще я сбъркаш с обикновена папрат, защото има много двойници.

— Но разбирам, че все пак в природата я има.

— Трудно се намира от случайни хора, бих казал, че е по-рядка и от женшена, обаче аз отдавна съм открил няколко нейни местообитания. Изсушил съм достатъчно количество и когато си тръгваш, ще ти дам от нея.

— И досега си мълчал?

— Ти нямаш нужда от подобни илачи, моето момиче, но все пак трябва да се реванширам за тази прекрасна баница. Прави си обикновена запарка и пий по 1–2 чаши на ден и аз ти гарантирам, че колкото и да ядеш, ще си запазиш прекрасната фигура. Един месец да приемаш от този чай е достатъчно за цяла година. Какво ще кажеш, харесва ли ти подаръка?

— Как да не ми харесва, знаеш ли колко пари харча за рецепти и хранителни добавки точно с тази цел? А ти сигурен ли си, че билката ще ми подейства точно по този начин?

— Лично ти го гарантирам, нали ако те загрозя нещо, Иво ще ме убие. Пий спокойно и скоро ще се убедиш в резултата! Сега, скъпи приятели, ще ми разрешите ли да ви оставя за 15 минути? Искам да одера заека и после ако Роси няма нищо против, може да го сготви.

— Нямам, разбира се, но ще ми позволите да го приготвя по моя рецепта, тогава наистина ще си оближете пръстите.

Ловецът се измъкна навън, а Иво предположи, че иска тактично да разкара приятелката му, за да могат да поговорят на спокойствие, иначе сам щеше да го опече.

След малко заекът беше одран и Роси отиде да свещенодейства в кухнята, а Робинзон излезе при него на терасата, като носеше и оръжието си.

— Виж благодарение на твоя лаптоп какъв оптичен мерник си поръчах, а куриер ми го достави чак дотук.

Едва сега Иво видя, че отгоре на арбалета е монтирано някакво устройство.

— Китайски е, но струва само 60 лева, а върши добра работа. Например на този заек ясно му видях оная работа и чак тогава стрелях. Знаеш, че аз и без това убивам само мъжки и сега ще ми е много полесно при подбора, а мога да го използвам и като бинокъл. Харесва ли ти?

— Да, щом ти върши работа. Нямах ли проблеми с горските?

— Те повече мислят за далаверите си с дървесината, сега не им е до мен. По-лоши са и от ония месари ловците, решили са, че всичко в гората е тяхно. Те го правят за удоволствие и за да се фукат, а аз от нужда и смятам, че съм в правото си от време на време да убивам по нещо. Няма да умирам от глад, я!

— Значи вече се оправяш с лаптопа?

— Влизам в Гугъл, пиша думата и всичко излиза, голяма техника. А колко модела арбалети има, не можеш да си представиш. Намерих един американски, който струва три бона, луди ли са тези хора, та това са пет автомобиля втора употреба. Но и на най-скъпите марки силата им на опън е по-малка от тази на моя.

— Това какво значи, обясни ми го простичко!

— Ами моят е самоделен и за частите и труда на майстора съм платил около 200 лева, сега дадох още 60 за оптиката. За стрели пари не давам, стрелям със стоманени топчета и от тях имам достатъчно. За да го заредя обаче, докато опъна лъка ми се разтреперват ръцете, ти сам се убеди в това в Търново, когато с Командо утрепахте полица. Значи, на моя силата, която е нужна, за да го заредя, е минимум 100 килограма, а в Интернет най-силния, който открих беше 180–200 либри, т.е. около 90 килограма. Разбираш ли какво огромно усилие е това, все едно да повдигнеш тази тежест от земята! Вярно, фабричните са по-красиви са и по-изпипани, но на мен ми трябва за оцеляване, не да си го гледам.

— Прав си, всичко опира до това коя фирма ги е произвела, иначе вършат еднаква работа. Но то май с всичко е така, ако се замислиш и при автомобилите е същото.

— Аз съм си доволен от моя и точка. А Командо наскоро обаждал ли се е, взе да ми липсва това момче?

— Ние постоянно се чуваме и все пита кога ще ходим, а не знам какво да му отговоря. Точно за това исках и да поговорим. Теб бърка ли те след 2–3 дни да тръгнем и да му погостуваме?

— Аз съм дърво без корен, само казваш и палим колата, тъкмо ще му занесем и телескопа. Добра работа ми вършеше, но вече си имам мой — той доволен погали новия си мерник.

— Всъщност на почивка ли отиваме или пак ще се налага да правим бели?

— Първото правило при всяка акула е „движи се или умри“! Затова не вярвам, че посещениято ни там ще мине мирно и тихо. Уж почивка, ама... Просто тестото ни е такова.

— Така си и мислех! Е, в такъв случай вдругиден рано сутринта ще мина да те взема и потегляме. Знаеш ли откога искам с очите си да видя какъв имот си е купил, а не само да слушам хвалбите му по телефона.

— Иво, докато я няма Роси искам да те питам и нещо по-деликатно. Я ми кажи тя знае ли за Нели и Даниела, винаги съм се чудил как поддържаш такъв баланс между всичките?

— Не знае, разбира се, защо да ѝ споделям подобни неща? Знаеш ги жените, започват да мрънкат и всичко развалят. Нашият град е малък и сигурно подочуват това-онова, но още когато започвах връзките с тях сме се разбрали, че няма да се дебнем. Предполагам, че и те ми кръшват понякога, често отсъствам с месеци, но съм широко скроен, а и насила нещата не стават. Кой съм аз, че ще им забранявам да вършат неща, които и аз не отказвам? Много пъти съм се чудил какво ще стане ако ги събера заедно, но те са много точни с мен и не заслужават подобни експерименти. Между другото, Даниела все ти изпраща поздрави, каза, че след ония стихчета на Нова година иска да ѝ посветиш любовна поема.

— А, виж това го мога, на мен ми дай поезия да пиша.

— Недей скромничи Робинзон, според мен ти от всичко разбираш. Аз досега не съм срещал толкова всестранно развит човек като теб. На която тема те подкача, веднага ми отговаряш, а в пещерата имаше само един транзистор. Сега покрай интернет навярно ще станеш като енциклопедия, съвсем ще си разшириш кръгозора.

— Има нещо вярно, там информацията е необятна.

— А това за билките, които ще даваш на Роси, истина ли е?

— Абсолютно, с такова нещо не бих се шегувал. Ще отделя и за другите дами, но без тя да разбира.

— Не, че се съмнявам в способностите ти, просто питам. Спомням си как миналата година ми приготви онова сънотворно, с което упоих Искрен, то подейства безотказно.

— Него го варя от отровен бръшлян, нарекъл съм готовия продукт „Дяволски дъх“. Нали и парфюмите ги кръщават, та и аз.

— Оригинално име, добре си се сетил.

В този миг вратата се отвори и се показа усмихнатото лице на тяхната готвачка:

— Момчета, зайчето вече се пече, а може и само да върши тази работа, та се питах искате ли женска компания?

Ето това харесваше Иво в своите момичета. Освен остроумни и с развито чувство за хумор, всичките бяха много тактични.

Роси се беше досетила защо я изпратиха да готви и сега внимателно проверяваше дали все още пречи на разговора.

— Разбира се, мила, ела, сядай при нас! И без това Робинзон само за теб говори.

— Ами аз съм човек с вкус, а и не съм сляп, така че имам право на мнение. Как не бях с 20 години по-млад, та да ти я взема? А то сега само баби ме харесват.

— Като спомена баби, къде е твоята изгора, идва ли често да те посещава?

— Мине, не мине седмица и е тук, но аз не се сърдя, приятно ми е с нея. Чудя се обаче, като се махна от къщата ти, какво ще я лъжа.

— Че кои те кара да се махаш, стой колкото искаш. Я виж откакто си тук колко по-чисто и подредено е? А може и ти като Командо да си намериш някой уютен дом, оставяй го този живот в гората! Не те гоня, стой колкото искаш, а покрай мен може и някоя млада мацка да завъртиш.

— От младите бягам както Дяволът от тамяна.

— За жените ти си знаеш, но все пак, ако искаш да си имаш някоя само твоя къщичка кажи, можем да го уредим! Само харесай някоя и я спазари, другото остави на мен.

— Благодаря ти, Иво, за добрите думи, но в момента нищо не мога да кажа, ти ме изненада и ме свари неподготвен. Ще помислим и ще решим заедно, а засега щом не ме гониш, ще поостана тук.

Поседяха на терасата още малко, но скоро захладня и тримата влязоха в топлата стая. От кухнята се носеше приятен аромат на печено, явно Роси и този път бе надминала себе си.

Седнаха в удобните фотьойли пред камината и докато чакаха вечерята да се приготви, уточниха пътуването към Варна.

— Освен телескопа какво друго ще му занесем?

— И аз това се чудя. Искаше ми се да му подарим и една немска овчарка, затова тия дни посетих един елитен развъдник. За съжаление

малки ще се родят чак през май, а докато станат самостоятелни, ще минат още два месеца. Явно кученце ще му закараме някой друг път, засега ще се размине само с телескопа. Ти нямаш ли в пещерата останал някой от твоите осолени бутове, тогава вече добре ще се отсраим?

— Имам, как да нямам, бидонът е наполовина пълен? Добре, че се сети!

— Аз пък ще направя баница — не остана назад и Роси — специално ще се постарая заради него, а мога и лично да му я поднеса. Какво ще кажеш, Иво?

— Сега с Робинзон отиваме по работа и няма да ти е интересно, а и времето още не става за плаж. Умишлено не те поканих, но за да се реванширам, лятото ще те заведе, когато пожелаеш.

Роси не очакваше да ѝ откажат и се понацупи, но бързо ѝ мина и доброто настроение скоро се върна. Откъде можеше да знае, че се събират да решават чужди съдби и колкото по-малко свидетели има, толкова по-добре.

Иво стана, отвори бутилка вино и напълни две чаши, на себе си наля безалкохолно. Отиде в кухнята, разкъса крехкото печено на едри парчета и го сервира, после хвърли още дърва в огъня. Ако сега и дъщеричката му беше жива, това щеше да е един от най-прекрасните моменти за десетилетия, но уви. Животът на никой човек не е съвършен, но към неговия съдбата се бе отнесла особено жестоко.

Потисна обзелите го чувства и за да не разваля настроението и на останалите се присъедини към закачките им.

След няколко часа от зайчето и виното не беше останало нищо, луната вече надничаше през прозорците и гостите станаха да си ходят.

Домакинът им ги изпрати чак до колата и на раздяла подаде на Роси малко пакетче.

— Това е билката, която ти обещах, след 2–3 месеца ще усетиш ефекта. Пийвай си по малко всеки ден, а ако имаш чист ябълков оцет слагай вътре и по 1 лъжичка от него, той също е природен еликсир! А бе, слушай чичо си и няма да сбъркаш!

— Още веднъж ти благодарим за всичко и пожелаваме лека вечер. Като се приберете от Варна пак ще ти дойда на гости, тогава може и сама да прескоча.

— В такъв случай ще препирам Иво по-бързо да се връщаме, твоята компания ми е по-приятна от всякакви морета. Иво, лека нощ! Утре ще опаковам телескопа в кутията и ще отскоча до моята бърлога за един бут, а вдругиден сутринта потегляме.

— Добре, приятелю, а аз ще звънна на Командо, че ще го посетим, да не вземе да потегли нанякъде. Хайде, до скоро!

— До скоро!

* * *

В уречения ден сутринта Иво спря колата пред вилата и влезе вътре да помогне на приятеля си с багажа. Всичко бе опаковано и не им отне много време да го натоварят.

Робинзон, който водеше много уседнал живот и това щеше да бъде едно от редките му пътувания извън Х., не спираше да говори и радостно се въртеше наоколо. Беше облякъл марков анцуг, явно и той поръчан по Интернет, отделно бе напълнил и голяма пътна чанта с дрехи. Сега изглеждаше много по-различно отпреди и нямаше нищо общо с дивака, вилнял преди няколко месеца в търновския бар. Изглежда изборът му да се откъсне дори за няколко месеца от романтичния, но труден живот в гората, даваше своето отражение, чертите на иначе изсеченото му лице се бяха смекчили, нямаше го вече онзи дебнеш поглед, така типичен за големите хищници. Сега излъчваше някакво измамно спокойствие, обаче Иво и за миг не се съмняваше, че инстинктите му на обучен убиец не се бяха изгубили. Няколко пъти го беше го виждал в действие и знаеше на какво е способен, не завиждаше на никой, изпречил се на пътя му с лоши намерения.

Огледаха да не са забравили нещо, после заключиха къщата и бавно потеглиха по селското пътче.

— Е, най-последно се наканихме да попътуваме малко. Имаме толкова свободно време, а рядко предприемаме екскурзии.

— И аз съм много доволен, от 25 години не съм виждал морето, предполагам, че всичко там много се е променило.

— Вярно е, но в отрицателния смисъл. Всяка педя земя е свръхзастроена с хотели и заведения, навремето, който имаше да пере

пари, там ги вложи. Командо не сбърка като купи къща чак в лозята край Варна, там поне засега все още има останала някаква зеленина.

— И нашият край тук все още е запазен, но докога ли, тази райска природа не може да е останала незабелязана от хайдуците.

— То и сега в града има повече хотели от необходимото, едва ли някога се пълнят на 100 процента. Извинявай, но се налага да спра за малко!

Иво отби колата, взе една найлонова чанта, слезе и потъна между дърветата, а приятелят му озадачен остана да го чака.

Минаха повече от двацет минути и Робинзон започна сериозно да се притеснява за шофьора си, не можеше да си обясни странното му поведение. Къде ли отиде това момче? Отвори прозореца и започна да се ослушва, слухът му бе като на сова, обаче не чу никакви подозрителни звуци. След още малко страховете му се разсеяха.

Иво се появи на пътя с натъпкана чанта, огледа се и бързо влезе в колата, едва вътре облекчено въздъхна и доволен се облегна на седалката. Личеше, че доста е походил, обувките му бяха кални, а косата пълна с борови иглички.

— Къде се загуби бе, човек? Ако не беше взел тази чанта, щях да помисля, че ти е дало зор, но явно случаят не е такъв. Да не си брал гъби за Варна?

— А, не, ходих до личния си сейф. Трябваше малко да попълня запасите, все пак на курорт отиваме. Ето, виж и сам се убеди!

Робинзон надникна в чантата, тя наистина бе пълна с пачки от едри банкноти и той учудено подсвирна, а спътникът му продължи:

— Нали помниш, че миналата година успях да докопам няколко човека, отговорни за смъртта на дъщеря ми. За двамата ти ми помогна с приспивателното и с отровата, които ми приготви, а третия го оправихме с Командо. Тогава в тези хора открихме много дрога и пари и тъй като на тях вече нямаше да са им необходими, аз ги конфискувах и скрих на сигурно място. Само с тези, които намерихме в колата на Иван Асенов решихме жилищния проблем на нашия приятел, при когото сега отиваме на гости, а в моето скривалище има още много. Честно да ти кажа, отначало мислех да струпам всичко на една камара и да го подпаля, но реших да не се правя на по-голям светец от Господ, по-добре с част от парите да помогна на други хора в нужда.

— И ти реши да ги скриеш в гората? Не те ли е страх, че някой ще ги намери?

— На такова място са, че и да се спънеш в тях, пак няма да ги видиш. Чуй ме сега внимателно, защото ако нещо се случи с мен, поне още един човек да знае къде са. Парите и дрогата съм напъхал в стъклени трилитрови буркани, а самите буркани закопах в изоставените дупки на семейство язовци. Всъщност наркотиците може и да са свършили, май последните ги подхвърлих на оная мижитурка Стоян Цанев.

— За бившия ви кмет ли говориш?

— За същия, нали ти измисли сценария как да го нагласим. Но нека да продължа с обясненията! Сега видя приблизително накъде ходих, но точните координати ще намериш отзад на паметника на дъщеря ми, надраскал съм ги с тънко длето върху камъка. Ако ме хванат и осъдят или пък убият, вкарай тези цифри в GPS, той ще ти покаже точното място, пък ти прави с парите каквото желаеш. Разбра ли ме добре? А, ако искаш, за да оставя и аз нещо след себе си, с част от тях откупи на мое име малко земя в центъра на Х. и вдигни едно паметниче, измислил съм и дизайна.

— Няма ли да си ти на него?

— А, не! Нека скулпторът извае фигура на жена с превръзка на очите, която в едната си ръка държи везна, а с другата прибира пари в джоба. Надявам се хората, на които все още им пука за тази държава, да разберат посланието!

— Дано! Предполагам, че по-интелигентните ще направят „обоснованото предположение“, че правосъдието в България винаги си има цена. А аз мислех, че пестиш за пенсия!

— Не вярвам, че ще доживея дотогава. Светът, в който нагазих, е брутално място.

— А, защо? Нали те наблюдавам, ставаш все по-добър. Не се подценявай, не допуснеш ли някой голям гаф, никой не би се усъмнил в теб.

— Да се надяваме, но искам да съм подготвен!

— Разбрах те, не се безпокой! Сега скулптори под път и над път. Ако се наложи и добър адвокат ще ти наема, но дано не се стига дотам. Хайде да тръгваме, и по пътя можем да си говорим!

Подкараха, след малко се качиха на магистралата София-Варна и колата бързо започна да гълта километрите.

От уредбата тихо припяваше Шаде, предстоеше им да видят верния си приятел и морето, а бе чакаха ги все приятни неща.

— Къде ще се срещнем с него, нещо разбрахте ли се?

— Да, ще бъде на гарата и на всеки кръгъл час ще ни чака на спирката за Златните. Без кола ще е, ние ще го возим, че да показва пътя.

— Аз нямам лична карта и ако ни спрат, това може да се окаже проблем.

— Предполагам, че ще поискат само моята шофьорска книжка, но ако е някаква хайка и се наложи да се легитимираш, извади една пачка от чантата и незабелязано я набутай в ръцете на проверяващия, в повечето случаи това върши работа. Аз съм твърдо против рушветите, те са главния виновник за дереджето на държавата, но нали знаеш, понякога колелата на системата трябва да бъдат смазвани! Все пак от това ще зависи свободата и прикритието ти.

— А ако попаднем на някой съвестен?

— Че къде ги тия, все пак говорим за България. Но ако не се вържат, ще действаме според обстоятелствата и навярно ще се наложи да бъдем по-груби. Обаче дано не се стига дотам.

Докато разговаряха и крояха планове, времето неусетно летеше, така и не усетиха кога наближиха морската столица.

Първо им замириса на море, след това се появиха и огромните кранове, разтоварващи корабите, а накрая пред очите им изникнаха и разноцветните жилищни блокове.

Минаха по Аспаруховия мост, вляха се във все по-оживения трафик към центъра и след няколко километра стигнаха до гарата.

Наближаваше кръгъл час и ако приятелят им беше точен, нямаше да се наложи дълго да го чакат.

Ето я спирката за Златните, ето го и него между хората, видя ги чак когато спряха колата.

— Здравей, аверче, ето ни и нас! Качвай се по-бързо, че да не спираме движението, вътре ще си говорим!

Командо влезе при тях и се хвърли да ги прегръща, личеше му колко много се радва да ги види.

— Момчета, ако знаете колко ми липсвахте, напоследък само за вас мисля. Добре сте ми дошли, ето че доживяхме да се съберем отново.

— И ти ни липсваше, нали затова сме тук. Сега разполагаме с много време, ще можем да се наприказваме. Искаш ли да шофираш или ще ме насочваш?

— Карай ти, за да запомниш пътя, надявам се вече по-често да ме посещавате.

Придвижваха се бавно, след малко минаха покрай квартал Аспарухово и Иво кимна към блоковете:

— В ЦСКА имах голям приятел, Бранимир Богданов се казваше, също лекоатлет. Големи магарии вършихме заедно навремето, но после той тръгна да си търси щастieto в Испания и му изгубих дирите. Преди години идвах на гости у тях, в някое от тези блокчета. Чудя се какво ли става сега с него?

— Светът е голям, кой го знае къде се е запилял? А може да извадиш късмет и тези дни случайно да го срещнеш.

— Всичко е възможно, но едва ли? Предполагам, че се е установил някъде по чужбина, за какво му е да се мъчи тук.

— Аз също имах колега от този район — намеси се в разговора Робинзон, — но за съжаление го убиха при нашата злополучна акция в квартал „Белите брези“ в столицата. Много години минаха оттогава, но още си спомням момчето, а и моят живот след това тотално се промени.

— Мисля си, че преди да се съберем май на никой от нас не му е било лесно.

Скоро излязоха от града и поеха по тясно, но асфалтирано пътче между редове с лозя, от време на време преминаваха край малки и кокетни къщички.

След малко в далечината се показва и морето.

— Виждаш ли тази виличка вдясно, още 200–300 метра и сме там. Това е моето местенце, оставил съм нарочно портата отворена, та да влезеш направо в двора!

Асфалтът отстъпи място на чакъла и пътчето закриволичи към постройката.

Паркираха колата, слязоха и гордият собственик тръгна да ги развежда наоколо.

Само един поглед им бе достатъчен да разберат, че изборът му наистина го бива.

Теренът терасовидно се спускаше към морето, къщата беше в средата на имота, а вляво от нея, но чак до оградата белееше малко бунгало. Целият двор бе заграден с як бетонен пояс, от който през 2–3 метра стърчаха метални тръби, а за тях беше заварена оградата. Сякаш това не стигаше, а и над нея бе навита на гъсто бодлива тел, опасваща целия терен, нещо подобно на оградата, построена на границата с Турция заради бежанците.

Монтирани на високи пилони, на всеки ъгъл се различаваше по една камера и по един голям прожектор, насочени в определени посоки.

Задният край на двора, този, който не гледаше към морето, бе засаден с иглолистни вечнозелени дръвчета, вече по 5–6 метра високи, които образуваха импровизирана зелена стена, предвидена като бариера за вятъра.

Пред тях цялата ширина на двора бе заградена с метална мрежа, висока колкото оградата. Вътре в пространството важно се разхождаха два щрауса, до тях лежаха няколко токачки и пауни. В най-далечния край на заграждението три сърнички плахо наблюдаваха гостите.

— Командо, ти не спомена нищо за този зоокът, страхотен е.

— Той е наследство от предишните собственици. Не ти казах, защото мислех да го премахна, но си промених мнението и го оставих. Сега като вляза вътре, всички животинки идват при мен да ги милвам и да ги храня, мога да стоя с часове при тях.

— Как, и сърните ли?

— И те, дори с мъжкия си играем, все дебне да те блъсне с рогцата си.

— А там вътре виждам, че има още едно помещение.

— Да, то е заградено с мрежа и отгоре. Вътре съжителстват каквито птици се сетиш — гълъби, гугутки, фазани, пъдпъдъци, яребици и много видове пойни. Имаше и кеклици, но ги пуснах на свобода, защото мъжките тормозеха всички останали видове. Сега сутрин си като на концерт, всяко се надвиква с другите.

— На дъщеря ми тук много щеше да ѝ хареса, тя беше луда по тези беззащитни създания. Добре е, че не си го демонтирал, виж колко е красиво. А тези дървета отзад навярно пазят от слънцето?

— Да, от сутрин до вечер е засенчено, спират и вятъра. Сега не може да го видиш, но в двора има и таралеж, той обаче излиза само нощем. Когато се нанесох тук-таме се мяркаха и змии, но сега заради Ежко няма ни една. Ако си търпелив и се вглеждаш внимателно под храстите може да попаднеш и на двете ми костенурки — Том и Джери. Те пък се хранят с меки плодове и зеленчуци, а зимата се заравят в почвата. А бе, цяла менажерия е.

— Направо е върхът! А не се ли боиш от природозащитниците, доколкото знам костенурките са защитен вид?

— Ти нали вече добре ме познаваш, мислиш ли, че точно от тях ще изпитвам страх? Те нека първо помислят как да оправят хората, а после да се занимават с животните. А и не ги виждам как ще влязат тук, та да проверяват.

— Много ми харесва, ако съм на твоє място, все вътре в заграждението ще стоя.

— Така и правя, отделям им часове от времето си.

Поллюбуваха се още малко на тази съхранена частичка от природата и продължиха обиколката.

Минаха покрай три реда лозички и малка зеленчукова градинка и изведнъж пред очите им изникна водната шир. Отпред, в ниското, се виждаше морето, беше много далеч, но и от тук чуваха как вълните с грохот се разбиват в брега.

Въобще цареше пълна идилия, мястото беше прекрасно.

— Командо, как успя да намериш това бижу и то само за стотина хиляди лева?

— Наистина извадих късмет, но трябва да знаеш, че и много ремонти направих. Знаеш, че съм маниак на тема сигурност, затова са тези огради и камери, тук шетат доста цигани и не искам да ги улеснявам. Всяка камера припокрива другата, а отзад по стволите на боровите има монтирани още няколко. Сървърът е скрит на тайно място и записите с кадрите се съхраняват там цял месец, ако нещо стане, мога на бавни обороти да проследя всичко. Но вие още нищо не сте видели.

— Как да не сме, аз съм истински впечатлен.

— Като влезем в къщата ще разберете какво имам предвид.

Гостите бавно обиколиха целия двор, наистина за всичко беше помислено. Зад сградата, под широк навес, бяха наредени уреди за

фитнес, лост и висилка, а от високо дърво висеше дебело въже, навярно приятелят им продължаваше сериозно да тренира. В съседство, в друго заградено пространство се виждаше барбекю на дървени въглища и огромна маса, обградена от пейки, а до тях, полюшван от вятъра висеше стар хамак, също наследство от старите собственици.

Самата къща бе на един етаж, но просторна, а таванът бе повдигнат и се образуваше огромно подпокривно пространство, по всяка вероятност за спалните помещения. Там пък цялата източна стена, гледаща към морето, бе от стъкло.

Върху гаража, долепен до къщата, бе монтиран красив парапет и през малка врата в стената на жилищната сграда се излизаше на тази импровизирана тераса, обзаведена с пълен комплект ратанови мебели.

От къщата до бялото бунгало водеше бетонна пътека с наlepени отгоре каменни плочи, а покрай нея растяха два реда влакнести юки, от тези, които понякога цъфтяха, въобще личеше, че всеки сантиметър пространство бе рационално използван. Но какво се чудеха, при тези цени на имотите така и трябваше да бъде.

Разгледаха двора и усмихнатия им домакин ги поведе към къщата. Когато влязоха започна да обяснява.

— Целият етаж е едно помещение, аз съм сам човек и много стаи не ми трябват. Това там е кухнята, с барплот е отделена от трапезарията, а тази декоративна дървена решетка ги отделя от хола. В ъгъла има баня, тоалетна и перално помещение, килер за провизии и дрешник.

— Отоплението?

— Целият първи етаж отоплявам с камина с водна риза от 28 киловата, ще ме прощаваш, но взех идеята от твоята вила. Тук зимата не е така студена като при вас, можех да мина и с климатици, но какво по-хубаво от живия огън. Сега с тази камина имам винаги топла вода и благодарение на радиаторите цялата къща е топла.

— А лятото, когато не палиш огън, как си подгръваш водата в бойлера?

— Той е на ток, но освен това горе на покрива имам соларен панел, който върши чудесна работа.

— Ясно!

— Ето това е холът, тук си посрещам гостите.

Холът бе най-широкото помещение, заето от голям кожен диван и фотьойли, пред тях хубава резбована маса допълваше интериора, а на далечната стена бе монтиран огромен телевизор, най-малко 48 инча. Виждаше се още маркова стереоуредба и няколко тонколони, Иво предположи, че е система за домашно кино.

— Преди да се качим горе искам да ви покажа още нещо, никой друг, освен мен не знае за него.

Техният домакин ги поведе към ъгъла, където леко килната настрана стоеше подвижна стъклена масичка, пълна с бутилки алкохол.

— Още преди да наредим теракота, накарах строителите да изкопаят в земята малка стая — 3 на 3 метра, казах им, че ми е нужна за изба. Тук, под масичката има капак, който почти не се вижда, отмества се по релси и можеш да слезеш долу.

— Скривалище значи, умно си се сетил!

— Там съм заредил с консерви и минерална вода, стигат да изкараш и седмица, периодично ги подменям с пресни, а старите консумирам или дарявам на една църква. От стаичката до бунгалото, което видяхте в двора, води подземен тунел, тази бетонна пътека, минаваща през градината е таванът на тунела. В бунгалото държа разни инструменти и дърва за огрев, но ако някога ми се наложи, мога да се измъкна незабелязано от къщи или обратното — да се върна тук, нали видяхте, че е точно до оградата.

Робинзон закима важно с глава.

— Осигурил си си път за тайна евакуация.

— Сигурно никога няма да имам нужда от толкова екстремни действия, но искам да съм подготвен, това, което вършим с вас създава много врагове. Долу също имам малък телевизор, за да следя новините, а тока си осигурявам с ЮПиЕс и акумулатори. Освен това има независима връзка с интернет и някои други шпионски хитринки. Оттам мога да наблюдавам камерите и винаги знам какво става в двора, в къщата и на пътя пред нея.

— Добре си се сетил, идеално си го измислил. На горния етаж какво е разположението?

— Две спални, баня, тоалетна и терасата. Когато сутрин видя през стъклената стена летящите чайки и морето, не мога да повярвам,

че съм такъв късметлия, но и за миг не забравям, че всичко дължа на теб, Иво.

— Е, ние понякога ще се възползваме от твоето гостоприемство и смятай, че сме квит. Хайде сега да се качим горе!

Красива вита стълба ги изведе до второто ниво.

— Ето тази спалня е за вас, аз спя в съседната, но ако на двама ви не е удобно в една стая, ще се настаня временно долу на дивана. А оттук се излиза на терасата, вижте само какъв изглед!

Наистина беше така, тук, от високото, морето изглеждаше сякаш по-близо, а отзад, на двайсетина метра естествената стена от боровете тихо шумеше от вятъра.

— Изчакай тук, взели сме ти малък подарък, сега ще го донеса!

Иво слезе до колата и се върна с телескопа, с общи усилия го сглобиха, монтираха го на триножника и го насочиха към морето.

— Хайде, ти си домакин и имаш честта първи да погледнеш през него!

Командо беше онемял от радост, обикаляше наоколо и не сваляше очи от подаръка. Приблужи се до него, насочи го и настрои копчетата. След миг възхитен се обърна към тях и извика:

— Елате да видите, невероятно е, сякаш съм на палубата!

— Какво гледаш?

— Един кораб в далечината, почти на хоризонта.

Двамата гости знаеха отлично качествата на оптичния уред и не се изненадаха от реакцията на приятеля си. Мощта на лещите му отначало впечатляваше и тях, но вече му се бяха наситили.

— Радваме се, че ти харесва, а ще ти е и от полза. Ако го обърнеш към пътя, ще виждаш номерата на колите от два километра далечина и неканен гост трудно ще те изненада.

— С такъв съвършен апарат и луната мога да наблюдавам.

— Така си е, много е мощен.

Командо още дълго се въртя около устройството, насочваше го към корабите, четеше имената им и броеше моряците, едно малко момче с любимата си играчка.

Иво седна на един от ратановите столове да се полюбува и той на гледката, а Робинзон отиде до колата да донесе и своя подарък. Върна се, нарамил осоления бут, окачи го под стряхата на проветриво и сухо място и седна до момчетата си.

По едно време Командо се усети, че има гости, нежно намести капачките на окуляра и влезе в ролята на домакин. Донесе отдолу кафе, пепси и вино, после се присъедини към компанията.

Денят беше към края си, но топъл за сезона и на никой, при наличието на такава гледка не му се влизаше вътре. Решиха да оставят важните разговори за утре, заникъде не бързаха, а искаха и малко да се отпуснат. Нарязаха на тънко месо от бута, бавно похапваха и си говореха за незначителни работи. Седяха до тъмно, радостни, че най-после са се събрали. По някое време, вече изтощени от емоции се прибраха в къщата, взеха по един душ и си легнаха, искаха да са свежи и отпочинали за утрешния ден. Заслушаха се в непрестанния грохот на прибоя в далечината и изморени от напрегнатите часове и дългия път неусетно заспаха.

2

Типична морска сутрин, но малко необичайна за гостите от Балкана.

Чайките и гларусите рано-рано обявиха своето присъствие, мирисът на сол и водорасли се усещаше дори в стаите.

Отпочинал, Иво стана, облече си удобен анцуг и излезе на терасата. Изненадан видя, че въпреки ранния час двамата му партньори вече са станали и усилено тренират на спортните уреди. Състезаваха се кой ще направи повече набирания и Робинзон, въпреки възрастта си всеки път с лекота побеждаваше. Преминаха на лицеви опори, и там резултатът не беше в полза на съученика му, колкото направеше той, толкова правеше и Робинзон, но с една ръка.

За Иво това не бе изненада, техният ментор през последните 25 години бе живял в гората и тялото му беше заякнало като стоманена пружина. Малко хора можеха да оцелеят в битката с природата, но той напълно се бе справил. Храната си набавяше сам с капани и с един допотопен арбалет, а обичайните несгоди като проливните дъждове и зимния студ за него бяха нещо нормално. Физически се бе превърнал в свръхчовек, когото с голи ръце трудно може да надвиеш. И двамата с Командо лично се бяха убедили в неговата ефективност миналата година, когато отидоха на нощен бар в Търново, уж да разпуснат и да забият по нещо, а то какво стана — приятелят им направи смешни половината футболисти на „ЕТЪР“. Натръшка ги без дори да се задъха и нагледно показва ползата от тренировките и обучението, на които ги бе подложил преди това.

След още малко упражнения двамата закачиха едно чучело на стената и започнаха да го млатят с ръце и с крака, а Иво, вече напълно разсънен слезе при тях.

— Добро утро, момчета! Виждам, че рано сте станали и този кожен господин не го чака нищо добро.

— Показвам на Командо как трябва да удря. Ела, включи се и ти!

— Няма да пропусна ценните ти уроци, но засега само ще погледам, първо искам да се разгрея.

— Добре момчета, щом сте вече двамата, слушайте сега! Нека ви проведе един извънреден урок, няма да ви е излишен! При СРБ, или както му казват, специализирания ръкопашен бой, има две признати школи — европейска и азиатска, като към европейската причислявам и американските техники. Ние сме по-едри от азиатците и навярно затова нашата школа е по-груба и разчита повече на силата — много и силни удари без особена прецизност, например в руските СПЕЦНАЗ се млатят до припадък. Ако срещу теб е необучен човек, каквито са повечето аматьори, тогава нещата са лесни, то е ясно, че дори да е по-тежък, ще го размажеш.

— След обучението при теб това е сигурно!

— Не е така обаче, ако и противникът денонощно е тренирал на полигона или е участвал в битки, тогава всичко е на кантар, или ти, или той. Аз, въпреки че съм европейец, съм привърженик на азиатската школа — къси и прецизни удари, нанесени с голяма бързина. Техните бойци нямат нашата физическа сила, затова разчитат на бързина и точност, все едно Брус Лий срещу Мохамед Али. Ако си на ринга и нямаш достатъчно пространство може някой случаен силен удар да те просне, но ние не се бием на ринга, уличният бой ни дава по-голям терен за действие.

— Улицата е един безграничен плацдарм!

— Сега, като гледам как удря Командо веднага ще му кажа, че той с един такъв тупаник ще свали противника мигом, но само ако успее да го удари. Обаче оня няма да му стои, трябва да е някой мазохист, за да си трае с отпуснати ръце. Този дълъг замах носи голяма сила, но за сметка на бързината, а никой опонент няма да седи и да го чака, а ще има време да се прикрие, да му блокира удара или да го избегне.

— Това е логичното противодействие!

— Ще ви дам един много показателен пример — ако улучиш диво животно със стрела, която в сравнение с куршума лети бавно, ти му нанасяш тежки поражения, но само защото върхът ѝ е специфичен и причинява фатални кръвоизливи. Въпреки това животното не пада веднага и отначало побягва, това е така наречения предсмъртен спринт. Понякога го търсиш с километри, а това е защото и най-бързата стрела

лети с около 100–120 метра в секунда. Стрелата е мощна, сравнително тежка, причинява смъртоносни наранявания, но много по-бавна от куршума и я сравнявам с удара на Командо. От друга страна, ако улучиш дивеча с едно малко куршумче, което обикновено тежи под 10 грама, той пада на място и умира от така наречения хидрошок. Убива го ударната вълна, която се получава от високата скорост, а тя е над 700 метра в секунда.

— Всъщност кога се надминава скоростта на звука?

— Засилиш ли нещо с над 343 метра в секунда бъди сигурен, че си надминал бариерата, това са около 1235 километра в час. Доказано е, че ако стреляш по сърна с ловна пушка и няколко дребни сачмички я ударят дори в краката, тя пак ще умре веднага от самия шок. Това е предимството на бързия удар, все едно малък астероид с голяма скорост да удари Земята, освобождава се огромна енергия. Изразявам се толкова образно, за да ме разберете.

— О, напълно ясен си!

— Надявам се, че моите думи ви убедиха в предимствата на бързината, затова искам да тренирате по каноните на азиатската школа. Бъдещето ще ви покаже предимствата ѝ и след време ще ме благославяте. Бъдете куршуми, а не стрели! Хайде сега тримата да побягаме до морето, а като се върнем ще ви покажа още една много специална хватка на чувелото.

Групичката се понесе надолу към водата, пътчето приятно се виеше край зарязаните и все още голи лозя, от време на време срещаха и други трениращи ентусиасти.

Скоро стигнаха до морето и тръгнаха по пясъка, Робинзон отново взе думата:

— Ще ви кажа нещо и за кросовете, които Иво така много обича, дано като чуе това не ми се разсърди!

— Сега пък с какво ще се заяждаш?

— С общоприетото! Дългите бягания повече вредят на организма, отколкото му помагат, те натоварват сърцето и преуморяват костите и сухожилията, а това не е добре. Единствено белият дроб има полза, защото бързото дишане вкарва много кислород в алвеолите, но като цяло вредите са повече. Болшинството професионални състезатели на средни и дълги бягания не доживяват до 65 години, има изготвена статистика за това мое твърдение, а като друг куриоз и малко

встрани от темата ще ви кажа, че йогите също не са дълголетни. Въпреки всеобщото мнение за тях, че са много здрави, те рядко надхвърлят 70 години. Според мен това се дължи на това, че много експериментират с органите си, а на природата това не ѝ харесва.

— А знаеш ли за някой друг вид спорт, водещ до преждевременна смърт?

— Такива са почти всички спортове, но ако се занимаваш с тях професионално. Страхотните натоварвания по няколко часа дневно не прощават никому.

— А някой особено опасен?

— Според мен културизмът е най-вреден, химиите, с които се тъпчат тези момчета ги съсипват рано-рано. Ако на петдесет са живи си е постижение, а че половата им система е умряла още на трийсет и пет, това е сигурно. Обаче говоря единствено за тези, които са прекалявали с анаболите и хормоните.

— Тогава какво ще препоръчаш?

— Аз от опит съм стигнал до заключението, че за перфектно здраве едно хубаво разтягане на мускулите и на сухожилията сутрин стига, трудът в двора или градината върши останалото. За дълголетие не се наемам да давам рецепти, защото всеки организъм е различен, а съществуват и вродени дефекти, които оказват влияние.

— Наскоро четох за някакъв в Тибет, който не си знаел годините, изследванията, които му направили показали, че със сигурност е над 130 годишен.

— Отшелниците са друга работа, те нямат нищо общо с йогите. Действително в Тибет, а и в Индия, живеят цели групи хора, доказано над стогодишни. При тях тайната е друга, те използват всичкото си свободно време да медитират и след 10, 20 или 30 години дотолкова усвояват това изкуство, че за тях времето спира да върви. Когато този човек изпадне в транс, може да изкара така и два месеца, пулсът се забавя, тялото заспива и не му трябва ни храна, ни вода. Казват, че точно тогава духът напуска тялото и се рее, като носи на собственика си неописуема наслада, наречена нирвана. Малко хора обаче напредват дотолкова, за да придобиеш това умение ти трябва десетилетия медитация.

— А как оцеля в гората толкова години?

— Аз не се борех с природата, наслаждавах ѝ се. Гората беше моята нирвана!

— Но нали също се беше откъснал от света, не опита ли този метод?

— Опитвал съм, разбира се, при мен в пущинака обстановката предразполагаше за експерименти. Ако си спокоен и доволен, ако около теб цари пълна тишина, нарушавана само от песните на птиците, много лесно се отнасяш в някакво друго измерение, а с течение на времето ставаш все по-добър. И на мен са ми се губили часове, когато след това се върнеш в реалността, чак не можеш да повярваш, че си се отнесъл толкова задълго. След това си свеж, отпочинал и толкова радостен, че ти се иска отново и отново да изпиташ това състояние.

— Кажи ми тогава, на моите момичета какво да им препоръчам, все искат да са слаби! Затова и понякога ги взимам да бягат с мен?

— За хубава фигура по-добро от аеробиката няма, тя натоварва и разтяга всички мускули. След това нареждам секса, но не мисионерската поза, а всичко друго, което ти хрумне. Онази билка, която дадох на Роси също върши работа, защото веднага разгражда мазнините, а въглехидратите и белтъчините не предразполагат към пълнеене. Като заговорихме за жени, ти Командо имаш ли с какво да се похвалиш?

— Да, но не е сериозна работа. Нали ме посъветвахте вече да не се влюбвам, че тогава само грешки правя.

— Добре де, ако все пак припламне любовната искра какво ще правиш?

— Това им е лошото на искрите, бързо изгарят. За в бъдеще съм решил да спазвам емоционална дистанция, никакви дълги връзки. Така и не се научих да се пазя от жените.

— А тази, новата, как я заби?

— Когато празнувах Нова година бях поканил хората от съседната вила, те пък доведоха и други гости и така се запознах с Петя. Всъщност може да се каже, че тя ме свали. Нали помните, че се чухме по телефона, тя тогава още плетеше паяжината, но пък и аз не се дърпах много-много. През 2–3 дни ме посещава, съвсем скоро ще ви запозная с нея.

— Хубава ли е?

— Руса, висока и със страхотно тяло, но празноглава, освен за секс почти няма за какво друго да си говориш с нея. Два пъти се е развеждала и не ги виня бившите ѝ, наистина е тъпичка. Но за леглото не ми трябва атомна физичка, така, че засега всичко е наред. Аз не планирам да ѝ ставам трети съпруг, както се казва това е една взаимноизгодна ситуация.

— Приятели, хайде вече да се прибираме, с нетърпение очаквам да седна на голямата тераса! И там можем да слушаме как философства Командо.

— Добре, но преди това, горе искам да ви покажа една специална хватка на кожения манекен, узрели сте вече за нея, а след това сте свободни! Приемате ли предложението ми?

— Разбира се, шефе, нали ще ни правиш куршуми! Хайде да видим какво си намислил!

На връщане вървяха бавно по пътеката и се наслаждаваха на хубавото време, а когато пристигнаха в двора, наобиколиха чучелото.

Робинзон застана зад него, хвана главата му с двете си ръце и заговори:

— Навярно и двамата сте виждали по филмите как на някого чупят врата.

— Често дават подобни прийоми!

— Там е показано по-зрелищно, за да впечатлява зрителите, а всъщност методът е съвсем друг. За да убиеш по този начин даден индивид, трябва да прекъснеш гръбначния му мозък на определено място, най-често горе в тила. Това става като му завъртиш главата бързо наляво или надясно, това зависи от захвата ти. Въртиш и когато усетиш, че повече няма накъде, дръпваш рязко назад!

— Това си е обикновена анатомия, гръбнакът горе е доста слабо място. Ако държиш черепа здраво противникът ти няма къде да ходи.

— Прав си, обикновено това е достатъчно, но в редки случаи жертвата остава жива и се дърпа отчаяно. Тогава, докато главата е назад, с рязък вътрешен саблен удар я чуквате по гърлото. Трахеята в този момент е под такова напрежение, че обикновено се троши и човекът пак умира, но вече от задушаване. Ето, вижте как става!

Той повтори няколко пъти хватката, първо наляво и назад, после надясно и назад и накара учениците си да го правят, докато остана доволен.

Отиде да се къпе, а те продължиха опитите навън още дълго и накрая останаха съвсем без сили, но бяха усвоили перфектно движенията. Зловещи занимания, но необходими в името на крайната цел!

Дойде и техният ред да отмият потта от телата си и най-сетне тримата се събраха на терасата и доволни се отпуснаха на удобните шезлонги.

Иво беше чакал тази среща от няколко месеца и пръв взе думата:

— Командо, помниш, че когато се разделяхме през есента, решихме зимата да починем, всеки да види накъде върви животът му и да вземе решение за бъдещето. Възможностите са две — или ще си живее вече спокойно, или ще помага на групата както в добрите стари времена.

— Помня, разбира се!

— С Робинзон сега виждаме, че си се устроил удобно, вече живееш без рискове и никой от нас няма да ти се сърди, ако решиш да започнеш начисто.

— Приятелите рядко се сърдят един другиму!

— От друга страна твоят отказ ще бъде голяма загуба за нас, защото си много добре подготвен, а и си спомням няколко критични ситуации, в които си ми оказвал неоценима помощ.

— Май имаше един-два такива случая!

— Дадох ти парите за тази къща точно за да заживееш и ти най-сетне спокойно, затова каквото и да решиш, за мен ще бъде приемливо и ще го уважа.

— Иво, още в Х. ти казах, че спокойният живот не е за мен. Това, че вече имам собствено жилище е много хубаво, но не значи, че ще се завра в него и няма да си показвам носа навън. За мен истинската тръпка беше когато планирахме и действахме заедно, тогава наистина се чувствах пълноценен, а сега ми е дори малко скучно. И в Камбоджа, и в бивша Югославия винаги съм разчитал на другарите си, затова и оцелях въпреки куршумите, засадите и бълхите, големи колкото плъхове.

— Значи отговорът ти е ДА!

— Ами разбира се! Ти сега каква помощ по-точно ще искаш от мен?

— Нали помниш Иван Асенов, от когото взехме парите за къщата ти, тогава той ни даде две имена и предвид състоянието му, не вярвам да е излъгал.

— В такива моменти лъжата остава на заден план!

— Оня ден прослушах на диктофона какво ни е говорил, добре, че тогава Робинзон настоя да го запишем, защото за толкова месеци много неща се забравят. Трябваш ми за тези двамата, които той издаде. Аз приключих с всички, които бяха близо до моя град, ненаказани остават само софиянците. Убеден съм обаче, че те ще бъдат най-трудните ни мишени. Ти беше в колата и сам чу, че единият е висш полицай, а другият — депутат, за нас това ще е голямо предизвикателство.

— Кой да ти каже, може пък и да са някакви мухльовци!

— Навярно сериозно ги охраняват, а и те ще са предпазливи, именно затова твоята помощ ще ми бъде от голяма полза. Знаем им имената, знаем и кой ресторант посещават, така че половината работа е свършена.

— Нали това ти казвам!

— Остава да измислим само начинът, по който да ги очистим, а самите ние да останем невредими. Освен тях имам да уредя още една сметка в столицата, но с нея и сам ще се справя.

— Да преследвам хора толкова високо в йерархията на държавата ще бъде връхна точка в кариерата ми на наемник. Мислиш ли, че ще пропусна това предизвикателство?

— Не бях сигурен, затова и дойдох да те попитам. Хората се променят, всеки си поема по пътя и исках лично да чуя какво ще кажеш.

— Добре, ето моят отговор и го запомни добре! Ще ти помагам докато съм жив, защото от приятелството по-ценно няма. Пиши ме в отбора и разчитай на мен изцяло! Но ти събуди любопитството ми, ще споделиш ли с нас каква друга работа имаш да уреждаш в София?

— Да, но тя е значително по-маловажна.

— И все пак?

— Навремето, преди много години, успях да си купя малко жилище там. Тогава това ставаше трудно, изискваше се жителство или протекция от голям човек, но аз бях в националния отбор и от ЦСКА

ми помогнаха. На 26 години и аз като всеки нормален човек се влюбих в едно момиче, оженихме се и заживяхме заедно в моя апартамент.

— Малцина са щастливците, не допуснали тази генерална грешка.

— В началото всичко бе наред, но после разбрах, че когато отсъствам, моята съпруга се изживява като истинска нимфоманка. Знаете как е със спортистите, постоянно са по лагери и състезания и рядко се задържат вкъщи. След време съседите ми подшушнаха, че тя само чака да замина някъде и към нас се извива върволица от мъже. Нямах доказателства и си траех, но след време и моите колеги започнаха да ме подкачат, че и те са получавали дискретни покани, а и честно казано, нещата между нас вече не вървяха.

— Какво предприе в края на краищата?

— Все още нямахме деца, които да травмираме, затова набързо взех решение, докато е време да се разведе с нея.

— И много правилно!

— На делото моите свидетели разказаха пред съда тези неща, а един колега дори си призна, че докато ме е нямало е преспал с нея. Той разказа пред съдийката всичко с подробности и дори аз се изчервих от чутото. На всички в залата стана ясно защо се разделяме, по чия вина и така нататък, присъстваше стенографка, която документираще абсолютно всичко. Аз бях спокоен, там имаше и съдебни заседатели и ясно се доказва каква фурия е била моята. Да, ама не — би казал Петко Бочаров и щеше да е напълно прав.

— Защо, какво се случи?

— Когато дойде решението на съда и го прочетох, не можех да повярвам на очите си. Почитаемата съдия Донка Малева отсъждаше, че за провала на брака, поради честите си отсъствия е виновен Иво Ников, а заради преживените от съпругата му неудобства и страдания я дарява с неговия апартамент. Нито дума, че жилището не е придобито по време на брака, нито пък че още нямаме деца, или че тя има и друго жилище и то в съседния квартал. Не, Иво трябваше да си ходи там, откъдето е дошъл, тоест в провинцията.

— Ега ти правосъдието!

— Дори свидетелските показания за изневерите й не убедиха честната съдийка кой е виновен. Тогава помислих, че Малева е някаква отявлена мъжемразка, за да отсъди така несправедливо, но после

разбрах, че майката на разгонената ми съпруга през свободното си време е нещатен съдебен заседател и нещата си дойдоха на мястото. Така още първият ми сблъсък със съдебната система ме убеди, че правосъдие у нас няма, затова и не обжалвах.

— Не опита ли да подкупиш някого, да смениш съдебния състав?

— Познаваш ме, не съм роден с таланта да целувам задници. Човек понякога пада, по-важното е да може да стане.

— Значи подозираш груба игра?

— Няма как другояче да е, правото бе на моя страна. Тогава стиснах зъби и продължих напред. Сега обаче тази съдийка е под номер 1 в списъка ми, моля се само да е още жива, та когато ѝ направя своята визита да разбере посланието ми.

— Какво наказание си избрал за нея, струва ми се, че ако я убиеш ще бъде малко пресилено?

— И това ми се върти в главата, но наистина още не знам, там на място ще реша. Защо, ти също осъди на смърт своята даскалица, не помниш ли?

— Така си е, но не забравяй, че тя ми гушна три апартамента, открадна ми всичките спестявания, че и в затвора ме вкара. Според мен напълно си заслужи наказанието, което ѝ измисли Робинзон.

— А ти знаеш ли заради мен колко пъти са свирили химна на България в целия свят и колко лишения съм преживял? Този апартамент беше единствената ми по-голяма придобивка от спорта, а така наречената представителка на закона с един удар на чукчето ме лиши от него. И само аз ли съм, тази Малева кой знае още колко човека е съсипала?

— Иво е прав, Командо — намеси се и менторът им — щом при неговия толкова явен случай е отсъдила наопаки, значи не ѝ пука за справедливостта, а нали ние точно такива хора гоним. Само си представи през кариерата си още колко хора е съсипала и ще се убедиш, че не трябва да я съжаляваш. Остави го той сам да реши как да постъпи с нея, видно е, че тя е корумпирана, така, че нека си носи последствията.

— Че аз не го спирам, само ми беше интересно да разбера какво ѝ е приготвил, затова попитах. Той все ги измисля едни, ще речеш, че учебник по криминалистика пише.

— Ето това е историята, заради която мисля да потърся сметка на съдийката. Това ще бъде извънредната ми задача в София. Имаш ли още въпроси, Командо?

— Много, но има време за всичко. Чуйте сега аз какво имам да ви казвам, но ще донеса още кафе, защото разказът, който предстои да чуете, е доста дълъг.

— И ти ли ще ни изненадаш с някоя случка, защо си трая досега?

— Искях първо вас да изслушам, а и нали сте ми гости, трябва да съблюдавам етикета. Работата е там, че това касае мой близък човек, а не мен лично, но когато му чух патилата, направо ми домъчня за него, затова ви занимавам. Може и да не поемаме задачата, от вас зависи, аз само ще разкажа историята, а вие преценете!

Той слезе долу и след малко се върна с пълна кана димящо кафе.

— Готови ли сте да ме изслушате?

— Чакай малко! Ти нали не си му казал за нас и с какво се занимаваме?

— За какъв ме имате, естествено, че не съм. Той ми сподели какво го е сполетяло, аз го изслушах и това е.

— Сега съм по-спокоен. Не искам заради някой, когото въобще не познавам, да излизам на светло и да рискувам прикритието си. Това, което вършим, въпреки че е правилно, противоречи на законите и за да нямаме проблеми с властите е по-добре да си седим както досега, в сенките.

— Вие не го познавате, но аз от този човек съм видял само добро.

— Давай тогава!

— Нали помните, че когато ме привлякохте в групата ви разказах част от миналото си? Тогава споменах, че за известно време охранявах един бизнесмен в Русия. Там му беше бизнесът, а иначе си е българин, дори ми се пада малко градски, защото е от едно градче до Търново, по-точно от Лясковец. Интересна подробност е, че човекът преди това е бил зъботехник, имал е частна практика там, но се е преквалифицирал и е станал търговец.

— Зъботехниката е скучно занимание, гипс, мерки, ченета. Според мен е постъпил правилно, като се е преквалифицирал.

— От печалбите, които реализираше тогава, съдя, че не е сбъркал в избора си. Иначе офисът му е тук във Варна, заради корабите, с които

превозва стоките си.

— Спомням си твоя разказ, не беше ли нещо жена му развалила работата?

— Да, точно така. Тя дойде там и започна да му се меси в делата, а мен да ползва като прислужник. Чашата преля, когато тази грозотия веднъж ми скочи в леглото и тогава аз напуснах, но с него не съм се карал, поделихме се с добро.

— Ясно! И сега на този човек нещо се е случило, така ли?

— Точно така! Той се казва Мирослав Буров и както вече ви осведомих, е почти търновец. Занимаваше се с внос-износ, предимно с Русия, но много подробности не знам, работата ми беше да го пазя. Когато ме нае, фирмата му, „Рос-Одессос“, току-що беше сключила договор с руски търговци да ги зарежда с българско вино и зеленчукови консерви, а това са големи обороти. Там пазарът е необятен, не става дума за тирове, а за цели влакови композиции и кораби с наши стоки. Сами може да си представите какви печалби си е докарвал. На мен ми плащаше щедро, винаги е бил точен и преди да дойде съпругата му бяхме станали дори приятели. Помагал ми е много и затова взех присърце историята му.

— И какво точно му се е случило?

— Той имаше още един съдружник, фирмата беше на двамата и деляха печалбата фифти-фифти. Оня се казва Нарцис Братанов и е пълна противоположност на моя шеф. Стиснат, прикрит и абсолютно безчувствен, само цифри са му в главата. Веднъж не се бръкна той да почерпи и обикновено всички наоколо му бяха криви. Вечната опозиция! Винаги ще те прекъсне, ще се изгаври, а бе чепат човек! Освен това е болен на тема жени, ще кажеш, че гони някаква бройка. Ако му падне би изчукал и крава, стига да намери пън, на който да стъпи.

Иво се намеси.

— Сега се сещам, че и аз в ЦСКА познавах един с името Нарцис. Хич не беше от сой и по цял ден тичаше да лиже задниците на шефовете и да докладва за нас, спортистите. В миналото и той е бил лекоатлет, но доколкото подочух, химията тотално го увредила и лекарите му забранили да се състезава. Доколкото си спомням си беше отгледал едни смешни мустаци, от които вечно висяха лиги.

— Виж ти какво нищожество!

— Нищожество е точната дума! Продължавай, Командо и ме извини, че те прекъснах!

— Та същият този псевдосъдружник изчакал моя бивш шеф да отпътува за някъде и с помощта на още двама му откраднал фирмата. Аз вече съм бил напуснал и затова научих едва преди няколко седмици.

— И как точно е станало това?

— Пълни подробности не знам, но в общи линии класическата схема. Адвокатът изготвя фалшиво пълномощно, а после при определен нотариус прехвърлят цялото имущество само на единия. Сега Братанов е едноличен собственик, а моят шеф, беден, изигран и обран. Естествено, завел е дело, но в съда и адвокатът и нотариусът свидетелствали, че Буров лъже и съвсем доброволно е прехвърлил частта си. Графологичната експертиза пък не била твърдо доказателство. На първа инстанция е загубил делото, а сега оня вече е много богат, вероятно здраво обработва съдиите и всички знаем какъв ще е крайният изход. В общи линии това е цялата история.

— Да, парите често въвеждат в изкушение. Твоят човек знае ли имената на лъжесвидетелите?

— Естествено, нали ги има на всички документи. Аз обаче не разполагам с никакви други подробности, освен някои данни за съдружника, защото го познавам от по-рано.

— Малко е!

— Първо исках да чуя от вас дали сте съгласни да помогнем на човека, после за всичко ще го разпитам подробно.

— Един вид да се превъплътим в ролята на някакъв съвременен Робин Худ, но на свободна практика. Това много ще забави моите планове, но по принцип съм съгласен. Шефе, ти какво ще кажеш, нали си по логистиката?

— Ами както знаете, през последните двайсетина години живея в гората, така че аналогията, която направи ми допада. С тази моя външност аз и без това приличам на отец Тък, така, че защо не? Можем да се заемем, естествено, а това, че ще помагаме на друг не влиза в противоречие с принципите ни. На нашата планета няма по-благородна кауза от тази, да защитаваш измамените. За съжаление живеем в такова общество, в което виновните много рядко получават справедливо наказание и това, че малко ще наклоним везните може само да ме радва.

— Дали ще се справим?

— Този случай е от лесните, защото всички замесени са действали незаконно и когато ги притиснем, няма да тръгнат да се оплакват в полицията. Не, че това можеше да ни спре, но обикновено води до забавяне.

— Значи мислиш, че може да стане?

— Без проблем! Светът е пълен с хора, които си мислят, че знаят повече от теб и когато ги надхитриш са безкрайно изненадани. Нашата работа е да ги надхитрим. В този случай и адвокатът и нотариусът вече нямат значение, те са дали показания и край.

— Тогава?

— Най-лесният вариант е да принудим силово този Братанов отново да върне фирмата на Буров. Това няма да бъде особено трудно, човекът се е показал като голям темерут, направо гадняр и за нас ще бъде удоволствие да го пораздрусаме както си знаем. Няма да се церемоним, в този случай не е необходимо да сме мили с него и за няколко дни ще сме приключили. Според мен задачката е лесна, да се разправим с банда костюмирани бюрократи, не помирисвали насилие. Да, смятам, че ще се получи. Иво, ти какво мислиш?

— Аз също съм ЗА. Щом Командо се вриче да ми помогне в София, и аз съм длъжен да му върна жеста.

— Значи, решено! Историята е изпълнена с войни, защо и ние да не проведем нашата? Командо, срещни се отново с твоя човек и го разпитай за повече подробности! Имената на замесените, къде са работните им места, всичко. За нас не споменавай, той знае с какво си се занимавал в миналото и ще ти се довери, още повече че си последната му надежда. Ако този негов съдружник има жена и деца, нека ти каже, предполагам, че ще знае къде живеят и къде учат. С една дума — постарай се и открий слабите му места, всяка информация ще ни бъде от полза.

— Сега ще му се обадя и още утре ще се срещнем да ми даде всички подробности.

Робинзон се намести по-удобно в стола си, отпи от кафето и отново им заговори:

— Момчета, вече взехме решение, но искам да ви припомня, че дойдохме тук за друго и не сме подготвени дори и за прости задачи. От опит съм се убедил, че и за най-лесната операция не бива да се

подхожда лековато. Една малка издънка, едно недоглеждане и всичко отива по дяволите. Практиката от дългия ми живот ме е убедила, че недоизпипаните мисии най-често имат трагичен край. Тук нещата изглеждат лесни, но участват много хора и се изисква прецизно планиране. За мен тия задачи са само лека досада, но вие нямате моя опит. Това не е предизвикателство за работи, няма да стане с равнис, мирно и изпълнявай. Изисква се мислене! Старайте се да изпипвате нещата, за да няма изненади! Тази нощ ще съставя някакъв план и от утре ще го следваме, досега сме имали късмет, дано така си остане.

— Ясно, шефе! Всички имаме интерес да сме на свобода, естествено е да бъдем внимателни.

— Така ви искам! Командо, в тази къща няма ли някакво месо, че огладняхме? Опечи пържоли, извади хубаво вино и дай да полеем първата задача!

— Ето такива приказки обичам! Стойте си тук и си говорете, аз отивам да включа скарата! Виното бяло или червено да бъде?

— Ако месото е свинско, донеси червено. А някакви салати имаш ли?

— Всичко има, нали ви очаквах. Нека първо да ти налея една домашна ракия със зелена салатата и отивам да приготвя вечерята. Иво, ти какво ще пиеш?

— Само безалкохолно, нали ме знаеш, а може и малко салатата, че да ми се отвори апетитът.

Домакинът ги остави и слезе долу в кухнята да приготвя храната, беше много доволен, че се съгласиха да помогнат на неговия бивш работодател. Отвори бутилка хубаво червено вино, остави го да подиша и се захвана със салатите. Преди няколко дни Иво го предупреди, че ще му гостуват и той добре се бе подготвил. И хладилникът, и фризерът працияха от продукти, щом днес искаха пържола, утре вечер щеше да ги изненада с печен калкан, а за по-нататък щеше да ги сюрпризира и с други деликатеси.

След малко салатите бяха готови и той, заедно с бутилка изстудена ракия и безалкохолно ги занесе на терасата при приятелите си.

Тъкмо им сервира и в двора на вилата влезе малък автомобил.

— А, ето и Петя пристига. Бях й споменал, че чакам скъпи гости и сигурно любопитството я е довело. Изчакайте да я посрещна, ще я

доведа направо тук!

След няколко минути се чу шум от тракане на токчета, вратата се отвори и на терасата се появи наистина ефектна блондинка. Очите ѝ, изразителни и подчертани от високи скули, бяха с цвета на морето в най-дълбоката си част, почти индиговосини. Спортен клин подчертаваше изваяните ѝ бедра, ботушки с токчета я правеха още по-висока и като цяло изглеждаше зашеметяващо. Пълна десетка! Впечатляваща беше слабо определение, фигурата ѝ моментално щеше да разврати и най-консервативния евангелист. При този външен вид можеше да се облича и в бурка и пак да кара мъжете да се обръщат след нея. Само неестествено големите ѝ гърди, явно дело на пластичен хирург, донякъде разваляха цялостната ѝ визия. Да ѝ се чудиш защо при такива подаръци от природата се бе решила и на тази стъпка, но кои бяха те, та да я съдят. Щом приятелят им вече от няколко месеца бе с тази жена, значи положението го устройваше, а и всеки човек има различен вкус. Но че беше изкушение, беше! С една дума, асоциациите, които те връхлитаха веднага щом видиш това хубаво създание бяха свързани единствено със секс.

Двамата новодошли се изправиха да я посрещнат и Командо ги запозна:

— Петя, това са мои близки хора от Балкана, даже бих казал най-близките. Това е Иво Ников, мой бивш съученик, а това е Робинзон.

Ръкуваха се, тя също се представи и въпросително погледна най-възрастния от тримата.

— Робинзон? Вие наистина ли така се казвате или Командо се майтапи с мен?

Нашият приятел винаги когато срещнеше непознат човек и се налагаше да говори с него, дали от притеснение или така си бе решил, но провеждаше разговора в рими. Сега ѝ отговори:

*Щом така ме е представил в разговора си със вас,
вероятно е забравил, името ми в този час.
Нека тъй да си остане, вече той е кръстил мен,
но не трябва да забравяш, с друго име съм роден!*

Всички се разсмяха, най-много Петя. Ледовете се бяха стопили и вече се чувстваха по-близки, неусетно първоначалното неудобство, съпътстващо почти всяко запознанство отмина.

Домакинът слезе долу да вземе чаша и за нея, а тя се обърна към Иво:

— А вие, г-н Ников с какво се занимавате?

— Ако искаш можем да преминем на ти, викай ми Иво!

— Съгласна съм!

— Имам малък бизнес в град Х., но основно работата ми е да чистя боклуците.

Тя невярващо го изгледа, после се взря в ръцете му, беше приела думите му буквално.

— Значи работиш в чистотата?

— Не точно, но и така може да се каже. Не подценявай тази професия, тя ме удовлетворява и съм й се отдал напълно. А какви печалби носи! Повярвай ми, колкото са по-малко отпадъците навън, толкова е по-добра средата за всички, не си ли съгласна?

— Така е, но някак не мога да повярвам, че точно с това се занимаваш. Тук при нас ромите вършат тази работа.

— При мен е по-друго. Аз събирам боклука разделно и мога да се похваля с добри резултати. Но стига сме говорили за мен, кажи нещо за себе си! Как се запозна с нашия приятел?

— Съвсем случайно. Събрахме се тук да празнуваме Нова година и си допаднахме. Аз бях свободна, той бе самотен и малко по малко се сближихме. Вече от няколко месеца се виждаме и засега нямам оплаквания, надявам се, че той също. Много-много не се ревнуваме, всеки си има свободата и нещата между нас се получават. Ти имаш ли съпруга?

— Вече не, но от женско внимание не мога да се оплача. И аз изповядвам твоята философия, че насила нещата не стават. Никоя не мога да принудя да е с мен за постоянно, ако тя няма желание. Мотото ми е „давай и ще ти дадат“ и засега върши работа. А ти какво работиш?

— Аз не работя, защото балъци като Командо много — тя намигна. Всеки се надпреварва да ми угажда, а на мен това ми харесва. Защо да се променям? Сега живея ден за ден, когато остареея ще видим.

Той я загледа и укорително поклати глава.

— Ти навярно си мислиш, че използваш мъжете, но е точно обратното. За един мъж с възможности е нищо да те заведе тук-там и да ти купи подаръци, после обаче очаква възвръщаемост на инвестициите си. Предполагам, че не го осъзнаваш, но всъщност те те наемат за определено време, като вещ. За тях ти си само една кофа с луксозна обвивка, в която да изливат семето си, а и с тази корекция на бюста си сякаш развяваш червен парцал пред очите на бик. Разбираш ме, нали, нещо като скъпа надуваема сексукла.

— Не си особено галантен! А и гърдите ми са перфектни.

— Виж, пластичната хирургия е като санирането, обновява фасадата, но канализацията си остава същата. Може да ти изглеждам краен в изказванията си, но от мъжка гледна точка е точно така. Познавачите знаят за какво говоря. Съветвам те да си промениш мирогледа, намери си някой, който не гледа само външността ти, а цени самата теб! За любовница си перфектна, но никой с малко акъл не би те взел за съпруга, а това вече трябва нещо да ти говори.

— Благодаря за съвета, но засега няма да се променям, нека оставим на времето да покаже кой от двамата е бил прав.

— То времето отдавна ти сигнализира. Знаеш ли кой е общият знаменател във всичките ти несполучливи връзки, подочух, че си преживяла и два развода?

— Кой?

— Ами ти самата! Не си ли мислила по този въпрос?

— Както вече ти казах, аз съм доволна от живота си.

— Но докога? Виж, не ти говоря тези неща, за да те обиждам. Самият факт, че се виждаш с мой приятел вече те причислява към нашия отбор. Опитвам се да променя начина ти на живот, защото знам как мислят мъжете. Но нека да сменим темата!

— Май ще бъде най-добре!

— Тази вечер ще ни правиш ли компания за вечеря?

— Да, свободна съм, а и групичката ви ми харесва. Къде на друго място някой би говорил така откровено с мен?

— Е тогава съм спокоен, че не си се обидила.

— Всеки урок е добре дошъл!

По-късно морският им приятел сервира пържолите, отрупа масата с всевъзможни вкуснотии и четиримата прекараха забравима вечер.

Петя съвсем се отпусна, отпиваше от виното редом с мъжете и личеше, че ѝ е приятно. Веселиха се почти до полунощ и с неудоволствие се надигнаха от масата, но утре за всички бе важен ден и трябваше да са отпочинали.

Нахвърляха в камината дебели пънове, та да топлят цяла нощ, прибраха се по стаите си и скоро цялата къща утихна. Е, не напълно, но Иво и Робинзон заспаха толкова дълбоко, че шумовете, които се носеха от съседната спалня изобщо не ги смущаваха.

3

На сутринта около осем часа на вратата се почука и Командо тихо влезе в стаята. Вече се беше облякъл и на шията му висеше на каишка цифров фотоапарат, явно подхождаше сериозно към новата си мисия.

— Аз слизам към Варна, в 8:30 имам среща с Буров. Ще действам по плана и като събера достатъчно информация се връщам. Вие си почивайте, а като станете, в кухнята има всичко. Петя още спи в моята спалня, взе ми здравето нощес. Няма насита тази жена, още ми треперят краката от изтощение.

— Да видиш какво ми е на мен като тъка на три стана. То май най-добре си е Робинзон.

— А бе и с моята бабичка не ми е зле, но и на една такава като Петя няма да откажа.

— Тя ми даде ясно да разбера, че не би се разсърдила, ако някой от вас я посети в леглото, сторили и сте се екзотични. Ако желаете, възползвайте се! Хайде, Робинзон, ти си на ход!

— Звучи примамливо, но такива връзки за един път ги отбягвам, а и от опит знам, че развалят приятелства. Наистина искам да завъртя нещо по-младо, но ако може като Иво — за постоянно. Сега ще се почувствам сякаш отивам при проститутка, а то си е и точно така, ще ме прощаваш, Командо! Ако Иво иска, да ходи!

— И аз мисля да пропусна. Отида ли, след мен мацката ще забрави и Командо и всичките си бивши гаджета. Ще хукне подир мен към Х., а за квартети вече съм твърде стар, и с триото едва се справям.

— Ох, да ти имам самочувствието! А бе и двамата ми се правите на по-големи светци и от Господа, но ваша си работа. Добре, оставям ви, забавлявайте се тук, а аз следобед ще се върна.

Той замина, а те станаха да пият кафе, изненадани от неочакваното предложение на момичето, а и спокойствието, с което го бе приел приятелят им.

От банята се чу шум, навярно и Петето бе станала и след малко тя влезе при тях. Малко беше забравила да се пооблече и се разхождаше наоколо само с една мъжка риза и по бикини, но гледката си струваше, наистина я биваше.

Пиха заедно кафе, тя си изнесе представлението и се качи горе да се облича, сигурно рядко ѝ се случваше да не получи неприлично предложение и малко се изненада. Вътрешно се възхити от силата на волята им, но пък се ядосваше на безразличието, което те проявяваха към нея. Ако беше общувала повече с тези мъже щеше да е разбрала, че те са много по-различни от другите и обикновено не подхождат като останалите.

Около обед слезе, сбогуваха се приятелски и тя отпътува с колата си, а те останаха да чакат разузнавача. Убиваха времето с упражнения на уредите, после се разходиха и до морето.

— Робинзон, ти каза, че нощес ще мислиш по задачите, хрумнали ли ти нещо?

— Това са лесни задачи, според мен няма да има проблеми и ще върнем фирмата на човека. Едно яко сплашване обикновено върши работа, така и ще постъпим.

— Ти спомена, че от другите двама измамници вече не зависи нищо, така ли ще ги оставим да си ходят?

— А, не, в никакъв случай, стига сме си играли на толерантност! Знаете, че всяко решение си има своите последици. Ще ги накажем подобаващо, точно такива като тях най-мразя.

— И как ще стане това?

— Лесно, дори твърде лесно! Става ли въпрос за планиране, аз притежавам докторска степен. Освен това имам личен мотив, тия направо ги ненавиждам. Да откраднеш от някого, за да се нахраниш или от друга животнозастрашаваща нужда, как да е, но апашите с белите якички са най-опасни, те крадат на едро. Тях само като ги гледам ми се прииска да се изкъпя. Използват вратичките в закона да си въртят далаверите и понеже е полузаконно, обикновено се измъкват и се чувстват недосегаеми. Ето и сега, от тази банка, която изгърмя наскоро, знаеш ли колко хора изгубиха всичко? Това са милиарди левове, които не са се изпарили, те потънаха в джобовете точно на такива тарикати. Е, ти кажи, трябва ли да оставяме такива типове да се

измъкват? Аз казвам, не! Затова тия двамата в никакъв случай няма да се отърват така леко, напротив.

— И все пак докъде ще стигнем?

— Докрай! Ще ги убием в името на доброто! И тримата сме се убедили, че не можем да разчитаме на правосъдието, затова ще се погрижим тия да не стигнат до съдебната зала. Жалко е само, че не можем да го направим показно, та да предупредим и другите какво ги чака. Но трябва да го извършим така, че да изглежда като нещастни случаи, иначе рискуваме после полицаите да навържат нещата, а и служителите в Агенцията по вписванията ще се усъмнят. Ще го сторим тихомълком, убийството не търпи свидетели!

— Също като любовта!

— Най-важна е дискретността! Ако питаш мен, тази Петя също изобщо не трябваше да ни вижда, но стореното — сторено.

— Знаеш ли, на мен ми се струва, че не е лошо момичето, просто така я е завъртял животът. Избрала е най-лесния начин на съществуване, но с тази красота и с това тяло то е било предопределено.

— Разбира се, всички мъже ѝ се слагат и тя взима с пълни шепи.

— А и Командо е щастлив с нея, личи му. Снощи пролича, че нашата компания ѝ харесва, а по някои от изказванията ѝ съдя, че и тя обича рисковете — типичният синдром на отличничката и лошите момчета.

На Иво телефонът иззвъня, беше приятелят им. Обаждаше се от вилата и носеше така необходимата информация.

Двамата бавно тръгнаха да се прибират, но после решиха да се надбягват и за минути стигнаха до горе. Задъхани влязоха в двора и видяха колата му паркирана до къщата, а той нетърпеливо ги чакаше на терасата.

Сипаха си сок и кафе в кухнята, качиха се при него и насядаха около голямата маса.

— Казвай сега какво научи, ще има ли някакви непредвидени пречки?

— Ще започна по ред! Сутринта моят бивш шеф ме чакаше, беше много радостен, че съм проявил интерес. Както и вие споменахте, аз съм последната му надежда, че може да си върне фирмата, по едно време дори се разплака. Сега като няма пари дори гадната му съпруга

го е напуснала, но бих казал, че за него така е по-добре. Тя не го заслужаваше, дори съжителства с него злокобно продължителен период и дано не тръгне после да я прибира, че ще ми падне в очите.

Той извади един лист от джоба си и се зачете:

— Адвокатът се казва Марко Маринов, участва предимно в корпоративни дела и е специалист в тази област. Не му е било хич трудно да замисли и осъществи подобна схема. Кантората му е на ул. „Морска“, в сграда, в която е и тази на нотариуса. Направих снимки на тях двамата, а после с Буров отидохме до офиса на неговата фирма. Там вече се е настанил Нарцис Братанов.

— Бърз е, а?

— И още как? Изгубих известно време, но успях да снимам и него. Но да продължа с адвоката. Маринов е разведен, деца няма и е отдаден само на работата си. Засега не знам къде живее, но мога утре след работа да го проследя и ще разбера.

— Кажы нещо за другите!

— Така! Нотариусът се казва Стефан Желев, той има жена и две деца. За него това е всичко, което научих, защото днес нямах време за допълнителни проучвания.

— Адвокати, нотариуси — все шайка буквояди! Големи бели вършат тия с писалките.

— За третия виновник, бившият съдружник на Буров получих информация от самия потърпевш. Както вече ви споменах, той се казва Нарцис Братанов, успях да го снимам, за да го видите, имам и адреса му. Пичът е разведен, с този му характер коя ли ще го търпи, но също има две деца, ученици, на които много държи.

— Ето ти го пробива!

— Да, може да се каже, че те са слабото му място, освен парите, разбира се. Децата учат в елитното училище „Паисий Хилендарски“ до Руската църква и той се грижи за превоза. Всяка сутрин ги взема от жилището на майка им и ги кара с кола до училище, после отива в офиса, а следобед отново връща синовете си на бившата вече съпруга. Отношенията им с нея са обтегнати и общуват само по принуда. Вече като знам, че той ги транспортира, ако заста на пред гимназията ще успея да фотографирам и тях. Сега ще ви покажа визуално трите наши мишени.

Той стана, донесе малък лаптоп и включи фотоапарата към него, след малко на екрана се показаха мазните физиономии на хората, довели Буров до фалит. Три обикновени, с нищо незапомнящи се лица, но причинили такива щети на наивния бизнесмен.

— Вътре ще ги разпечатам и ще ги имаме и на хартиен носител, трябва добре да ги запомним, за да не допуснем някоя непростима грешка. Това засега е всичко.

— Добре си се справил, това е повече от достатъчно. Слушайте ме сега! Утре сутринта отивате с двете коли пред училището и когато Братанов докара децата, ги снимате в различни пози! Знаете за охранителните камери около тези учреждения, така, че умната! След като свършите тази работа, отивате пред сградата с канторите, всеки си избира човек и цял ден не се отделя от него! Искam адресите на двамата, какви коли карат, къде се хранят, а бе всичко! Тези неща са необходими, защото трябва добре да подберем къде и как да ги ударим. Ако до утре вечер научите тези подробности, смятайте половината работа за свършена! Вчера ви казах, че сме дошли тук неподготвени за такива работи, затова вдругиден с един от вас ще отидем на малка екскурзия. Въпроси?

— Когато дойде време за действие няма ли да ни трябва някакво оръжие?

— Когато утре вечер ми донесете резултатите от следенето, ще мога и това да ви кажа, сега още нямаме пълните данни.

Командо го изчака да свърши и взе думата:

— За протокола искам да отбележа, че тук имам оръжие. Една руска снайперска винтовка „Драгунов“, а също и руски пистолет „Макаров“, боеприпаси също съм складирали достатъчно. Оръжията са непроследими, купих ги на пристанището от едни украинци почти на безценица. Освен това тук е онова малко пистолетче, което намерихме с Иво в Асенов, преди да го подпалим с колата. Помнете го — доставчикът на дрога за габровския регион.

— От стара коза яре си ти, не си оставяш къщата без защита. Добре е, че навреме си се погрижил, може и да потрябва. Хайде момчета, свободни сте до утре, а сутринта бъдете навреме пред училището!

Този път Иво се зае с вечерята. Напали скарата с дървени въглища и докато Командо се захласваше с телескопа, опече три

големи парчета от калкан. Поля ги с лимонов сок, стопли и няколко филийки, а после в огромна купа наряза домати, краставици и марули. Сервира всичко горе на терасата, наля на другите аперитив в чашите и седнаха около масата. Тази вечер бяха само тримата и си говореха спокойно, без да се притесняват от чужди уши.

Рибата беше придобила божествен вкус и скоро в чиниите останаха само костите.

Иво ги остави да си пият виното и слезе при големия телевизор да научи последните новини, но по каналите не откри нищо интересно и накрая реши да си ляга, като нагласи алармата за шест часа. Искаше рано да събуди Командо и навреме да паркират пред училището. Започваха нещо сериозно и издънките бяха недопустими.

* * *

В шест часа на другата сутрин Ников се събуди свеж и отпочинал. Направи две силни кафета и тогава почука на приятеля си.

Закусиха, запалиха колите и в 6:50 потеглиха, а след двайсетина минути бяха пред училището. Паркираха измежду другите автомобили и спокойно зачакаха, след малко първите родители започнаха да докарват децата си.

Иво бе спрял своето „Пежо“ по далеч, а партньорът му с фотоапарата дебнеше точно пред входа, само, че от другата страна на улицата.

Десетки коли пристигаха и тръгваха, но засега никой баща не отговаряше на образа от снимката.

Точно в 7:30 по улицата се зададе луксозен автомобил и плавно спря пред входа. От шофьорската врата излезе Братанов, стегнат и изтупан в костюм на ситно райе. Можеше да се нарече красавец, макар и с известни уговорки. Той помогна на двете си момчета да излязат от колата и после ги придружи досами входа, а Командо правеше кадър след кадър с апарата.

Погледна към партньора си и му вдигна палец, после влезе в колата си и потегли. След малко и двамата се вляха в трафика на път за канторите.

Първата част от плана беше минала успешно, успяха безпроблемно и без да губят много време да снимат наследниците на лакомия съдружник.

Пред сградата с юристите отново паркираха на различни места и този път се приготвиха за дълго чакане, денят едва започваше.

По някое време адвокат Маринов дойде с такси и достолепно влезе във входа, тлъст и разплут като гол охлюв. Колкото и да е бил пълен навремето, годините бяха прибавили поне още един метър към талията му. Карираното му костюмче и лекидъосаната вратовръзка го правеха да изглежда като захабена топка.

След малко пристигна и Желев. Той обаче караше личния си автомобил, хубав сив „Мерцедес“, който паркира под дърветата досами входа.

Командо си отбеляза часа на пристигането им, за всеки случай снима и колата, после се отпусна в седалката. Бяха се разбрали той да се залепи за нотариуса, а Иво да поеме Маринов.

Настана пълно затишие чак до обед, тогава Желев излезе и отиде пеш да обядва в близкия ресторант. Командо за всеки случай го последва, но нищо интересно не се случи, човекът хапна и се прибра на работното си място. Адвокатът въобще не се показва, или бе работохолик, или си носеше сандвичи от къщи, но предвид фигурата му по-вероятно бе второто.

Проточиха се още няколко часа на чакане, в сградата влизаха и излизаха различни хора, въобще един нормален работен ден.

Около 17 часа отново настана оживление, служителите започнаха масово да излизат. По някое време се показва и Маринов, Иво запали колата и зачака в готовност.

Адвокатът отново си извика такси, качи се, а когато потеглиха той ги последва, а Командо остана да чака нотариуса.

Пътуваха дълго, оказа се, че Маринов живее чак в квартал „Владиславово“ и то в твърде непретенциозно блокче. Това си бе изненада!

Иво го остави да вземе асансьора и се притаи долу във входа, сигнализацията работеше и ясно се видя, че кабинката спря на шестия етаж и се задържа трайно там.

След малко преследвачът също се качи, но един етаж по-нагоре и започна бавно да слиза по стълбите. На долната площадка намери

каквото му трябваше, на тапицирана врата висеше табелка с надпис „Марко Маринов — адвокат“, със сигурност това беше жилището на измамника. Набързо огледа подробностите, виждаше се брава „Метал“ и отделен секрет от същата марка, но като цяло не бяха взети никакви други предпазни мерки, липсваха дори така нашумелите напоследък миниатюрни камери.

От петия етаж отново повика асансьора, слезе долу, качи се в колата и отпътува.

За днес си беше свършил работата, затова влезе в един супермаркет и напазарува, а после се прибра на вилата, та да обсъдят и споделят научената информация. Колата на приятеля му още я нямаше, види се нотариусът работеше до по-късно или живееше далеч. Остави няколко наденици за вечеря, другите продукти прибра в хладилника и търпеливо зачака останалите. Интересно му беше какво ще реши Робинзон, когато чуе подробностите от днес, всеки път приятелят им ги изненадваше с необичайните си хрумвания. Дочу шум, май някой се прибираще!

Отвън се захлопна врата на кола, явно бе партньорът му и той излезе да го посрещне. Още се поздравяваха, когато по пътя откъм лозята се зададе бягайки и Робинзон, след миг групата вече беше в пълен състав.

Влязоха в къщата, всеки си сипа каквото желае и се качиха на терасата, нямаха търпение да споделят кой какво е установил.

— Е, момчета, виждам, че сте доволни, значи ненапразно сте се разкарвали. Хайде г-н Ников, първо ти разкажи какво научи!

Иво ги осведоми с подробности какво бе разузнал от сутринта до вечерта, продиктува адреса на Маринов във Владиславово и им описа какъв модел е бравата.

И двамата му приятели внимателно слушаха, а Робинзон доволно клатеше глава.

— Ясно, от теб съм доволен, нека чуем другия преследвач!

— До 17 часа бяхме заедно с Иво пред канторите, после той последва адвоката, а аз останах. Моят човек излезе чак около 18:30, всички други вече си бяха отишли. Качи се в колата си и потегли, не караше бързо и не ме затрудни. Живее извън града в баровско селище от затворен тип, има портал и охрана и там по-трудно ще го докопаме.

Зависи какво ще решим, но по-лесно ще стане някъде по пътя. Снимах мястото, снимах и автомобила, вече знаем къде живее и къде работи.

— Хайде тогава да вечеряме и да си лягаме, нощес ще помисля и утре сутрин ще ви кажа какво съм решил. Радвам се, че тази вечер нямаме гостенка, когато е тихо разсъждавам по-добре.

— А, мене ли бързикаш? Карай се на нея, не съм пискал аз!

— Е добре де, само обобщавам! Лека нощ!

На сутринта отново се събраха тримата, но този път седнаха в хола на къщата, заради ранния час навън беше още студено.

Докато си пиеха кафето Робинзон започна:

— Момчета, в общи линии съм намислил как ще стане всичко и трябва да ви кажа, че няма да е трудно, но ще ни трябва малко външна помощ. Такива задачи не са точна наука, нужно е да се импровизира! Командо, закуси добре, защото ти днес ще следиш третия измамник, Нарцис Братанов! Вече си ходил до офиса му с Буров и знаеш къде е, но и за този човек искам пълен доклад как минава денят му.

— А вие?

— Ние с Иво ще попътуваме до Самоков, там имам авер, който ще ни осигури някои неща. Още е рано, ако тръгнем сега, до довечера ще се приберем. Ти проследи Братанов и после се върни тук да ни чакаш, като си дойдем вече окончателно ще обсъдим подробностите. Иди сега и ми разпечатай на принтера една снимка с колата на нотариуса Желев, че трябва да я покажа на човека, при когото ще ходим.

Командо изпълни молбата, после хапна набързо и отпраши за Варна да следи Братанов. Искаше всичко да изпипа и да се представи добре, защото сега приятелите му рискуваха по негова молба. Ако не беше срещнал случайно бившия си шеф и не се бе трогнал от неговите патила навярно вече щяха да работят по детайлите на софийската задача. Сега им губеше времето, но каузата беше справедлива и никой не се изказа против. Тук нещата се развиваха бързо, надяваше се до няколко седмици да приключат и да потеглят за столицата. Снощи менторът им каза, че не очаква никакви големи проблеми, значи всичко е наред. А какъв ли беше този тайнствен познат чак в Самоков, при когото отиваха? Все загадки, но навярно довечера нещата най-последно щяха да се изяснят.

В същия този момент двамата негови приятели потегляха към София, от там до Самоков имаше още малко път. Налагаше се да карат бързо, разстоянието беше голямо, а предстоеше и да се връщат.

— При кого ще ходим в Самоков? Ти си извън закона вече от толкова години, ще те помни ли този човек?

— Надявам се, ако не, аз ще му припомня.

— С какво го държиш?

— Още докато служех в спецчастите навремето му направих голяма услуга и той се закле да ми се отплати. Ако не бях аз щеше да влезе в затвора задълго, а това не се забравя. Той е ромски бос, още тогава командваше всички в махалата, доколкото чувам сега още повече се е издигнал.

— Баш до такъв човек ли опряхме?

— Ако искаме във Варна всичко да мине както трябва ще ни е нужна помощта му, а само за него се сещам. Ромите не са като нас, те са по-първични и не забравят доброто, при тях латинският израз „quid pro quo“ важи с пълна сила.

— Това пък какво означава?

— Буквално преведено означава услуга за услуга или танто за танто, то е все едно. Но ти не се бой, и да ми откаже, пак ще свършим работата на този Буров.

— Значи вече имаш план?

— Ако бат Сали ми помогне, със сигурност ще успеем, а и това, което ми трябва, е напълно в неговия ресор. Карай по-бързо, че времето ни е кът, не трябва да пътуваме после по нощите, че нямам и лична карта!

— В себе си нося 2–3 хиляди лева, дали ще стигнат за това, което си намислил?

— За тях е въпрос на чест да върнат услугата, за пари и дума няма да стане, само трябва да го открием.

След няколко часа бързо каране, преминали в разговори и приятна музика, Самоков се показва в далечината.

Упътиха ги към циганския квартал, заел половината град и скоро се озоваха в самото сърце на махалата. При вида ѝ Иво мислено се поздрави, че живее на 300 километра оттам, в още не толкова съсипан район на България. По ъглите надничаха сополиви деца, други играеха

футбол, а заради непознатия автомобил перденцата на прозорците по околните съборетини подозрително мърдаха.

Спряха колата и след малко към тях се приближи наперен младеж.

— Търсите ли някого или сте се загубили?

Робинзон смъкна с два пръста стъклото, не искаше да рискува.

— Аз съм приятел на бат Сали, при него съм тръгнал. Иди и му кажи, че има посетител! Ако пита кой съм, му спомени, че навремето съм го отървал от затвора, че и с жена му аз съм ги запознал. Той ще се сети.

Младежът, явно впечатлен, отпраши в неизвестна посока, но скоро се върна, чукна да му отключат, влезе в колата и каза:

— Карай, ще ви покажа къде живее!

След 2–3 пресечки се озоваха пред модерна, отличаваща се от другите постройки къща и спряха, домакинът им ги чакаше пред вратата. Като видя Робинзон се засили и хвана дланта му с двете си ръце, личеше, че изпитва голямо уважение.

— Началник, каква приятна изненада, добре си ми дошъл!

Робинзон го прегърна и представи спътника си, здрависаха се и вкупом влязоха в къщата.

— Заповядайте, седнете и се чувствайте като у дома си! Айше, — той плесна с ръце — донеси три кафета с повече захар, после пригответи нещо хубаво за ядене, имам скъпи гости!

Седнаха на удобни фотьойли в просторен хол и след малко кафетата им бяха сервирани от хубаво свенливо момиче, което бързо избяга от стаята.

Робинзон заговори:

— Приятелю, вероятно си предположил, че за да те посетя, навярно се нуждая от помощ и това е точно така. Първо ще те успокоя, че моят придружител е точен и проверен, от него нямам тайни, затова не се притеснявай. Имаш пълната ми гаранция! Второто е, че много бързаме и няма да можем пълноценно да се възползваме от гостоприемството ти.

— Ти само кажи от какво се нуждаеш, всичко мое тук е и твое.

— Трябват ми 3–4 евтини GSM-а, прости апарати, но да работят и във всеки от тях да има по една предплатена СИМ-карта. Това ще те затрудни ли?

— Ни най-малко. Ако искаш СИМ-картите да са нови ще пратя да ги купят, ако искаш стари, веднага ще ги набавя от момчетата в махалата.

— Все едно как ще е, когато ги вземем вече ние ще плащаме сметките. Ще ги ползваме най-много до края на годината и после ще ги унищожим, повече няма да съществуват. Искам да те уверя, че не мислим да отвличаме някого, та да се обаждаме за откуп, аз не се занимавам с такива неща. За друго ми трябва.

— То си е твоя работа, а тя не ме интересува. Някои твои колеги пари направиха от този бизнес, играят си със съдбите на хората.

— И на мен така ми се струва, в доста похищения съзирам познат почерк, но само толкова. А без твърди доказателства всичко е само предположения.

— Които и да са, за мен са едни мерзавци.

— Тук съм на твоето мнение!

— Това го имаш, друго какво ти трябва?

— То е по-деликатно. Нуждая се от услугите на опитен автокрадец, ще искам да ми отвори един „Мерцедес“ във Варна. Колата е нов модел и за мен те са пълна мъгла, ако беше от старите и сам щях да се справя.

Бат Сали се замисли, после явно взе решение, защото ги погледна и се усмихна.

— Началник, ти май си минал от другата страна, че да ти трябва човек с такива умения. Виж каква ирония, от пазител на закона сега си срещу него, а при мен пък се случи точно обратното. Айше, бързо иди да извикаш Асен, търси го в сервиза на брат му!

Докато чакаха, Иво огледа обстановката, бе истински възхитен от лукса наоколо. Столовете бяха с позлатени облегалки, а дебелите килими бяха накарали всеки персиец да позелене от завист. От таваните висяха огромни полилеи, всичко в къщата бе скъпо и избирано с вкус.

Вече допиваха кафетата и си припомняха стари случки, когато момичето доведе въпросния Асен. Личеше му, че бе изплашен, не знаеше за какво го вика големия бос и плахо пристъпяше от крак на крак.

— Здравей, Асене, сядай! Това са мои гости, верни хора, на които дължа услуга. Не се страхувай от тях и говори на български, човекът

иска да те пита нещо!

— Асене, добър ден, наричат ме Робинзон. Нужен ми е човек, който може да отвори този скъп автомобил. Ето ти снимка, погледни я и кажи дали можеш се справиш!

Циганинът въздъхна облекчено, той си мислеше, че нещо е сгафил и го викат да му четат конско.

Взе снимката и се вгледа.

— Тези коли не се отварят с ключ, а със специално устройство, но по принцип мога да я отключа. Много по-сложни са от другите модели и ако тръгна после да паля двигателя, неминуемо ще задействам алармата.

Бат Сали ядосано му заговори:

— Напъни си мозъка и измисли нещо, а не се оправдавай! Мислех те за най-добрия, а ти ме излагаш. Все пак човекът е дошъл чак от Варна.

Робинзон помирително се обади:

— Аз не искам да потегляме, няма да крада колата. Ще бъде напълно достатъчно само да отключиш вратите, другото е наша работа.

Иво също се намеси.

— А само по колите ли си, с други ключалки оправяш ли се?

— Всичко мога да отворя, и брави, и катинари, а бе всичко, което се отваря с ключ. Ако си нося куфара, нищо не може да ми се опре.

— Говоря ти за вратата на един апартамент, а там няма да има време чак куфар да ползваш, по етажа постоянно сноват хора. Става дума за проста секретна ключалка „Метал“ и за отделен заключващ механизъм на същата фирма.

— Щом е на „Метал“ няма проблем, за две минути съм вътре.

Зарадван бат Сали се изправи.

— Така те искам, а сега иди и ми донеси четири стари телефона, но да работят и още толкова СИМ-карти! Направо свали тези на децата си, ето ти пари да им купиш нови! Началник, за кога ще ти трябва моя човек?

— Добре е още сега да тръгне с нас, стига да му е възможно. Там ще го задържа най-много три дни и ще го пратя обратно, може и с такси. Съгласен ли си, Асене?

— Щом бат Сали дава разрешение съм съгласен на всичко, тъкмо ще видя малко свят, че ми писна от постоянното мърморене вкъщи.

— Тогава иди и се приготви, вземи си и необходимите инструменти! Ние ще те чакаме тук, но не забравяй телефоните и картите!

Иво се бръкна и извади пачка пари да се разплати с човека, но тарторът им скочи като ужилен:

— Не ме обиждай така, аз ще се оправя с него, това е моя работа! Хайде Асене, побързай, че хората път ги чака! Облечи си по-хубави дрехи, че на морето може да срещнеш някоя засукана калайджийка!

Нещата се нареждаха добре и учудващо бързо. Намериха това, за което бяха дошли и беше време да се сбогуват с гостоприемния си домакин.

— Благодарим ти за всичко, бат Сали и смятай, че вече сме квит! Виждам, че добре си се устроил и се радвам, че навремето успях да ти помогна. Нека всичко, за което говорихме си остане между нас, предупреди и твоя човек!

— Гроб сме, бъди спокоен! Хайде, ако някога имаш път към София пак се обади, звъни ето на този номер!

— Непременно! Наистина може да се наложи пак да те потърся, ти си верен, а такива хора вече са рядкост. Но тогава вече ще позволиш да си платя!

— Не си го и помисляй, пари имам да те зарина с тях!

— Е, щом е така съм спокоен.

Излязоха от къщата, Асен ги чакаше до колата с голям пътнически сак.

Тримата се качиха в пежото, сбогуваха се с домакина си и потеглиха към Варна. Напуснаха Самоков и хванаха пътя към столицата, а там, вече на спокойствие Робинзон погледна Иво и го попита:

— Е, сега сети ли се кой е този човек?

— Едва преди малко. Още отначало ми изглеждаше познат и се чудех къде съм го виждал, но вече зацепих.

Отзад се обади и спътникът им:

— Стана известен той, гордост е за цялата махала и всички го уважават. Някои сега го оплюват по телевизията, но не можеш да

угодиш на всички. Ето, вземете тази чантичка, в нея са телефоните и картите, всичко си работи!

Робинзон пое торбата, погледна вътре и доволен кимна, после извади пачка пари от жабката и отброи 500 лева.

— Ето вземи, купи нещо за децата, пък и нали на курорт отиваш! Той няма да разбере, бъди спокоен, а ако си свършиш качествено работата във Варна, ще има и бонус.

Пътуваха спокойно и късно вечерта пристигнаха без произшествия, вкараха колата в двора и тримата влязоха в къщата.

Командо беше направил лека вечеря и ги чакаше в кухнята за подробности, но като видя новия гост замълча, само сложи още един комплект прибори.

Хапваха, пийваха и си говореха за незначителни неща, не искаха да навлизат в подробности пред новодошлия. Всички бяха изморени, затова и много не се заседяха след вечерята. Пригответяха дивана за автокрадеца и го настаниха на него, а те се качиха горе в една от спалните. Насядаха кой къде намери и Командо въздъхна с облекчение.

— Притесних се за вас, момчета. Цял ден се чудих каква работа може да имате в Самоков, но до отговор така и не стигнах.

— Всичко ще ти разкажем, не се бой, но нека първо чуем теб. Кажи как се справи с твоята задача, срещна ли някакви трудности?

— Вече беше късно да ходя пред училището, затова заложих на офиса и не сгреших. Колата му беше отпред, а по обед се уверих, че и той е там — излезе навън да пуши цигара.

— Тоя ще излезе голям работач!

— Обаче около 14 часа отиде и взе децата от гимназията, после ги закара на майка им. Тя живее в една кокетна къщичка на Варненското езеро, но не го допусна вътре, посрещна ги на пътя. За всеки случай направих още няколко снимки, сега вече знаем и точно къде живеят наследниците му.

— Това ли беше цялата му програма?

— След това съдружникът на моя бивш работодател повече не се върна на работа, ходи за късен обяд в един луксозен ресторант и се прибра направо вкъщи. Интересно е да се отбележи, че живее в същия затворен комплекс, в който е и нотариуса Желев, това трябва да ни говори, че сигурно се знаят отдавна.

— Имали са време да обмислят далаверата.

— Предполагам, че Буров не е единствената им жертва, нищо чудно да са правили и други пакости заедно. Този жилищен комплекс е като крепост, натам води само едно шосе и го пази сериозна охрана. Допускат се само гости, поканени от живущите вътре и навсякъде дебнат камери. С две думи, ако решим да влизаме там ще ни трябва перфектен план.

— Може и да не се наложи, той е лесен и в офиса си, и на улицата, всъщност той е най-малкият ни проблем.

— Как така, бе шефе, на мен тази работа хич не ми се струва толкова проста?

— Слушайте ме сега внимателно какво ще предприемем, но първо имам едно предложение. Знаем, че тази година ни предстоят няколко акции, включително и тази във Варна, затова нека да сведем броя им до едно оптимално число.

— Колкото повече, толкова по-добре!

— Предлагам много-много да не се изхвърляме, лакомията за бройки често води до грешки. Иво, вземи един лист и пиши!

— Какво точно ще документирам?

— Всъщност ще правиш списък! Траурен, така да се каже! Списък с некролози!

Ученикът му седна на масата, приготви се и зачака.

— Казвай!

1. Варна — Стефан Желев — нотариус.

2. Варна — Марко Маринов — адвокат.

3. Варна — Нарцис Братанов — съдружник.

— Командо, други има ли в далаверата с твоя Буров?

— Доколкото знам не, само тия са.

— Добре тогава, с Варна приключваме. Иво, в София с кого първо ще се захванеш?

— Май ще е най-добре първо да посетя съдийката Малева, тя ще ми е най-лесна. За другите ще ми трябва повече време, нека останат за края.

— Добре тогава, продължавай със списъка! Пиши!

4. София — Донка Малева — съдия.

5. София — Виктор Вълев — полицаи.

6. София — Янко Попов — депутат.

— Иво, има ли още?

— Естествено, десетки са, но само на тия знаем имената. Нека засега да спрем дотук.

— И аз така мисля, по-добре да се съсредоточим върху тези шестимата! Ти миналата година колко оправи?

— Доказано четирима, но ако сметнем и кмета, който е в лудница задълго, стават пет. Не трябва да забравяме и ония двама наркочилъри в Търново, на които ти им човърка из мозъците, значи точната бройка е седем.

— Те ако са имали мозъци е нямало да се занимават с дрога. Добре, засега приемаме, че тази година трябва да накажем шест отрепки, но тъй като годината е дълга, може и да променим цифрата нагоре.

— Те лимитите са за това, да бъдат надхвърляни. Продължавай с плана, ако обичаш!

— Сега нека ви обясня защо се наложи да ходим чак до Самоков. Първо телефоните, от тази вечер ги включваме и ще ползваме само тях, а вашите още утре някой от вас да ги изпрати по куриер в Х. и там Иво, нека твоите момичета да ги активират, за да излъчват постоянен сигнал от оня регион! Второ, това което съм замислил изисква ключар и с този Асен извадихме късмет, момчето изглежда е професионалист. Ето какво ще направим.

— Преди да се уточниш напълно, искам да те прекъсна и да попитам не беше ли по-добре вместо телефони да използваме радиостанции? По магазините продават мощни модели, които имат покритие до 30–40 километра.

— Разумен въпрос, ненапразно всички специализирани агенции в България ползват единствено радиостанции. Но си имам съображения, които сега ще ви разясня.

— Да чуем!

— Ако нашата работа беше само във Варна щях да заложа на радиовълните, както и ти спомена, те са много сигурен начин за свързка. Ако ползваш редки честоти, вероятността да те подслуша някой е минимална. Но не забравяйте, че след Варна потегляме за София, а там ни чакат значително по-сложни задачи.

— Това какво общо има с телефоните?

— Има, има! Малко известен факт е и се знае от шепа хора, но в покрайнините на столицата съществува едно секретно поделение,

което подслушва и записва всички ефирни съобщения, които се осъществяват на територията на София, дори разговорите между линейките на Спешна помощ. Уж било за нуждите на националната сигурност и предполагам, че наистина е така, но това за нас е голяма спънка. Ще ни чуят, компютрите ще определят координатите ни и отряд „Кобра“ ще цъфнат за нула време със сините си микробуси. Дали ще ни пипнат е под въпрос, но не ми се иска да рискуваме. Ето за това не желая да си общуваме в ефира.

— Е, тази подробност не сме я знаели.

— Няма и откъде, там всичко е скрито-покрито.

— Тогава, моля те, продължи с плана!

— Утре сутринта Командо ще ме закара пред училището и когато Братанов доведе децата, искам да проведе първия си разговор с него. В нашите среди това се нарича „да посееш съмнение“, човекът за първи път разбира, че не е постъпил правилно, че може да бъде наказан за постъпките си и че някой ще му търси сметка.

— И как ще стане това?

— Спокойно ще му обясня, че за него ще е най-добре доброволно да върне фирмата на Мирослав Буров, в противен случай ще последват санкции, и то сериозни.

— Ние ще те покриваме ли?

— С мен ще е само Командо! В същото време ти, Иво, заедно с Асен отивате в кооперацията на адвоката, той ти отключва и когато влезете ще направиш поне 20 снимки вътре в апартамента. Интересува ме цялостното разположение, има ли балкони, уреди на газ, а бе всичко! И ще вземеш апарата на съученика си за по-добро качество на снимките! Изчакайте собственика да замине на работа и действайте! Ако случайно вътре заварите любовницата му или някой друг, изчезвайте по спешност! Когато сутринта тръгвате от тук, нека ключарят да си вземе всичките джаджи, може да се наложи същия ден да отключва и колата на Желев.

— Предлагам да приготвим на момчето някаква парична премия, ако се справи и с автомобила, признавам го.

— Разбира се, че накрая ще го поощрим финансово.

— Значи адвокатчето на мен ще го оставиш?

— Защо, имаш нещо против ли?

— Напротив, тази професия е толкова надолу в представите ми за чест и достойнство, че няма накъде повече. С удоволствие ще се заема с него, стига да ми позволиш! Чуйте какъв виц чух наскоро: Попитали радио „Ереван“ знае ли защо акулите никога не ядат адвокати и знаете ли оттам какво им отговорили?

— Не, казвай!

— „От колегиалност“, представяте ли си?

— Доста точен отговор, бих казал „право в десетката“! А сега да продължа. По обед с Командо ще ви чакаме в паркчето до сградата с канторите, за да видим докъде сме стигнали. По пътя за парка купи отнякъде бутилка евтин джин, той е по-миризлив и за това, което съм замислил ще свърши добра работа! Купи и минерална вода, непременно в половинлитрова пластмасова бутилка, излей водата и я напълни с джин! Най-накрая избърши бутилките внимателно и ги сложи настрана!

— И защо ме караш да върша всичко това?

— Срещаме се в парка и там ще ви кажа какво следва, нека не ви пълня главите отсега. Важното е, че планът ми е готов и би трябвало да сработи, досега не съм се провалял.

— Пак ли измисли някой шедьовър, Робинзон?

— Налага се! Надявам се до седмица всичко да свърши и трябва да съм прецизен. Командо, тук имаш ли някакъв гел за коса, искам утре за разговора с Братанов малко да променя физиономията си. Ще ми трябват и тъмни очила.

— Очила имам няколко чифта, а в банята Петя си държи козметиките, ще проверим за гел.

— Иди и виж още сега, за да съм спокоен! Донеси и очилата, но гледай да са по-тъмни! Извини ме, че така те действам, но тихо слез и провери дали нашият гост си е в леглото, не искам да чуе нещо, което не трябва.

Командо безшумно слезе, когато се върна носеше очилата, гел и кана с кафе.

— Спи момчето, къде е виждал толкова тихо и спокойно място? Ако жена му е креслива, а децата ревливи, тук ще му се стори като в рая. Нека спи, утре го чака важна работа, но мислил ли си после с него какво ще правим?

— Нека си ходи по живо, по здраво, ще го възнаградим добре и с някое такси ще го изпратим към Самоков. С такъв занаят като неговия не вярвам да е слушалка на полицията, а и той само ще ни отключи, подробности няма да знае. Но неговата работа утре няма да приключи, ще го ползваме още един път да отключи апартамента на Маринов в някои от следващите дни.

— Хайде сега, кажи какво си намислил за утре, че сме любопитни, не ни дръж в неведение!

— Както ви казах, първо ще разговарям с Братанов, а после в парка искам да разгледам снимките от апартамента на адвоката и едва тогава ще реша как ще постъпим с него. Важното е, че смъртта и на двамата трябва да изглежда като несчастни случаи.

— С нотариуса как ще подходим?

— Приготвил съм му голяма изненада, дори искам да ми разрешите аз да приключа с него.

— Явно очакваш Асен да му отключи колата, после какво, ще го взривяваме ли?

— Това е най-лесно, но ако го взривим, може да пострадат и невинни, затова го изключвам като вариант. Това наистина е зрелищно и веднага ще пречупи Братанов, но вече ви казах, че трябва да действаме по-прикрито, защо да рискуваме с последващи разследвания и така нататък? Всичко е в детайлите, момчета! В очите на хората ще си бъде обикновена злополука с фатален край, утре в парка нагледно ще ви покажа как ще стане. Хайде сега да активираме новите си телефони и да ги проверим, от утре само тях ще използваме, включително и после в столицата.

Всеки си избра апарат от чантата, вътре човекът на бат Сали предвидливо бе сложил и зарядните им устройства. Включиха ги да се зареждат, нагласиха алармите и легнаха. Утрешният ден се очертаваше да бъде интересен и те го очакваха с нетърпение.

„Никой не е казвал, че ще е лесно“ — обикновено с тези думи започват занятията си инструкторите, които обучават малкото откачалки, успели да започнат тренировки в САС, английският и много по-зловещ вариант на нашите червени барети. По принцип, за да изкара подготовката си там и накрая да влезе в полка, на човек трябва нещо да не му е наред, нормални хора нямат място в този род войски, а и те надали биха въобще завършили курса?

Въпреки разнородната пасмина събрана там от кол и въже, едно може да се каже със сигурност — в групите цари пълна дисциплина и обикновено операциите им по целия свят завършват с успех. Много анализатори, търсещи причините за тази ефективност са стигнали до един извод — тези хора си вършат добре задачите, защото работят в екип. Освен убийствените тренировки, всеки разчита на другия, има му пълно доверие и резултатите са налице.

Това важеше с пълна сила и за нашите трима герои, решили по техния си начин да направят България едно по-добро място за живеене. Навярно много хора биха се възмутили, че методите им са антихуманни, жестоки и брутални и никой, дори престъпниците не заслужават подобно отношение. Тези критици обаче, подобно на защитниците на озверелите бездомни кучета, обикновено живееха в свой собствен свят и никога не се бяха сблъскали с истинските неща от живота. Ако например, на някой от тях все пак се случеше да изнасят дъщеря му, да отвлечат за откуп близък член от семейството и после да го получава на части, парче по парче, тогава запяваше друга песен, но вече беше късно. Когато реалният живот нахлуеше и в техните домове и детето на някой природозащитник биваше обезобразено за цял живот от глутница подивели кучета, тогава тези хора много бързо променяха възгледите си. Трябваше някои сериозно да пострадат, за да разберат, че „око за око“ е по-добре от „ако даде Бог“! Вземи нещата в свои ръце и ще имаш някакъв шанс да получиш справедливост, довериш ли се на институциите, си оставаш само с

надеждата! Накажи бандита по бандитски и едва тогава ще почувстваш удовлетворение, чакаш ли да го осъдят адекватно, има да си чакаш вечно!

Нашите приятели, които вече се приготвяха за настъпващия ден, бяха разбрали, и то по трудния начин, че в съвременния свят лошите диктуваха правилата и Темида бе много по-благосклонна към богатите си спонсори. Бяха стигнали до заключението, че една работа се върши най-добре, когато си я вършиш сам. Политиците си каканижеха заучените фрази за законност, но на тях това им бе работата, а иначе хората отдавна се бяха убедили, че в нашата страна такова чудо нямаше.

В къщата цареше голямо раздвижване, двата екипа грижливо се подготвяха за задачите си.

Ромът беше извадил специфичното си оборудване върху една покривка и сортираше нещата по многобройните джобове на якето си, а Иво проверяваше паметта на фотоапарата и ще има ли достатъчно мощност батерията за предстоящите снимки.

Робинзон си бе намазал косата с гел и приличаше на някой бос от Камората, сега пред огледалото изпробваше различни модели тъмни очила, та да избере най-подходящите за разговора си с Братанов.

Командо, както винаги невъзмутим, подрънкваше с ключовете от колата си, днес той щеше да е само шофьор.

Бяха станали рано и време не им липсваше, а за да няма издънки, изпипваха всичко прецизно.

Скоро Робинзон беше готов, с Командо се качиха в колата и отпътуваха към училището, а Асен и Иво ги последваха с пежото, но подкараха към канторите да чакат Маринов. Иво искаше да се убеди, че той е дошъл на работа, чак тогава можеха да проникнат в дома му и спокойно да направи снимките.

След двайсестина минути пристигнаха, спряха срещу входа и зачакаха.

В това време и техните партньори стигнаха до Руската църква и тъкмо приближаваха гимназията, когато Братанов се плъзна с луксозния си автомобил и спря, за да слязат децата. Отново ги придружи до самия вход и докато им заръчваше да са послушни и да внимават в час, Робинзон ловко се вмъкна в колата му, тихо притвори вратата и зачака.

Съдружникът на Буров не се бави много, че сделки го чакаха, сбогува се с момчетата и спокойно се приближи до немското бижу. Мислеше си за свои неща, навярно кого може още да изработи и заради тонираните стъкла още не бе видял неканения си пасажер.

Натрапникът, който не искаше да го плаши още в началото, спусна автоматично прозореца и заговори:

— Здравейте, г-н Братанов! Извинявам се за проявеното нахалство, но се налага спешно да споделя нещо с вас. Моля ви, влезте при мен и ме изслушайте!

Нарцис Братанов имаше железни нерви, не се става милионер ако си един от стадото и той не се стресна, по-скоро му се възбуди любопитството.

Влезе в колата и въпросително изглежда непознатия.

— За какво искате да говорим, ако е за бизнес можеше да дойдете в офиса?

— Наистина става дума за бизнес, но разговорът е личен, а и няма да ви задържам дълго. Тук съм да ви направя приятелско предложение, на пръв поглед неизгодно за вас, защото ще изгубите много пари, но пък ще запазите живота си.

Бизнесменът се досети, че нещо ще го изнудват и притеснено се размърда, погледът му издайнически се насочи към жабката в купето и Робинзон интуитивно разбра, че там сигурно има скрито оръжие.

— Успокойте се, само ще ви разясня нещата, няма нужда от грубости.

— Тогава говорете!

— Работата е там, че преди известно време сте откраднал фирмата на един мой близък приятел, по-точно само неговия дял и сега „Рос-Одессос“ вече е изцяло ваша.

— А, това ли било?

— С това свое действие вие напълно сте го разорил, но лошото е, че и аз съм потърпевш. Бях заел известна сума на Буров и редовно си получавах отчисленията, докато вие не го измамахте.

— Как казахте, че е името ви?

— Не съм се представял, това не е нужно. Вие по-добре вникнете в ситуацията, не сме тръгнали на среща, та да се запознаваме.

— Не мислите ли, че е малко нагло да ми нареждате какво да правя?

— Напротив, дори ви давам избор. Ето какво ще ви предложа, давам ви пет дни, броено от днес, да оправите нещата, само, че този път вие ще прехвърлите и вашия дял на него.

— Как ли пък не!

— Нали сте чували поговорката „С вашите камъни, по вашата глава“? Или пък „Каквото почукало, такова се обадило“! Тези мъдрости са създадени точно за хора като вас, които се мислят за недосегаеми. Сигурно имате доста скътани пари, като прибавим този хубав автомобил и луксозното ви жилище, няма да останете съвсем без нищо, все ще има от какво да живеете. Вие сте умен и находчив човек и след време пак ще си стъпите на краката. Вярно, трудно ще ви бъде, но пък ще сте жив.

— А бе вие луд ли сте, знаете ли колко е цената на цялата фирма?

— Знам я, разбира се, той и Буров я знаеше, но вие му я присвоихте. Разберете ме, не ви притискам! Аз ви казах каквото имах да ви казвам и за да не съм голословен, от днес нататък всеки ден ще ви давам по едно доказателство колко съм сериозен. А когато изтече отпуснатият ви срок и в агенцията по вписванията няма промяна, ще ви убия.

— Моля? Вие добре ли сте?

— И аз понякога се чудя. Някои казват, че съм си наред, други като вас се съмняват, но то кой ли в днешно време е съвсем в релсите? Според мен съм си добре, вярно, малко недодялан и нелустросан, но пък не съм мошеник като вас. Те и вашите действия не са били нормални и всъщност това е причината да съм тук. За да ви накажа! Да, брутално звучи, но това е истината. Приятен ден и гледайте побързо да задвижите нещата, защото времето ви бавно, но сигурно изтича!

След тези думи той излезе от колата и остави слисаният тарикат невярващо да гледа след него.

Първата крачка беше направена, часовникът вече неумолимо отброяваше последните часове на измамника.

* * *

Пред кантората Иво и спътникът му търпеливо чакаха своята жертва и скоро бяха възнаградени — Маринов, отново с такси, пристигна и слезе. Разплати се с шофьора и бързо се запъти към кабинета си, тази експедитивност им говореше, че е замислил някоя нова далавера.

Двигателят на пежото тихо забоботи и колата се отправи към кв. „Владиславово“, защо богат човек като адвокатът живееше в такъв мизерен блок, Иво все още не можеше да си обясни.

Стигнаха до кооперацията и още веднъж преговориха какво ще върши Асен. Трябваше да се качат заедно, той да му отключи и после да слезе да го чака в колата, а Иво да си свърши работата в апартамента. Ако бравата се самозаклучваше той само щеше да я дръпне на излизане, ако не, Асен отново трябваше да се качи и да заключи. Доста рисковано, но се надяваха повечето хора да са вече на работа и да няма много движение по стълбището.

Спокойно, без да привличат внимание влязоха във входа и взеха асансьора отново един етаж над шестия. Още в кабинката крадецът извади от джоба си два предварително подбрани шперца, тези брави му бяха добре познати и не очакваше големи изненади.

Слязоха тихо на 7-мия етаж и изминаха пешком разстоянието до 6-тия, огледаха се и Асен се захвана за работа.

Скоро бравата прищрака, той бързо прехвърли уменията си върху секретата над нея, не минаха и 20 секунди и входната врата се отвори.

Иво тихо хлътна вътре и започна да снима стая по стая от различен ракурс, а партньорът му взе асансьора надолу. Засега добре! В помещенията нямаше нищо необичайно, типично ергенско жилище с компютър, телевизор и навсякъде разпръснати документи. Кухня, хол, два балкона, той снимаше от всички ъгли, а накрая увековечи и тоалетната. Май беше готов!

Огледа за оставени следи, после тихо отиде до антрето и се послуша, в коридора шум не се чуваше. Свали си ръкавиците, отвори вратата и се огледа, нямаше никого. Въпреки че това бе само оглед и още нямаше нужда, той реши да се застрахова, избърса бравата отвътре, излезе, дръпна вратата и тя се самозаклучи. Изтърка с носната си кърпа и металната топка отвън и спокойно слезе до 5-тия етаж, оттам извика асансьора и след малко вече беше в колата.

— Авер, искам да те поздравя, цар си в своята област!

— Мерси, бате Иво, лесна работа беше! Повече ще ме затрудни мерцедесът, но и него ще отворя. Сега накъде сме?

— Към центъра, там ще се срещнем с другите, но искам пътем да купя отнякъде джин и минерална вода, така поръча шефът.

Отбиха се в едно квартално магазинче, взеха шише евтин джин и малка бутилка минерална вода и в колата Иво изпълни заръката на Робинзон. Изля водата от пластмасовия съд и догоре го напълни с джин, избърса отпечатъците си и внимателно прибра бутилките в жабката.

Изпълнили точно нарежданията, те бавно подкараха към мястото на срещата, скоро видяха парка и двамата си приятели седнали на закътана пейка.

— Всичко наред ли е момчета — попита ги Командо, — изпълнихте ли заръката на шефа?

— Да, без проблеми, имаме поне 20 снимки.

— Асен как се справи?

— Цар е, всичко стана много бързо, това момче започва да ми харесва. Мълчи си, не разпитва и добре си върши работата. Бат Сали ни е дал най-добрия. Шефе, ти нали се срещна с Братанов? Хареса ли го?

Робинзон, който доволен слушаше разговора отговори:

— Колкото може да ти хареса мигрена! Отвратителен индивид! Много е мазен наистина, с такъв като него не бих си разменял коледни картички.

— Доста си краен!

— Каквито ги виждам, така ги наричам. Но съм доволен, сега каквито и щети да му причиня, няма да ми тежат на съвестта. Сядай сега да обобщим нещата! Асене, извинявай, но се налага да почакаш в колата, за теб най-добре е да не знаеш много.

Крадецът покорно се отдалечи, а те седнаха на пейката.

— Е, деца мои, задвижихме операцията. Братанов все още мисли, че ще се измъкне, но ние ще променим мнението му, още днес ще го накараме да погледне сериозно на моето предложение. Няма къде да ходи, постепенно ще засилваме натиска, докато накрая клекне. Ако му е мил животът, ще вземе правилното решение.

— Да не искаш да кажеш, че тогава ще му простим?

— Не, разбира се, той е интелигентен и е въпрос на време да измами някой друг, такива по-добре навреме да ги заличаваме. Той е като питон в котило с малки зайчета, тия като него са ненаситни. Мога да го сравня и с механизъм, който не подлежи на поправка. А какво правим с дефектните стоки?

— Изхвърляме ги!

— Освен това не забравяй, че той вече влезе в онзи списък! Сдоби се с номер! Братанов обаче ще е последен, нужен ни жив докато подпише и сега дори трябва да се молим нещо да не му се случи.

— Че да му назначим охрана тогава!

— Стига си се майтапил, макар че идеята не е лоша! Дай да видя какво си снимал!

Той взе апарата и бавно прехвърли снимките, на някои от тях отдели повече време.

— Значи така, както аз виждам нещата има два по-лесни варианта да очистим Маринов. Виждам, че в кухнята има газова печка, тя си е потенциална бомба и ако гръмне, няма да предизвика съмнение, такива експлозии постоянно се случват. При този вариант обаче, нищо чудно да пострадат и съседните апартаменти и да загине някой невинен, а за нас от морална гледна точка това е недопустимо. Има още един начин, по-безопасен. Чакаме го в жилището му и го хвърляме от балкона, това са 15–16 метра свободно падане, а ако отдолу е асфалт, можеш спокойно да му прочетеш молитвата.

— И да оцелее ще е в инвалидна количка до края на живота си, та да има време добре да осмисли постъпките си.

— Шест етажа са това, едва ли ще оживее!

— Кой да ти каже, имало е случаи и парашутист с неизправен парашут да не се утрепе и от два километра височина. Куриози всякакви! Този е мек, но знае ли човек? Обаче сега говорим за начините. И при двата варианта ще се наложи още веднъж да посетим апартамента, след това вече ще освободим циганчето да си ходи.

— Ако приемем първия вариант, как ще накараме газа да избухне в точно определен момент, ние няма да сме там и ще действаме на сяпо?

— Има много начини, но за да не оставяме следи ще използваме една проста химична реакция. Знаете ли, че когато в калиев

перманганат капнете 2–3 капки глицерин, след десетина секунди сместа се samozапалва?

— А стига, бе!

— Не е магия, наука е! И двата препарата свободно се продават в аптеките почти без пари и са един вид химически таймер. Ние обаче се нуждаем от повече време, за да може газът добре да насити пространството в апартамента, десет секунди не са ни достатъчни.

— Значи имаме проблем!

— Съвсем не! Ако например сложиш перманганата в една малка пластмасова чашка от кафе и я покриеш с няколко пласта тоалетна хартия, като излееш глицерина върху пластовете, ще му трябва време да премине през тях. Той е мазен като олио, ще минат поне пет минути докато стигне до перманганата, така, че тоалетната хартия представлява един естествен закъснител.

— Но тогава времето няма да е постоянна величина, ще се наложи да гадаем закъснението!

— Ако на вилата направя няколко опита, ще знам колко точно пласта да надипля и ще засечем времето, другото е въпрос на координация. Ето как може да стане — единият от вас чака пред блока, а другият е горе. Маринов пристига и тръгва към входа, агент 1 се обажда на агент 2 да го предупреди, че има около пет минути време. Агент 2 отваря всички вентили на печката, излива глицерина върху филтъра над чашката и напуска апартамента, но слиза по стълбите. В това време адвокатът се качва с асансьора, отключва си и влиза, времето почти е изтекло. В първия момент той няма да усети миризмата, газът е по-тежък от въздуха и ще се стеле над пода. Човекът затваря и влиза, съблича си палтото и сега вече глицеринът попада върху перманганата, просмуква се, трябва му още няколко секунди и бум.

В това време агент 2 вече е напуснал входа на блока и в колата с помощника си чакат да видят резултата.

— Сложничко ми се струва.

— Тук има много неизвестни — навреме ли ще е асансьорът, няма ли да го заговори някой съсед и така нататък. Най-лошият вариант ще е ако някой влезе да му иска сол например или паричен заем, ето ти невинна жертва!

— Или да се случи друго непредвидено събитие.

— Дори при най-малката засечка Маринов ще оцелее, но Братанов ще получи гръмовно предупреждение и страхът за живота му ще го принуди бързо-бързо да подпише. Ако перфекционистите от Мосад замисляха нещо подобно, щяха да го планират с месеци и да го изпият идеално, ние обаче нямаме толкова време. Все пак бих казал, че вероятността той да загине от експлозията е 70 на 30 в наша полза.

— Робинзон, не мога да повярвам, че там, в школата, са ви учили на такива работи, като те слушам ти си станал направо като Менделей.

— Какво да се прави, при моя занаят се налага да имаш и такива познания, не знаеш кога ще ти потрябват. Обикновено тази смес, за която ви споменах, се използва за предизвикване на пожари, магнезият също е незаменим, защото развива висока температура и не оставя следи, но можем да използваме свойствата им и в нашия случай.

Иво се обади:

— Това, което си замислил е хитро, но прекалено сложно, нещата излизат от нашия контрол и чакаме на случайността. Бих казал, че идеята ти има много достоинства, но и куп недостатъци. Освен това тя направо ми намира на тероризъм. Както и ти каза преди малко, при такъв взрив като нищо ще пострада и някой друг, за разрушенията да не говорим. Там живеят бедни хора, които ще останат без жилища. Да не мислиш, че са ги застраховали?

— И да са, докато от дружествата им изплатят парите, хората ще са измрели.

— Или ще ги затрупат със съдебни дела, та накрая потърпевшите да се съгласят и на минимално обезщетение. Застрахователните дружества са като банките, правилата се определят единствено от тях. В парламента имат толкова много лобисти, че обикновения човек няма как да получи справедливост.

— Не само лобисти, някои депутати са направо в управителните им съвети. И при най-безсрамния закон, няма как да гласуват против своите!

— Много наивно разсъждавате, момчета! Тези далавери не се вършат така. Първо, и застрахователните дружества, а и повечето банки са чужда собственост, те не са български. Така, че в управителните им съвети няма как да се намърдат нашите лакомници.

— Тогава?

— Други са играчките там! Дружествата пак подкупват силните на деня, но с по-фини и не толкова лесно доказуеми методи. Банките им дават огромни кредити на минимална лихва, застрахователните дружества пък им предлагат супер изгодни застраховки, например с минимална месечна вноска, застрахователното покритие е огромно, например няколко милиона. Строителните фирми пък се отплащат с луксозни жилища на цената на една гарсонiera и така нататък! Ето ти го легалния подкуп, за който простолудието научава само ако нещо в заверата се издъни.

— Затова аз залагам на другия вариант — чакам го вътре, скършвам му вратлето и го мятам през балкона. След такъв удар в земята, после при аутопсията един счупен врат няма да изглежда подозрително.

— Съгласен съм, така ще го направим, но го зашемети по друг начин, не искам да му чупиш врата! После намери в барчето му някакво пиене, налей му колкото можеш в гърлото и го хвърляй!

— А защо да не му счупя врата, тази хватка, която ни я показва с чучелото е много подходяща?

— Идеална е, но този начин го пазя за нотариуса, ако и на адвоката се случи същото, вече става подозрително. Днес ще помогна на Желев да се пренесе в отвъдното точно като му счупя врата.

Сега пък се намеси Командо:

— Чакайте, чакайте, стига сте ме игнорирали, аз само отстрани ли ще гледам?

— И искаш да се докажеш както е в мафията, така ли?

— Сега вие рискувате заради моя човек, нека и аз да свърша нещо! Робинзон, кажи какво точно си решил за Желев и аз ще го осъществя. Ти си води преговорите с Братанов и остави на нас грубата работа, нали затова си ни обучавал.

— Добре! Щом настояваш, така да бъде! Ето как мисля да го извършиш.

Тримата доближиха глави и зашепнаха:

— Ти каза, че нотариусът последен си тръгва от кантората, което улеснява нашата работа. Няма да има много хора, всеки бърза да се прибира вкъщи и няма да е така любопитен. Той пък ще е уморен и със заспали сетива.

— Дотук и ние сме на твоето мнение.

— Благодаря! Ще изчакаме основния поток от служители да отмине и около 17:30 Асен ще отключи колата му. Ти ще влезеш отзад и ще се свиеш на пода, все ще устискаш в това положение известно време, докато дойде шофьорът. Искан аз да го направя, че съм по-дребен, но хайде, от мен да мине! Ще ти трябват ръкавици, по-добре гумени, защото за тази хватка се изисква прецизен захват, двете бутилки с джин, по-дълбока зимна шапка и тъмни очила.

— Дори и дегизиран, все някой ще ме види.

— Така е! Ако е минувач не се притеснявай, зрителната памет прави какви ли не номера! С електрониката е друго, на сградата има камери, които неминуемо ще те запишат, така, че много не вири глава, а гледай в земята!

— Ясно! А после?

— Значи, влизаш в колата и се притаяваш, никакви телефони в джобовете и никакви дезодоранти по тялото. Ако му замиришеш или случайно ти звънне телефонът го губим задълго, ще се уплаши и ще се покрие. Дори пърденето е забранено!

— Ще пазя пълна тишина!

— По някое време той ще дойде и ще седне на шофьорското място, за да потегли и тогава ти ще се задействаш. Тихо се изправяш зад него, пресягаш се и даваш най-доброто от себе си, оня ден видях, че го правиш без грешка. Чупиш му врата, той се отпуска, а ти вадиш малката бутилка и започваш да му наливаш джин в гърлото. Правиш го бавно, а не да го олееш, защото той остава жив известно време и по рефлекс ще преглъща.

— Нататък?

— После оставяш голямата, стъклената бутилка с останалия джин на видно място до неговата седалка, погрижи се отпечатъците му да бъдат по нея, а малката я прибираш в теб! Да не я забравиш някъде по пода!

— Няма!

— Ще гледаш да погълне повече алкохол, после тия от КАТ ще мерят промилите и трябва да е достоверно. Продължавам нататък! Ако вече си е сложил колана го разкопчай, отвори му прозореца отвътре и превключи лоста на свободна предавка, а после си сложи шапката и очилата! Спокойно слизаш, затваряш задната врата и се навеждаш през неговия прозорец в колата все едно му говориш нещо, та ако някой

гледа, това да си помисли. Всъщност тогава ти ще изправиш волана, ще засилиш леко автомобила и ще го пуснеш по инерция. Това е! Гумените ръкавици са с телесен цвят и никой няма да ги види, но непременно трябва да си с тях. Като свършиш всичко това, тръгваш по тротоара в обратна посока, завиваш край сградата и под втория кестен се привеждаш в нормалния си вид, вече се уверих, че там няма записващи устройства. После правиш пълен кръг на цялата сграда и пак излизаш на булеварда, колата на Желев вече трябва да се е блъснала някъде. Ние с Иво ще сме там, за да направим няколко снимки, колкото по-отблизо, толкова по-добре. После изчезваме.

И двамата приятели смаяно загледаха ментора си.

— Шефе, службите са проявили крайно безхаберие като са те пуснали да си ходиш, лишили са се от много ценен кадър. Сериозно да ти кажа, в никакъв случай не искам да съм ти враг, ти си напълно безскрупулен. Как ги измисляш тези сценарии?

— Докато вие спите или си мечтаете за Петя, Роси, Нели или Даниела, аз мисля за друго. Е, и на мен понякога циците на Петето са ми пред очите, но какво да се прави, природа. Иначе планирането не ме затруднява. Винаги има няколко варианта и обикновено избирам най-простия. В този случай много по-лесно щеше да бъде да го гръмнем с пистолета на Командо и да се скатаем, но когато загине и Маринов, нещата вече стават подозрителни. Ако и Братанов се оплаче в полицията за рекет — край, връзката е направена и Буров се превръща в основен заподозрян, малко ще му трябва да те натопи, че си се заел с работата.

— Логично е така да предположим!

— Така едно малко камъче преобръща колата, а сега всичко е ясно. Шофьорът е видимо пьян, бутилката е до него, не е могъл да овладее мощната машина и се блъска. Без колан тялото му се люшва напред и вратът му се скършва — от ясно, по-ясно. Жалко за човека, Бог да го прости и това е, никакви въпроси. Тук има само един малък недостатък — колата ще е на свободна скорост и някой после може да се зачуди защо е било така, но се надявам при огледа да пропуснат този факт. Представете си обаче как ще се почувства Братанов след моите заплахи, особено като види снимките с края и на двамата си съучастници, а и после тези, на които някакъв непознат чичко замечтано милва децата му по главичките.

— Това последното ще го съсипе.

— Така е, за да пречупиш някой, трябва да преминеш границите! Никой нормален човек няма да издържи на този натиск, но дори и това да се случи, аз съм му приготвил още изненади. Уверявам ви, че този измамник вече е подписал, само дето още не го знае.

— Теоретично е точно така!

— Хайде да вземем Асен и да ходим някъде да хапнем, че до 17:30 има много време! Командо, внимавай какво ще си поръчаш, когато говорехме за ароматите не се шегувах!

— Ще избягвам шкембе чорбата!

— Мастиката също!

Обядваха в непретенциозно ресторантче, после се разходиха по улиците и накупиха дрехи, обувки и подаръци за децата на крадеца, а той не можеше да си намери място от радост.

Командо пък използва времето и си купи вълнена шапка и чифт гумени ръкавици, очила си имаше.

Когато наближи 17 часа той и Асен влязоха в колата да се подготвят, а Робинзон и Иво отново седнаха на пейката, та да са наблизо в случай на нужда. Не говореха много, но се познаваха отдавна, затова мълчанието им не беше потискащо. Предстоеше сложна задача с много неизвестни, която на думи изглеждаше лесна, но при изпълнението ѝ много неща можеха да се объркат, а и все пак това си беше убийство. Един човек, какъвто и да беше той, щеше да изгуби живота си.

Около 17:10 служителите започнаха масово да напускат сградата, дано и Желев не се появише по-рано, че щяха да изкарат в чакане още цял един ден. В 17:30 кабинетите опустяха, но колата на нотариуса си седеше отпред, самотна и открояваща се с перфектните си форми.

Редките минувачи си вървяха по пътя, засега нищо необичайно.

Асен излезе първи, носеше някакъв уред, подобен на тухла с бутони и оглеждайки се, бавно мина край луксозния автомобил. Нищо! Nada! На ъгъла той спря, поигра си с апарата и се върна обратно, този път джаджата сработи, фаровете премигнаха и колата се отключи.

Неговата задача тук приключи, той се качи в едно такси и отпътува към вилата, а двамата наблюдатели от парка напрегнати изчакваха за второ действие.

Ето, Командо на свой ред излезе от автомобила, дегизиран с вълнената шапка и с тъмните очила, в ръце държеше двете шишета, досущ като бездомник.

Докато следяха обстановката, Иво попита приятеля си:

— Аз така и не разбрах защо бяха нужни две бутилки, нали можеше да ползва и само оригиналната?

— Вярно е, но малката е по-къса и по-удобна в затворени пространства, плюс това е пластмасова. Ако тялото още се гърчи в конвулсии, със стъклената може и зъбите да му счупи, а така ще му е по-лесно. Чакай сега да внимаваме, че е важно!

Третият им партньор стигна до колата на Желев, най-спокойно си отвори и влезе отзад, бе по-хладнокръвен и от хирург по време на операция. За миг купето се разклати, после всичко се успокои.

Времето течеше кошмарно бавно, но около 18 часа нотариусът най-после излезе от входа, носеше кожено куфарче и видимо бързаше. Подтичвайки стигна до колата, вероятно отиваше на важна среща и не беше особено бдителен, а това му изигра най-лошата шега в живота. Забързано си отвори вратата и влезе вътре, но автомобилът си остана на мястото и не тръгна, след секунда, две само леко се залюля.

Нашите хора предположиха, че неканеният пътник вътре се е задействал, какво друго би могло да е?

Минаха пет дълги минути и най-сетне предното стъкло бавно се смъкна, това вече бе дело на приятеля им.

След малко той слезе, отиде отпред и завря главата си в прозореца, в този момент оправяше волана и с лек натиск помагаше на колата да ускори. Който не знаеше какво се случва в действителност, щеше да реши, и то не без основание, че двамата си говорят, още повече че пешеходецът след миг се отдръпна, помахаше с ръка и се качи на тротоара.

Великолепно изпълнение, дори и да прегледаха записа от камерите, пак не биха се усъмнили в нищо, една приятелска раздяла между двама познати, макар и от различни социални прослойки.

Иво и Робинзон нямаха време да гледат повече, колата бързо ускоряваше и ако искаха да направят красноречиви снимки, трябваше да са близо до нея в момента на сблъсъка. Изправиха се и тръгнаха към кръстовището, беше въпрос на време постоянно ускоряващия автомобил да срещне нещо по пътя си.

Мерцедесът навлезе в насрещното, като по чудо се размина с бял товарен микробус и с глух трясък се заби в един стълб за улично осветление. Колата бе тежка и стълбът поддаде, но удържа на жестокия натиск и не падна.

Заприиждаха хора, нашите приятели също пристигнаха с готов фотоапарат и Робинзон започна да снима. Направи няколко кадъра на купето, та ясно да се види номерът, после Иво с кърпичка си отвори вратата, уж да окажат първа помощ.

Вътре Братанов беше полегнал настрана, до главата му се търкаляше бутилката с джин, а ръцете и краката още потрепваха. От удара шишето се бе изляло и вонеше ужасно на алкохол, но така заблудата беше още по-пълна.

След малко фотографът го дръпна настрана:

— Хайде да изчезваме към нашето превозно средство, приключих със снимките и мога да те успокоя, че твоят съученик добре го е подредил!

Вече се чуваха първите сирени, тълпата при катастрофата растеше, а те с бавна крачка приближаваха колата си. Отзад, на двайсетина метра се тътреше виновникът за инцидента, още не излязъл от ролята си.

Стигнаха до автомобилите си, Иво се качи в своя и подкара към вилата, Робинзон и Командо влязоха в другия и го последваха. Тук бяха приключили.

В колата се поуспокоиха, отдъхнаха си и Командо заговори:

— Стана като по учебник, оказа се, че хич не било трудно.

— Е, не беше чак идеалното решение, но ставаше. Добър ученик си, затова нямаше засечки, а и трупането на опит винаги се отплаща. Ако беше някой аматьор и досега щеше да дърпа и да извива врата му. Ха честито за сефтето!

— Малко ми е кофти да ми честитят за подобни изпълнения.

— Съветвам те цялата история да я изличиш от ума си, той беше доказано лош човек и заради него не си струва да си разваляш съня!

— Успяхте ли да го снимате?

— Имаме няколко безценни кадъра, тази вечер ги извади на принтера, че за утре ще ми трябват! Сега на вилата пред Асен нито дума, като хапнем той нека да си ляга, а ние ще се качим горе да обсъдим плана за утре.

Пристигнаха, паркираха колата и приготвиха бърза вечеря, но май само ромът яде. Тримата още бяха развълнувани от случката, все пак току-що бяха отнели човешки живот. После крадецът остана долу да гледа телевизия, а те се качиха в една от спалните и насядаха.

— Командо, изчакай го да заспи и извади на принтера по няколко екземпляра, има 2–3 много зловещи кадъра. Ще атакуваме копелето именно с тях. Утре сутрин още около 6 часа един от вас ще ме закара до офиса на „Рос-Одессос“, по-добре Командо, че знае къде се намира. По това време още е безлюдно, искам да залепя няколко снимки на вратата на фирмата му, а по-късно ще му отида на посещение да разбера доколко е омекнал.

— Ще те закарам!

— Иво, налага се да ускорим нещата с адвокат Маринов, защото Братанов може да му се обади и да го предупреди да внимава. Докато ние с Командо сме в града, ти тук се подготви, помисли какво ще ти е необходимо и следобед идете с Асен пак да ти отключи апартамента! Още преди това се разплати с него, дай му и за такси до Самоков, а багажа му и инструментите натоварете в твоя багажник! После, когато ти отключи, ти оставаш вътре, а той си взема нещата от колата и хваща някое такси! Бъди по-щедър, така му затваряме устата, а и бат Сали ще бъде доволен!

— Той дали ще му се похвали колко сме му платили?

— При този етнос, на патрона всичко се казва.

— Ясно! Значи аз влизам и после действам!

— Ти се закотви в апартамента и чакай Маринов ако ще и цяла нощ, важното е да свършиш работата качествено! Когато го изхвърлиш от балкона и слезеш долу и непременно направи няколко снимки с телефона си! Те няма да са толкова качествени, но все ще свършат работа!

— Мога да взема апарата и да снимам с него.

— Той ще е нужен на мен, искам Командо да ме снима с децата на Братанов и навярно ще се наложи да го направи отдалеч. След като говоря с него ще отидем до училището и преди той да ги е взел оттам, ще трябва да измисля някакъв начин да ги доближа. Гимназията е елитна и сигурно разполага с охрана, но все ще измисля нещо. Имате ли някакви въпроси?

— Май не, всичко е ясно. После вечерта направо тук ли ще се видим?

— Да, вече ще сме само тримата и малко ще се отпуснем. Командо, има ли още от онова вино?

— Пазя няколко бутилки, дано и утре всичко да мине добре, че да имаме повод за почерпка. Днес рискувах аз, а утре и на Иво няма да е лесно. Хайде да спим, вече си знаем задачите и дай Боже утре вечер тук да сме отново в пълен състав!

Навън започна да съмва, чайките и гларусите напускаха своите укрития и с крясъците си известяваха на всички, че нощта е към края си.

Иво Ников лежеше, вперил поглед в тавана и от няколко часа обмисляше как да подходи към предстоящата задача. Скрупули нямаше, когато наказваше лоши хора отдавна се бе отърсил от морални терзания и го интересуваше само крайния резултат. Откак се бе отдал на каузата си, тъй като бе уверен, че е справедлива, той вече гледаше на света с други очи. Бе приел, че няма средно положение — човек е или добър, или лош. Досега всичките му жертви определено бяха от втората категория, хора, които нямаше да липсват на никого. В столицата още двама ги очакваше възмездие, тях той дори слагаше в графата „много лоши“. Може да крадеш, за да се нахраниш, може дори и да убиеш при самозащита или по невнимание и все още да се водиш „добър“, но да сееш наркотичната си отрова умишлено и то заради едната печалба, на това не можеше да бъде простено. Преди време случайно попадна на филма „Твърде лично“, там група албански престъпници отвлякоха дъщерята на неправилния човек, който взе нещата в свои ръце и ги подгони. Целият сюжет на филма сякаш показваше историята на Иво, само дето при него мотивите бяха други. Сценарият описваше как един гневен баща се зае и свърши работата на всички останали, чиито дъщери също бяха пострадали от тази банда. Надали в света съществуваше и един зрител, гледал този филм, който да не е одобрил действията на Лиъм Нийсън, въпреки десетките трупове, които той оставяше след себе си. Значи излизаше, че понякога, когато законът не върши работа, убийството е оправдано. Сега Иво вършеше абсолютно същото, с тази разлика, че бе подгонил наркоразпространителите, а те в никакъв случай не бяха по-добри от ония търговци на плът във филма.

Днес например, отново щеше да отнеме живот, но на какъв човек — една отрепка, която мамеше хората и то на едро. Само с последните

си постъпки той бе лишил един честен бизнесмен от всичко, беше го оставил на улицата, а колко ли още измамани с негова помощ имаше? За милост изобщо не ставаше и дума, сега в главата на Иво се въртяха различните начини, по които можеше да свърши работата. Техният учител бе прав като каза, че не бива да му чупи врата, две жертви на злополуки с еднаква причина за смъртта, при това познати, изглеждаха твърде подозрително. Миналата година в Търново Робинзон не съобрази и застраши безопасността на групата като умъртви по един и същи начин двамата дребни пласъори, но го направиха в различни краища на града и се изнесоха толкова бързо, че властите не успяха да реагират. После аутопсията е показала, че убийствата са идентични и 100% са извършени от един човек, толкова специфичен беше начинът на приятеля им, но дотам, те бяха пласъори на дрога и никой не задълба в по-сериозни разследвания. Тук във Варна нещата бяха различни, мошениците работеха в една и съща сграда и съвпаденията вече ставаха много. Ако и Братанов се оплачеше, че го рекетират, а после се установеше, че и тримата са замесени в обща измама — край! Щяха да притиснат Буров и ако той се огънеше и споменеше телохранителя си, групата им се изправяше пред сериозен риск. Затова, за да избегнат съвпаденията се налагаше Иво да обездвижи адвоката по друг начин, а на такива похвати слава Богу, менторът им ги бе научил още миналата година в горите над Х...

Погледна си часовника, 6 часът, но още не бързаше да става, предполагаше, че ще се справи с Маринов в късния следобед, когато той се прибереше от работа. Тази сутрин по-заетите бяха Робинзон и Командо, предстоеше им неприятна среща с Братанов. Днес щяха да му покажат снимките от катастрофата с Желев, наистина зловеща гледка, а когато в следващите дни продължаха натиска с нагледни доказателства и за кончината на Маринов, се надяваха най-сетне съдружникът на Буров да поддаде. Човек не се разделя лесно с печеливш бизнес и с активи за няколко милиона и те очакваха ожесточена съпротива, но и Буров никой не го беше питал, направо го измавиха. Сега всичко зависеше от Робинзон, а той беше добър психолог и знаеше как да всява страх в хората, освен това разполагаше и със силни козове.

На вратата тихо се почука и приятелят му влезе в стаята.

— Добро утро! Ние ще тръгваме, днес искам да се снимам с децата на измамника и до обед ще се навъртаме край училището. Има малка промяна в плана и минах да те уведомя. Когато ти приключиш с адвоката, веднага ми се обади да ме информираш, чак тогава при свършен факт ще се срещна с Нарцис Братанов. Иначе има опасност той като види снимките с катастрофата на Желев да свърже нещата и да предупреди Маринов да се пази. Това беше, успех!

— Благодаря, аз също ще ставам да приготвяме багажа на Асен, с тези подаръци за децата му се събра голяма камара. Успех и на вас!

Той стана и се облече, след малко чу как колата им заработи и замина. Слезе долу, зареди кафеварката с две мощни дози и повика на госта им да става.

— Асене, днес с теб ще се разделяме! Имаш само още една задача, налага се пак да ми отключиш оня апартамент, в който вече бяхме.

— Няма проблеми, бате Иво!

— Ето какво ще направим. Сега си стегни багажа, но остави инструментите си под ръка! После цял ден си почивай, гледай телевизия или се разхождай, ако си гладен, хладилникът е пълен. Около 16 часа ще натоварим багажа ти в моята кола и отиваме да отключим онази врата. Аз влизам и оставам вътре, а ти вече си свободен, вземаш си нещата от багажника и хващаш такси занякъде. Ако още не ти се прибира в Самоков, иди почини някъде, може и на Златните. Ето ти 2000 лева за твоите услуги, ето още 500 за таксито! Забрави завинаги какво си вършил тук, и че въобще ни познаваш! На бат Сали знам, че ще разкажеш всичко, но той е наш човек и от него не се притесняваме. Това е, надявам се, че си доволен.

— Как да не съм бе, бате Иво, и на курорт бях и пари изкарах. Ето тук съм записал номера на телефона си, ако има нещо, пак се обаждай!

— Нищо чудно някога отново да те потърсим, имаш ценен занаят.

Двамата закусиха и се разделиха, Асен се зае с багажа си, а той излезе, трябваше да убие няколко часа.

Навън времето беше идеално, топло за сезона и с лек ветреца откъм морето. Чайките се рееха над него и той почувства известна тъга, че скоро ще си тръгне от това райско кътче. Командо извади

късмет с тази къща, и разположението, и природата бяха фантастични, само постоянният вятър малко разваляше идилията.

Затича се леко между лозята, после се отклони по тясно пътче, виешо се успоредно на морето. През 100–200 метра хората си бяха вдигнали малки къщички, но всичките с чудесен изглед към водната шир, като снимка от пощенска картичка. Молеше се само, след десетина години и тук да не се пренасели и богатшите всичко да съсипят. Тази прослойка много обичаше бетона и показността, такива подробности като тишина, екология и чистота не ги интересуваха.

Пробяга няколко километра и се върна във вилата, там обиколи по няколко пъти всичките спортни уреди и едва тогава се прибра за един душ и почивка. Предвид рисковите им занимания беше по-добре да поддържа тялото си тренирано, никога не се знаеше кога тази сила и издръжливост можеше да му потрябва. А беше станал много здрав, спор нямаше. Сякаш бе с оборудван с екзоскелет, не изпитваше никаква умора от натоварванията.

Качи се в стаята си, преоблече се и излезе на терасата да дообмисли окончателно нещата. Доставяше му истинско удоволствие да се отпусне в ратановия стол и да разсъждава на фона на постоянния морски прибой и на екзотичните звуци, долитащи от зоокъта.

В 15 часа слезе долу, пригответи по-обилно ядене за циганчето и го покани на масата, скоро предстоеше да се разделят.

— Асене, когато не крадеш коли с какво се занимаваш?

— Брат ми има автосервиз, по цял ден съм там. Когато свия някоя по-проста марка, там я разглобяваме и после отива за части. Иначе съм от Разград, но се ожених в Самоков и останах там, че и родата заведох.

— От Разград ли си? Аз там имам голям приятел, известен лекоатлет.

— Да не е Николай Антонов, викат му Таланта?

— Същият. Навремето и аз тренирах лека атлетика и с него бяхме неразделни. По всички лагери и състезания в чужбина спяхме в една стая.

— Той сега се провали, славата го съсипа. Къпеше се с пари и се разглези, започна и да се дрогира. После жена му го остави и той опита да се самоубие, дотолкова беше я закъсал. По едно време и в затвора щяха да го вкарат, правиха въоръжен обир и ги заловиха, но предаде

аверите си и от прокуратурата му простиха, изкараха го луд. От мен да знаеш, парите много променят човека и ако не си подготвен за тях направо те съсипват.

— Аз, доколкото чух, вече е влязъл в пътя и сега е друг човек. Ако се стегне, пак ще изплува, само от него зависи.

— Ти по-добре го знаеш, почти сте набори, а аз съм много млад, но мисля, че държавата не прави достатъчно за такива хора. Навремето като победи американеца в зала „Фестивална“, цял Разград празнува, на ръце го носеха, а то си беше и сензация, но после го забравиха. Не са много хората, които славят България и на тях, ако са в нужда, трябва да им се помага.

— Асене, ти ме изненадваш! Защо не си станал съветник на бат Сали, с тия твои разсъждения ще промениш представите ми за ромите. Като си такъв родолюбец кажи ми защо не отидеш нещо да работиш, а крадеш на хората колите?

— Първо — нас никъде не ни вземат на работа, защото са предубедени и второ, когато крада, изкарвам много повече пари, а и никой не ни закача. Ако ни хванат, държат ни два дни в ареста и ни пускат. А, кажи ми тогава, защо да не крада, когато нищо не ми правят?

— Прав си, намерил си му лесното. Излиза, че на бившите шампиони и на заслужилите хора им е много по-трудно, отколкото на вас. Ти си млад и сигурно не помниш събитията от 1989 година, но аз бях очевидец. Тогава в целия соцлагер се смениха правителствата, уж от комунизъм стана демокрация и повечето страни наистина дръпнаха напред. Знаеш ли защо сега дори в Румъния хората живеят по-добре от нас?

— Защото нямат нашето търпение, вероятно.

— Не точно, въпреки че и това е вярно. Обаче главната причина е, че навреме взеха страха на политиците. Още тогава изправиха министър-председателя си на съд, Николае Чаушеску се казваше, осъдиха го на смърт и веднага го разстреляха. Нямаше протакане, нямаше амнистии и алчни адвокати. На всички следващи управници това им е било като обеща на ухото и за да не го последват, малко от малко са работели за хората. Изпитват страх, че ако не оправдаят надеждите на избирателите ще им бъде потърсена отговорност, ще ги попитат какво става с предизборните обещания. Те и в момента имат

осъдени и министри, и магистрати и е естествено останалите да си опичат акъла и да внимават в картинката. Само на нашите мижитурки никой не им търси сметка и си правят каквото искат, точно тази безнаказаност ги кара да се чувстват недосегаеми. Крякат за някаква толерантност, защото при една революция или дори само метеж, потърпевшите ще са те. Трябва да си пълен глупак, за да не забелязваш какви ги вършат! Нужно е някак да ги разтърсваме от време на време, та да влизат в час, иначе се самозабравят.

— Трябва, но това няма да сме ние, ромите. И без това всички ни мразят, само чакат да им дадем повод и ще ни смачкат, нали помниш Катуница?

— Мразят ви, защото я карате на гърба на другите, за нищо друго. Иначе си живеете в кочините, множете се колкото искате, но си поемайте разходите! На всички вече им омръзна да плащат и за себе си и за вас, а и вие срам нямате. То навсякъде по света има цигани, но не вярвам да са чак толкова нагли. Вече сами трябва да се усещате, че много прекрачвате границите, почтените хора напоследък сериозно обедняха и им писна да издържат и хитрите ви кланове. Виждат ви и автомобилите, и дворците, не всички са глупаци. Ти например, след като имаш доходи, и то добри, защо не си плащаш осигуровките и пенсионните вноски? Още нямаш 25 години и вече си създал няколко деца, а колко ще станат впоследствие? Хубаво, прави ги, раждайте, но се грижи за тях! Скоро ще пораснат, ще поискат телефони, лаптопи и дрешки, а ти какво ще правиш? Ще ги изпратите да крадат или да просят, а още по-лошото е, че крадат от бедните, защото те се най-беззащитни.

— Аз не съм виновен, държавата ни е такава. Тук е рай за такива като нас и затова ние се множим, а вие, честните, намалявате. Когато дойдат избори си извоюваме още четири години безнаказаност и си я караме постарому! Не виждам защо да се променяме?

— Асене, ти си само за парламента, не съм очаквал, че си такъв политолог.

— Там не искам! Място на сенчести сделки и поквара! Навремето баба ми казваше, че е достатъчно пет човека за деня да те погледнат накриво и си готов болен. А ония всички хора ги мразят, представи си колко негативна енергия е това. Те и затова повечето депутати са болни, не ги ли чуваш как се задъхват, когато говорят?

Тежко е постоянно да мислиш как да си докараш някой лев отгоре! Може и да е вярно, че под сградата на Народното събрание е имало древно гробище, ако са го осквернили по някакъв начин, всички, които работят отгоре, рано или късно стават като зомбита. Например сега в новото правителство има няколко свестни, но като цяло всичко си е постарому, никой няма да им позволи да прокарат идеите си.

— Предлагам да спрем с политическите теми, ти си цяла енциклопедия! Кажй сега, всичко ли си взе, да не си забравил нещо?

— Мисля, че да, най-важни са ми инструментите, а те са в ето тази чантичка.

— Добре, хайде тогава да тръгваме, че и ти да си поемаш после по пътя!

Иво взе и своята чанта, вътре беше сложил ръкавици, невзрачно яке с качулка и тъмни очила, а иначе бе облечен спортно, за да е лесно подвижен в предстоящите събития. Оръжие не носеше, но той не се и нуждаеше от него. Чувстваше се дотолкова трениран и подготвен, че с такъв пухкав дебелак би се справил и с вързани ръце.

Качиха се в пежото и потеглиха към дома на Маринов.

Пътуваха известно време, но трафикът беше слаб и не се бавиха дълго, скоро видяха грозните блокове, поставящи началото на квартала. Пак се зачуди защо ли маститият адвокат предпочиташе да живее в този непрестижен комплекс, със сигурност бе богат като Крез и можеше да си позволи дори крайморска вила, а се бе сврял при простолудиято. Негова си работа, какво да го мисли?

Паркира колата по-далече от блока и слязоха, но този път не заключи багажника, когато спецът по бравите му отвореше апартамента, щеше оттам да си вземе багажа и да си поеме по пътя, сега само извади своята чанта с дегизировката.

Спокойно влязоха във входа и пак взеха асансьора до 7 етаж. Навярно повечето хора бяха на работа, защото не срещнаха жива душа нито във входа, нито на стълбището.

Слязоха пеша един етаж и в коридора Асен отново направи магията си, отключи и двете брави за по-малко от минута. Прегърнаха се за сбогом и той доволен си тръгна по живо, по здраво, а Иво влезе вътре и тихо притвори. Винаги съществуваше възможност да има някой друг в апартамента, дори самият адвокат можеше да си е дал почивен ден и затова първо се налагаше да извърши обстойна

проверка. На пръсти премина през всички стаи, накрая провери и банята и си отдъхна, нямаше никого.

Щеше да мине известно време докато Маринов се прибере от работа и неканеният му гост, без да бърза започна да се приготвя за предстоящото. Извади гумените ръкавици и ги нахлузи, после с влажна кърпа избърса всички брави и повърхности, които помнеше, че е докосвал. Провери в хладилника за алкохол и се спря на бутилка домашна ракия, тя бе миризлива и сценарият щеше да изглежда по-правдоподобен.

Накрая взе един стол и го нагласи до прозореца, седна на него и прикрит зад пердето впери очи във входа. Бе спокоен и хладнокръвен, в този момент нищо не можеше да го отклони от задачата му. Подготовката му бе придобита навън, в реалния свят, на пътя. Цял живот бе изпитвал и тръпката от победите, и болката от загубите. Но загубите бяха останали в миналото, заедно с наивността му, с доверчивостта и спокойния живот. Сега бе свръхтрениран! Вече почти бе достигнал съвършенството на непалските гурки, най-издръжливите бойци в целия свят! Сега бе хищник без слабо място, готов да се бие докрай!

Хората вече се прибираха от работа, долу започнаха все по-често да спират лични автомобили и таксите, а асансьорът непрекъснато се движеше нагоре-надолу.

Иво леко се разкърши! Радваше се, че Робинзон избра точно него да се справи с адвоката, открай време ненавиждаше тези невестулки с куфарчета, които за пари защитаваха най-големите отрепки. Те не бяха и чували, че трябва да помагат на хора в беда, но истински хора, не платежоспособни клиенти. Учеха право, за да станат търговци. Самите те редовно нарушаваха закона, поне две трети от тях бяха прикрити престъпници, в това число и Маринов. Как после живееха със съвестта си, той не можеше да разбере. Но така е било винаги, когато са заложили много пари хората имат склонност да заобикалят истината. С тяхната постоянна жажда за печалби отделни индивиди поемаха защитата дори на педофили, на изнасилвачи и на рецидивисти, така че колкото и да се напъваше човек, просто бе невъзможно да ги хареса. Някои от тях дотолкова се бяха специализирали в параграфчета и алинеи, че поради некадърността на обвинителите, без много труд вадеха от затвора и доказани бандити. Можеше десет почтени

свидетели да са видели как извергът коли някого и лично да го потвърдят пред съдията, но това явно не стигаше. Другите, по-посредствените, намираха утеха в еднаквостта, техните аргументи винаги се основаваха на пропуските. Намесваше се обиграното правистче, изтъкваше някои дребни нарушения при ареста или при обиските и съдът пускаше убиеца, сякаш това, че малко са нарушени правата му беше по-важно, а не деянието му. Примери много, а като най-голямата наглост той определяше изказванията на известен адвокат, явно откъснат от живота, защитаващ доказан наркоман и взломаджия. Бандитът беше извършил 50–60 обири от жилища и най-накрая един от потърпевшите след кратко преследване успял да го гръмне с газовия си пистолет и, слава богу, по случайност да го убие. Вместо властите да наградят човека и той да стане пример за обществото, адвокатът уреди да го вкарат в затвора и там да си рисува иконите, а престъпникът изкараха невинно ангелче. Просто се било объркало момчето, иначе било обещало повече да не прави така! Щяло да се въздържа, докато му потрябват пари за следващата доза. Ето, заради такива хора Иво ненавиждаше цялата гилдия и в този момент не изпитваше никакво състрадание към този, когото очакваше. Сега щеше да му покаже, че в неговия съд няма извъртания, няма вратички, няма резултати от вещи лица — всичко е черно или бяло, вярно или не. Преди малко циганчето го убеждаваше, че най-мразени били депутатите, но май имаше и други претенденти за короната.

Измина час, че и повече и най-после едно такси закова пред блока, от него непохватно слезе Маринов, заплати се с шофьора и пое към входа. Иво също не губи време, стана, разкърши се още малко, че нещата можеше и да загрубеят и провери дали вратата към балкона е отключена. От тази медуза не очакваше ожесточена съпротива, но знае ли човек? През цялото време си броеше наум, както беше направил и предишния път, та да има представа с колко време разполага до идването на асансьора. Скри се зад първия ъгъл на коридора, защото ако се притаеше зад входната врата и домакинът случайно си доведеше гост, нямаше да има накъде да мърда. Сега разполагаше с достатъчно пространство и при нужда можеше да се развихри.

Чу как кабинката пристигна, входната врата на жилището се отключи и след време се захлопна, а по мълчанието на влезлия разбра, че друг с него няма. Оня с пъшкане съблече палтото си и неканеният

му гост мислено отчете този факт, сега ударът му нямаше да изгуби от силата си в дебелия плат. Някои шаячни балтони са като бронезилетки, с този плътен слой дреп в тях можеха да спрат и куршум.

Шум от тежки стъпки! След миг Маринов се показва иззад ъгъла, точно срещу него и толкова близо, че изненадано хлъцна, после се озърна, сякаш търсеше път за бягство. Но с това си и остана, всичко се разви за секунди и той замръзна, сякаш приел съдбата си.

Иво събра трите си пръста и с въртеливо движение ги заби в слънчевия сплит на дебелака и дори през сакото и останалите дрехи усети как достигна чак до гръбнака.

Корейците са нарекли този удар „цуки“ и той обикновено се прилага със свит юмрук, а сега при начина, използван от него, силата му се удвои. Човекът само изхриптя и се свлече на пода, беше изгубил съзнание на мига.

Спокойно, вече без да бърза, нападателят му взе бутилката с ракия и на малки дози започна да излива течност в гърлото му, 50–100 милилитра стигаха. Нямаше нужда от много, наля само колкото мирисът да създаде мнение на хората долу.

Отрепката рефлексивно поглъщаше по малко, но не издаваше никакви други признаци на живот и Иво сериозно се притесни да не умре преждевременно. Тогава причината за смъртта вече щеше да е друга, а той не искаше да променя плана. Забелязал колко е блед, за да го свести изля малко течност и по лицето му. Това даде резултат, дишането се ускори.

Вдигна го на рамо и отиде до балконската врата, но преди да я отвори, внимателно огледа насрещните тераси. В далечината някаква жена простираше, но беше с гръб, други хора по балконите засега не се виждаха. Това беше рядък шанс и той се възползва, бързо го изнесе, огледа се още веднъж и рязко го бутна през парапета. Не много, при нещастните случаи нямаше засилка, както е при дългия скок в атлетиката например. Тялото трябваше да се приземи наблизко!

Туп! Мекият звук едва стигна до него. Това беше!

Без да се бави, влезе вътре и огледа стаята за нещо необичайно, отдолу вече чуваше първите викове. Взе една неизмита чаша от мивката, наля малко ракия в нея и я остави на масичката, бутилката също. Когато идва предния път внимаваше да не размести нещо, а и

нямаше много време, днес пък се налагаше да стои до прозореца и да чака домакина си. Вече работата беше свършена и можеше да си позволи набързо да огледа наоколо.

Отвори шкафовете, погледна под спалнята и зад радиаторите, но нищо скрито не намери. Издърпа всички чекмеджета, отвори дори аптекката в банята, пак нищо. Това не беше логично, човек е като катерица и обича да крие разни неща тук и там, а в апартамента бе необичайно стерилно.

Минутите се нижеха бързо, трябваше вече да приключва и да се омиа, но оставаше само дрешника и той реши да отдели няколко секунди и на него. Обнадежден го отвори, но и там, освен няколко одеяла по рафтовете и три възглавници, облечени с калъфки нямаше нищо друго. Е, това беше, налагаше се вече да тръгва.

Момент, забеляза, че едната възглавница е по-различна от другите, очертаваха се някакви буци в нея. Измъкна я и се оказа, че калъфката вместо с пух е пълна с наредени пачки с банкноти, и то много. Сега донякъде му се изясни защо Маринов живееше в този евтин квартал, той или мамеше данъчните или събираше пари за нещо, но беше превърнал апартамента си в трезор.

Ников извади старото яке от чантата си и го облече, а после на негово място напъха пачките направо с калъфката, затвори вратата на дрешника и след един последен оглед тихо напусна жилището.

Нямаше никакво време и извика асансьора направо от етажа, искаше в него на спокойствие да приготви телефона си за снимане.

До партера беше напълно готов, излезе и още отдалеч видя съседите да се трупат около тялото, някои жени истерично крещяха, а други сочеха нагоре към балконите. За тези отрудени хорица ужасната гледка бе абсолютна рядкост и щяха да я описват и на внуците си, все едно софиянци да видят стадо крави по столичната „Витошка“.

Иво си сложи качулката и спокойно се приближи, като пътем търсеше място за най-подходящ ракурс. Ето го тялото, ръцете и краката бяха като разкачени, част от черепа липсваше, навярно от удар в нечий балкон. Този щеше да си отиде в затворен ковчег, неминуемите поражения след шест етажа гравитация не оставяха нищо на въображението.

Тълпата още не беше толкова голяма и той лесно успя да направи няколко хубави фотографии на трупа, а после тихо се отдалечи към

колата си.

Чак когато стигна до нея се огледа и като не видя нищо подозрително, набра номера на Робинзон:

— Здравей, аз съм! Един човек току-що падна от високо и направих интересни снимки. Ще ви трябва ли или да се прибирам?

— Прибирай се, чакахме те да звънеш! Сега ще вляза при Братанов, той още си е в офиса. Напазарувай нещо и ще се видим на вилата!

Иво се качи в колата си, изчака една линейка с включени светлини да премине и подкара към близкия хранителен магазин. След това щеше да се качи горе, да си вземе една гореща вана и да излезе на просторната тераса, за да чака приятелите си.

* * *

В това време на десетина километра оттам Робинзон вече чукаше на вратата на офиса, в ръката си държеше голям жълт плик. Секретарката си помисли, че е клиент и го въведе направо при шефа си, а той като го видя чак подскочи, но нищо не каза. Само лицето му се изкриви и изражението му придоби вид като на човек, тръгнал да му вадят зъб.

— Е, как е, размислихте ли, г-н Братанов? — посетителят свойски се отпусна в един фотьойл срещу собственика на фирмата.

— Размислих и отговорът ми е твърдо „не“, няма да позволя на някакъв непознат да ме изнудва.

— Е, днес е едва вторият ден, а вие разполагате с пет, времето е пред вас. Между впрочем, на единия от вашите свидетели му се случи малка неприятност, умря горкият. Напил се и катастрофирал с колата, можете ли да си представите?

— За какво говорите, пак ли някакви небивалици?

— Защо „пак ли“, аз досега още не съм говорил такива. Дори се имам за сериозен човек.

— Тогава какви ги плещите?

— Ами съобщавам ви фактите. Ето, уверете се сам!

Той му подхвърли плика през масата и зачака реакцията, а тя не закъсня. Братанов бавно разгледа снимките и пребледня, чак ръцете му

се разтрепериха.

— Кой си ти, по дяволите, какви игри ми играеш? Само трябва да вдигна телефона и след пет минути ще те приберат.

— Ами хайде, давай! Аз ще отрека какво сме говорили, а както сам виждаш това произшествие изглежда като нещастен случай. Да, да, точната дума е „изглежда“, ненапразно я използвах! След 24 часа ще ме пуснат и пак ще съм свободен, но тогава, за наказание, ще намаля от оставащото ти време. Аз все още съм добронамерен към теб, единствено защото срокът ти не е изтекъл, а и си искам парите, обаче ти гарантирам, че след това ще умреш по много болезнен начин, лично ще се постарая адски да боли. Сега ще вървя, не искам да ти преча за съдбоносното решение, защото то е много важно за теб, бих казал, жизненоважно. Утре по някое време ще ти покажа какво се е случило и с друг лъжесвидетел, замесен в твоите схеми. Тези хора умират заради теб, но и заради своите постъпки, те сами са си подписали присъдите. Ако искаш да ги надживееш, прехвърли отново фирмата на Буров и се пръждосвай някъде далеч от очите ми!

Робинзон рязко стана и си тръгна, на излизане мярна как уплашеният бизнесмен вече набираше телефона на някого. „Сигурно звъни на Маринов, но кой ли ще намери“? — помисли си нашият човек, после се запъти към колата, седна при Командо и подкараха към вилата.

Добре се развиваха нещата! Този път копелето сериозно се стресира и щеше да навлезе във фаза на размисъл. Кое е по-важно, животът му или парите? Някои взимаха правилното решение и плащаха, други зарязваха всичко и се покриваха, та дано опасността отmine и да си запазят авоарите. Тези хора не отчитаха, че всъщност откраднатото не е тяхно и рискуват за чужди пари. Рано или късно щяха да се покажат, а възмездие то само това чакаше.

Двамата приятели бързо стигнаха до къщата, в двора бе и колата на Иво, значи той вече се бе прибрал. Слязоха, помахаха към камерите за негово успокоение и влязоха, а вътре що да видят?

На голямата маса в хола бяха подредени пачки пари, внушителна купчина, а приятелят им, полуизлегнат на дивана спокойно ги чакаше. По лицето му играеше усмивка и личеше, че е доволен, но понеже още не знаеше какво са постигнали с Братанов, не бързаше да показва емоции.

— Здравейте, най-сетне се прибрахте. Малко се притесних.

— Разговорът ми с измамника продължи по-дълго от предвиденото и малко закъсняхме. Ти какво, да не си обрал някоя банка?

— Да, апартаментът на Маринов се оказа като трезор — тук са точно 400000. За малко да ги пропусна, защото времето ме притискаше заради снимките и ако линейката го вдигнеше, преди да съм слязъл, край! Беше ги скрил в дрешника, представяте ли си?

— В този забутан квартал се е чувствал спокоен, кой ще тръгне да обира пролетариата? Значи при теб всичко мина по план?

— В общи линии — да.

— Как го подреди *ante mortem*?

— Моля?

— Попитах как го омаломощи, преди да го изхвърлиш през балкона.

— А, това ли било? Мога да перифразирам известното вени, види, вици така — дойде, ударих, падна. Направих и снимки, телефонът не е качествен, но лицето му ясно се вижда, а и позата е показателна.

— А нашия крадец изпрати ли го?

— Той ми отключи и замина. Предварително му бях платил и от апартамента на адвокатата го видях как си хвана такси. Или се е прибрал в Самоков или е отпрашил по курортите, изкара малко пари и е негово право да се отпусне. Но е интелигентно момче, чак ме изненада колко правилно разсъждава. Кажете сега вие какво свършихте!

— Най-важното е, че Командо успя да ме снима как разговарям с децата на измамника.

— При тези мерки за сигурност как успя да се добереш до тях?

— Видях, че имат физическо в двора и докато аз наблюдавах там, твоят съученик отиде и купи една хубава футболна топка. Това ми беше претекстът да вляза в двора на училището, а после вече бе лесно. Той снимаше, а аз отидох направо при момчетата да ги попитам тяхна ли е топката, а после им я подарих. Безценни кадри! Учителката малко се изнерви, но като си тръгнах спокойно продължиха със заниманията си. След това убивахме времето, чакахме те да се обадиш и чак тогава да посетим баща им. Така и стана, и по-добре, защото когато си тръгнах от офиса му той започна да звъни някъде, предполагам, че на

Маринов, за да го предупреди. Мога да кажа, че доста го стреснах, като видя Желев клюмнал в колата си, целия пребледня. Още едно-две подбутвания и ще подпише.

— Сега какви са ни плановете?

— Днес ти рискува най-много, но всъщност за всички беше напрегнато. Дайте да си направим една хубава вечеря, да се отпуснем малко и от утре пак. Трудното мина, ако той не ми замисли нещо зловещо или не се обади на полицията, ще продължа с натиска. Наред са снимките с Маринов, а децата му ще ги оставя за края, финални акорди, така да се каже.

Досега Командо обикаляше мълчаливо наоколо, режеше салатата и се занимаваше с домакинските си задължения, но като чу за рисковете пред Робинзон се намеси:

— Знаеш ли, ти си прав. Представи си, че в последен опит да спаси парите си, Братанов извика полиция и те закопчат! Нямах лична карта и никакви документи, нямаш и адресна регистрация, като те питат къде живееш, какво ще им обясниш?

— Какво предлагаш?

— Нека утре аз да отида при него, тъкмо ще види, че не си сам. Иво, ти какво ще кажеш?

— Подкрепям те, шефът ни е много ценен и без него сме заникъде. Ние поне имаме документи! И да ни задържат, след време ще ни пуснат, но с него не е така, той направо идва от нищото.

— Прави сте, момчета, утре той ще е подготвен и може да ми спретнат някоя хайка. Добре, Командо ти ще отидеш, но не влизай вътре със снимките, че са доказателство срещу теб, в началото само поговорете, а ще ги внесеш след това!

— Окей, решено, утре аз ще действам, а сега заповядайте на масата!

Седнаха и се поотпуснаха, заради постоянното напрежение през деня вечерните часове бяха безценни за тях. Вдигнаха на здравица, Иво се чукна с безалкохолното си и заговори:

— Без да искаме сме фрашкани с пари, от миналата година ми е тръгнало като убия някоя гад и все намирам по нещо. Ето къде са парите на обикновените хора — при бандитите. Робинзон, крайно време е и ти да се замислиш за собствен дом, вече не върви да живееш в оная пещера. Признавам, че при определени обстоятелства човек

може да избере такъв начин на живот, но ти вече не си сам, имаш приятели, а си и на възраст. Виж сега на Командо колко му е добре, въпреки че е далеч от нас, си има покрив над главата и не мисли за квартири. До моята вила се продават 2–3 имота, избери си нещо и ще го купим. Пари имаме и за ремонти, и за екстри, крайно време е и ти вече да се цивилизоваш. Твоята бабичка само чака да ѝ предложиш и ще дотича, не забравяй, че старини идват! Разделям парите на три, всеки да прави с частта си каквото желае, но за теб съм категоричен, купи си нещо, а после ако искаш пак живееш по горите.

— Добре, нека да свършим тук работата и като се приберем в Х. ще си избира някоя къща. Прав си, старини идват, достатъчно живях като отшелник. Командо, ти какво ще правиш с твоя дял?

— Отдавна съм замислил да сложа един ветрогенератор на двора, та да съм независим откъм електрическата енергия. Ненапразно на запад повечето частни къщи имат алтернативни източници. Тук винаги духа вятър и грее слънце, с генератора и няколко соларни панела ще си реша проблемите. Искам и една сонда за вода да бия, от недрата на земята тя ще е по-чиста и напълно безплатна. Парите са много, ще мога да подсиля и охранителната система.

— Някакъв бизнес няма ли да започнеш?

— Не, но имам предложение от бившия си работодател. Когато се срещнах с него и обещах да му помогна, той ми предложи при благоприятен завършек да ме направи шеф на охраната си. Докато му бях бодигард проявяваше голяма щедрост, а сега като шеф на цялата охрана, ще ме позлати. Това беше само разговор, още нищо не съм решил, а и не сме свършили работата.

— Все пак накъде клониш?

— Дори да приема, ще му кажа, че започвам от есента, лятото съм го определил за теб Иво. Нали ще ме водите по София.

— Това е много добро предложение, аз те съветвам ако всичко свърши благополучно да го приемеш. Той ще ти е толкова задължен, а и малко уплашен от теб, че ще те накара сам да си определиш заплатата. Ти си такъв човек, че бездействието ще те убие, затова сериозно помисли върху това предложение!

— Сигурно така ще направя, остава Братанов да кандиса и Буров на ръце ще ме носи. Добре де, нека шефът да каже утре как точно ще процедираме, нали аз ще съм изпълнителят!

— По принцип единствената ни задача е да се срещнем с него и да му покажем снимките, друго няма. Можем да го направим по всяко време, така че ти избираш часа. Ние с Иво ще се навъртаме отвън, в случай че ти потръбва помощ, все пак сме ти задължени. Нали помниш миналата година как ни спаси от полицаите в търновския бар, сега може да ти върнем услугата. Снимките с децата ги оставяме за вдругиден и предполагам, че той ще е дотам, вече ще е адски уплашен.

— Питам се него какво ще го правим?

— Когато прехвърли окончателно цялата фирма на Буров, вече ще убием и него, но честно да ви кажа, още не съм решил как. В общи линии това е планът, после се махаме от Варна. В Х., докато Иво умува как ще подходим в столицата, аз ще се огледам за някоя къщичка и само ще я капарираме, за ремонти ще мисля след това, защото от София може и да не се върнем живи.

— Какви ги говориш?

— Налага се перфектно да изпираме нещата, та да имаме някакъв шанс, знаем, че единият е висш полицай и разполага с огромни служебни ресурси, другият пък е депутат. Но поживьом, увидим, нека сега се съсредоточим върху Братанов, труден и чепат характер е и оставащите дни ще са най-напрегнати.

— Наистина е корав този пич, но страхът е най-древната болест. Добре, разбрахме се, сега ви предлагам да се отпуснем и поне за една вечер да забравим проблемите. Като сме единни и планираме внимателно, шансът да се издъним, е много по-малък.

— Аз обаче искам да ти направя забележка, че много черногледо се изказа за София, какви са тези съмнения дали ще се върнем живи или не? На мен пък ми се струва, че може да се окаже най-лесната ни задача. Решил съм да го направя показно, за да може цялото общество да види какви паразити ни управляват. Влизам, пълня ги с олово и излизам, какво му е трудното?

— И аз искам да е показно, но ако направиш така, медиите ще ги изкарат мъченици, а теб — откачен убиец. И без това повечето вестници са в техни ръце и писарушките им „творят“ под строй. Затова по някакъв начин първо трябва да изкараме далаверите им наяве, та всички да разберат какви са били приживе, тогава ги трепи! Когато ги дискредитираме, твои са! Ще го обмислим и ще видите, че ще намерим решение. Хайде сега, наздраве!

— Наздраве! Когато с Командо разпитвахме оня дилър, Асенов, нали направихме запис. Там той многократно им споменава имената и какво вършат, всъщност от него разбрахме за тях. Имаме записани доста пикантни подробности.

— Това е идеално, ще го използваме по някакъв начин, но е малко. Думите на един наркотърговец винаги могат да се оспорят, още повече че него вече го няма, за да потвърди. Но все пак е добре, че имаме такъв запис.

— Момчета, разбрахме се тази вечер да не говорим за работа. За трудностите в София ще мислим, когато отидем там, а сега сме на прекрасно място край морето. Предлагам ви да се насладим на момента!

— Прав си, наздраве!

— Наздраве!

Тази сутрин птиците не успяха в опитите си да събудят нашите приятели. Снощи вечерята се проточи до късно, след първата бутилка вино последва втора и едва около три часа след полунощ успяха да легнат.

През този ден не ги очакваше спешна работа, срещата с Братанов нямаше определен час и никой не бързаше да става. Едва в 11 часа тримата се събраха на терасата около цяла кана горещо и силно кафе.

— Хайде мързеливци, като сте до морето не значи, че сте на курорт! Имаме работа да вършим! Нали цяла зима затова почивахме, а сега излезе, че бутилка вино обърка режима.

— Шефе, закъде си се разбързал, нека оставим оная гнида малко да се поизпоти. Снощи от твоите наздравиици не можем да си легнем, а сега припираш.

— Вдигах наздравиици, защото виното си го биваше, а тази вечер мога и да повторя. Командо, намира ли ти се още от този еликсир?

— Колкото искаш. Петя също го харесва и съм заредил повечко.

— Има вкус момичето, знае какво да пие. По нашия край такова не съм срещал, като си тръгнем ще сложим 2–3 кашона в багажника, а ако домакинът ни разреши може и Петя да вземем с нас.

— Оня ден момичето само ви се предложи, да сте се възползвали. Надали някога са ѝ отказвали, сигурно сега ни е много сърдита.

— А ще ѝ мине. Хващам се на бас, че ако ѝ изпратиш с MMS снимка на оная купчина с пари, още довечера ще дотича.

— Като заговорихме за снимки, дай си телефона да прехвърля тези с разплъокания Маринов на лаптопа, после ще ги принтирам и на хартия!

— Ти от сутринта само за работа мислиш, чакай спокойно да си изпием кафетата!

— Мисля, защото днес аз съм наред и не трябва да се дъня. Не е зле около 14 часа да потеглим към офиса му.

— Както кажеш, ще приготвим нещо леко за ядене и тръгваме.

Двамата приятели слязоха долу и скоро разполагаха с няколко идеални фотоса, кадрите наистина не бяха никак приятни за гледане. Личеше огромната локва кръв под спуканата глава, а крайниците сякаш се бяха разпилели до тялото, извити под анатомично неестествени ъгли.

Хапнаха набързо, пооправиха къщата и в ранния следобед потеглиха към центъра, но когато стигнаха до офиса на Братанов не спряха, Робинзон нареди да обиколят и да огледат.

— Момчета, виждате ли тези две БМВ-та на паркинга пред сградата, това са типично мутренски автомобили. Има голяма вероятност нашият мошеник да се е сдобил с охрана и добре, че не са се сетили да скрият колите. Хубавото в случая е, че не се е доверил на полицията, но пък тези гадове може и да са въоръжени. Имате ли някакви предложения?

— Действаме по плана — обади се Командо — той мен си ме знае, а и чака теб. Ще вляза в офиса като стар приятел и на място ще преценя ситуацията, ако имам възможност ще поговорим и ще му покажа снимките.

— Добре, но по-кратко, ако тези бабаити са при него, изиграй някоя сценка и се омитай, по-добре да не рискуваме! Наложил се да влизаме и ние, нещата ще загрубят и покрай охранителите му може да пострада и Братанов.

— Съгласен съм, спрете тук колата и ме чакайте на пейката, а каквото има да става, ще става!

Паркираха колата, Иво и Робинзон седнаха на една скамейка с пряка видимост към офиса, а Командо със спокойна крачка и с плика под мишница пое към сградата. На входа се огледа за нещо подозрително и бързо напъха снимките в препълнения кош за боклук, повдигна им палец и влезе вътре. Сега нищо не зависеше от партньорите му и те можеха само да чакат.

А чакането беше дълго. Чак след двайсетина минути приятелят им се показва, взе плика от коша и пак влезе, този път обаче не се бави много. След малко излезе и тръгна към тях, обаче и двамата видяха, че леко накуцва, а и дрехите му бяха поодърпани. Какъв ли екшън се бе разиграл вътре? Все пак щом се показва би трябвало да е победил.

Иво знаеше способностите на приятеля си в ръкопашния бой, техният ментор ги беше обучавал с месеци в горите зад вилата му, а те се оказаха добри ученици. Изстрели не бяха чули, но съдейки по вида на парламентъора реши, че срещата не е минала приятелски.

Командо стигна до тях, поотупа се и се усмихна:

— Всичко е наред, но хайде да изчезваме оттук, ще ви разказвам в колата как протече срещата.

Качиха се и подкараха към Морската градина, там бе по-тихо и можеха необезпокоявани да изслушат подробностите.

— Влизам аз в офиса — започна Командо — и най-културно поздравявам. Мен Братанов ме познава още откак охранявах Буров така, че не предизвиках подозрения. До секретарката беше седнал един як мъжага, уж по работа, а още двама бяха заели дивана в чакалнята. Както и Робинзон предположи, не бяха ченгета, единият бе целият в белези, навярно уличен боец, а другите се правеха на бизнесмени. Още с влизането си едва се удържах да не се разсмея, с тези полиестерни костюмчета, които бяха навлекли, представляваха направо гротескна гледка.

— Те не се ли опитаха да те спрат?

— Понапрегнаха се, но секретарката им направи някакъв знак и те се успокоиха. Нарцис ме покани в кабинета си да види какво ме е довело при него и ще ви призная, че бях впечатлен от обстановката. Картини по стените, барче с напитки, килим с влакна до глезените, а бе тузарска работа. На бюрото му, почти с размерите на футболен стадион, се мъдреха две златни статуетки по половин метър високи.

— Хайде, давай подробностите, че нямаме търпение!

— Прекъсват ме, но както и да е! Заговорих се с мръсника за незначителни неща, припомнихме си някои минали случки и затова малко се позабавих. Чудех се как все пак ще му дам снимките като и трите горили ме гледаха лошо и накрая избрах най-простия вариант.

— Интересно какъв!

— Разделихме се, аз тръгнах уж да си ходя и докато минавах край вярната му служителка, с един изненадващ замах оправих първия, забих му саблен удар в тила и той клюмна върху бюрото ѝ. Другите двама обаче скочиха и с тях трябваше да бъда по-груб, общото им тегло беше около триста килограма и ако ме притиснеха в някой ъгъл, лошо ми се пишеше. На оня с белезите си вкарах пръстите в очите му

и малко ги позавъртях, но без особена злоба, все пак човекът си вършеше работата. Той се разпищя, сигурно още се търкаля вътре из коридорите!

— А третия?

— Последния с три тупаника го вкарах под дивана. Реших да проверя твърденията на нашия учител за бързите азиатски удари и се убедих, че не е преувеличавал, имам чувството, че още двама да имаше, пак щях да ги разхвърлям. Определено ниска класа! Братанов е гледал да мине тънко и е наел аматьори. Негова си беше грешката!

— А той как реагира?

— Като видях, че никой от тях не е в състояние да мърда, се върнах пак при него и вече без преструвки му обясних каква е целта на посещението ми. Казах му, че няма мърдане и след 4–5 дни ще е мъртъв, ако ще и от НСО да си наеме хора. Вдигнах и твоите акции, шефе, споделих, че не си поплюваш и сравнение с теб аз съм като невинно ангелче. Че съм ти просто един чирак.

— А той?

— Шашна се! Последният пирон забих, когато му показах снимките с адвоката, направо се ококори и започна да заеква. Това е! На излизане оня, ослепения, още се блъскаше в стените и виеше, та му вкарах едно мае гери да заспи, един вид упойка, та да не го боли толкова.

— Е, причинил си им някакъв физически дискомфорт, но без това не може.

— Сигурно тогава разтегнах някое сухожилие и затова сега малко накуцвам.

— Командо, справил си се отлично, а и като гледам не си пострадал сериозно. Знаете ли как ще подходим по-нататък?

— Кажи, шефе!

— Вече става опасно да ходим при него, казват, че повторенията са майка на грешките, затова се налага от днес да сменим подхода. Утре ще изпратим последните снимки, тези, на които са децата с непознатия чичко, по куриер, в плика ще сложим и писмо с инструкции. Тази вечер няма да прекалявам с виното, утре, когато мисля върху текста трябва да ми е свежа главата.

— Крайно време е да приключваме с тази задача!

— Този човек вече се е насрал от страх, помнете ми думата, че до два-три дни Мирослав Буров ще си получи фирмата. Хайде да се прибираме, искам да се поразходя до морето докато стане време за вечеря, а вие се забавлявайте както намерите за добре.

Прибраха се и двамата съученици решиха да останат в къщата. Първо разделиха парите на три, подредиха ги в чанти и ги свалиха в подземие то на сигурно място. Долу Иво най-после успя да разгледа уникалната охранителна система на сградата и хитринките, които домакинят им бе приготвил за натрапниците.

На няколко монитора се виждаха най-уязвимите части от двора и около него, а на пътя, който водеше към вилата бе обърнато специално внимание. На отделен екран с червени точки личаха местата на датчици за натиск и сензори за движение, алармиращи за всяко неоторизирано нахлуване в периметъра на имота. В края на подземие то бе монтирана яка подсилена врата, която водеше към тунела под двора. Два големи тягови акумулатора с UPS системи към тях постоянно се зареждаха и при нужда енергията им захранваше с ток къщата. Добре се бе подсигурил Командо, професията му бе рискова и рано или късно щяха да се появят и врагове.

Качиха се отново горе и влязоха в Интернет, там разгледаха предложенията за автономно електрическо захранване и си избраха фирма-изпълнител. Позвъниха им, чуха какви са възможните варианти и веднага направиха поръчката. Когато имаш пари нещата се подреждат бързо, отсреща ги увериха, че до месец всичко ще е готово.

Най-накрая се заеха с вечерята, в това време се завърна Робинзон и също се включи. Ако ги гледаше човек отстрани, така, с кухненските престилки, можеше да си помисли, че са трима кротки роднини, дошли за няколко дни да си починат край морето. Голяма заблуда!

Седнаха край масата, изядоха по една пържола с гарнитура и Робинзон отиде да пише чернова на писмото, а те се качиха по стаите си.

Ден като ден, животът си продължаваше постарому. Едни ходеха на работа и я караха по честния начин, други, но за съжаление все повече и повече, се чудеха кого да измамат или какво да откраднат. Имаше и такива като нашите приятели, които рискуваха свободата и живота си, но се опитваха да попречат това да се случва. Предвид броя на едните и на другите, силите бяха неравни, но какво да се прави, все

някой трябваше да вземе отношение и поне малко да възстанови равновесието.

* * *

Отново се съмна и тримата излязоха на верандата. Как няма да са високи цените на имотите, като все повече хора искаха да се наслаждават на идилията, която цареше тук.

Небето беше синьо без никакво облаче, само реактивните самолети оставяха своите пухкави дири. Далеч в морето няколко бели платноходки се надбягваха с вълните, а ветрецът, както никога, едва се усещаше. Прибавете реещите се чайки, ароматното кафе и сърничките, разхождащи се долу в двора и ще разберете за какво ви говоря.

Робинзон редактираше за последно писмото, което щяха да изпратят на Братанов, то трябваше да е едновременно заплашително, но и да оставя някакъв изход на получателя. Снимките на двете му деца и непознатият мъж, който им подава топката, надвесен над тях, щяха да бъдат финалното кресчендо, което да накара лакомия за пари баща най-послед да отстъпи.

Горянинът посумтя още малко надвесен над листа и го подаде на Командо.

— Препечатай го, моля те, на компютъра, ако така го изпратим, една графологична експертиза веднага ще докаже, че аз съм го писал! Нека не оставяме доказателства!

— Я прочети какво пише!

— В общи линии го искам вдругиден, в четвъртък сутринта в 9 часа, пред сградата на Съюза на нотариусите в България, дал съм му и координати на адреса. Предупреждавам го, че ако не дойде си е за негова сметка. Да си носи всички документи, печатите и пълния списък на всички сделки, осъществени от „Рос-Одессос“ при едноличното му управление. В 9:10 при него ще отиде бившият му съдружник, ако Братанов е взел правилното решение двамата ще тръгнат по институциите и до ден-два всичко с прехвърлянето ще е приключило. Както се казва, приказката ще има щастлив край, но уви, само за единия герой. Ние с вас ще отдъхнем още няколко дни, за да се убедим, че всичко с документите е наред и когато Буров потвърди това,

нашата работа тук ще е свършена и ще ни остане само най-лесното — да осветкаме нещастника. Прибираме се по нашия край, привеждаме си нещата в ред и потегляме за София. Графикът е запълнен, празно няма! Аз искам в Х. да си уредя нещата с къщата, като имам парите, сделката бързо ще се осъществи и през юни можем да потегляме.

— Ти вече всичко си планирал, но я си представи, че и този път Братанов откаже да подпише. Какво ще правим тогава?

— И това е вкарано в уравнението. По принцип пак ще стане на нашето, само дето тук ще се забавим повече.

— В такъв случай какво ще предприемем?

— Вижте сега, той е умен човек и вече е разбрал, че с нас шега не бива. Има два варианта — подписва и за него нещата приключват или отива в полицията и им разказва всичко. При този вариант обаче, той вече се разкрива, че е откраднал фирмата от съдружника си, защо иначе ще го преследват? В този случай има голяма вероятност при едни бъдещи съдебни дела вече законово да я изгуби. Не забравяйте, че свидетелите му вече ги няма и съдът при новите обстоятелства и факти може да си промени мнението. Тогава за теб, Командо ще последват няколко неприятни дни, но нищо повече. Той ще ги насочи към Буров и към теб, мен не ме познава. Твоят шеф може би ще потвърди, че те е молил за помощ, но ти ще отречеш, твоята дума срещу неговата. Относно посещението ти в офиса му няма как да го игнорираме, но ще кажеш, че си ходил да го молиш за работа. Толкова! Там ония са ти скочили и си ги понатупал, но това си е самозащита. Че си му дал ти снимките също няма свидетели, нали сте били в кабинета му. От твоя разказ подразбрах, че възможните очевидци точно в оня момент са били заети да оцеляват. Така, че ще те приберат за 24, най-много за 48 часа, а после ще те пуснат.

— Прав си, навярно така ще стане, но нашата работа ще остане недовършена.

— Няма такова нещо! Накрая ще го грабнем отнякъде и ще го докараме тук, твоето подземие е много подходящо за целта, защото предизвиква дезориентация. Искам да се позанимавам с него само няколко часа, и без това вече много съм му набрал и после ще ме моли да отидем при нотариуса. Оставете ме сам за малко с него и ще излезе половин човек, а дори няма да го бия.

— Това пък как ще стане?

— Има си методи момчета, нарича се разпит от трета степен. В Гуантанамо как мислите караха джихадистите да говорят, а те не се страхуват дори от смъртта. Има много по-страшни начини от физическата болка, но не ви трябва да ги знаете, искам да сте бойци, а не зверове. Освен това аз имам докторат по човешките слабости и определено мога набързо да пречупя един бюрократ, мислещ само за пари.

— И ако все пак без груба сила не успееш?

— Тогава ще се наложи да прибегна до няколко малки ампутации. Наистина малки, но болезнени!

— Е щом не казваш подробности, дай тогава черновата да я прехвърля на компютъра, ще сложа и едни ръкавици, че да няма отпечатъци накрая по листа.

— Ето тия, а най-накрая изгори ръкописа в камината! Предлагам един от вас да отиде и да го изпрати по куриер, а после денят ни е свободен. Командо, още сега се обади на Буров и му кажи, че в четвъртък в 9:10 трябва да е пред Съюза на нотариусите! Кажи му да си носи лична карта, печати — въобще каквото е нужно! Не навлизай в подробности, само му дай да разбере, че Братанов е съгласен и ще го чака там! Ако иска и адвокат да си вземе, той да си решава!

— Окей, ще му звънна още сега, че в четвъртък жив, умрял трябва да е там.

Той слезе долу, препечата писмото и заедно със старателно избърсаната снимка на децата го пъхна в голям плик. На отделен етикет напечата адреса на офиса и го залепи на плика, така изпращачът оставаше анонимен и към тях не водеха никакви следи.

Качи се в колата и от най-близкия клон на „Еконт“ изпрати пакета с ясни инструкции да се предаде лично на получателя. Е, сега вече можеше и да се получи, на този явен намек малко родители биха устояли. И тримата, естествено, никога не биха си позволили дори да докоснат децата, но това Братанов не го знаеше, в неговите очи те бяха едни откачени убийци, готови на всичко.

Той се прибра при приятелите си, помотаха се безцелно из къщата и след кратко съвещание решиха, че е крайно време да се разнообразят малко. Важните им задачи бяха приключили и от този момент, та чак до вдругиден сутринта времето им беше свободно. Поумуваха и избраха да посетят Златни пясъци, на Робинзон му беше

интересно доколко се е разраснал курортът, тъй като го помнеше още от времето на комунизма. Обади се и на Петя и тя с радост прие поканата, след час малката ѝ кола паркира в двора.

Момичето, както и предния път, беше облечено твърде предизвикателно, за радост на Робинзон повечето от хубавото ѝ тяло бе на показ, а в ръката си носеше малка пътна чанта.

— Мислех да взема и две приятелки, но оная сутрин останах с впечатлението, че сте много стеснителни и се отказах. Правилно ли съм постъпила?

— И ти ни стигааш, а и предполагам, че по Златните жените още не са се свършили. Как я караш, защо не се обаждаш?

— Реших да дам на моя човек малко почивка, че да се видите по мъжки. А вие как сте?

— Всички сме добре, починахме си и тези дни май ще си ходим, стига вече сме ви пречили. Довечера ще се отпуснем в някоя тиха механа, после ще си наемем стаи на първа линия и това ще бъде един достоен завършек на нашата морска екскурзия. Ти идвала ли си някога в Х., имаш ли познати там?

— Не, но Командо отдавна е обещал да ме заведе, при всяка втора дума все за вас говори.

— И това ще стане някой ден. Там аз ще те запозная с моите приятелки, но внимавай, ревниви са!

— Приятелка или приятелки, какво искаше да кажеш? Колко си ги завъртял?

— Аз съм малко по-особен случай. Знаеш, че много нации по света са предпочели многоженството, и при мен е така.

— Ти не спираш да ме изненадваш. Значи когато Командо ме изгони, и аз ще мога да дойда в харема ти?

— Карай си сега с него, виждам го, че е щастлив, а и ти ще имаш само полза. Цял живот е страдал от добротата си, погрижи се за него и няма да съжаляваш! Какво може да искаш повече — къща на брега, има добри доходи, а най-важното е, че държи на теб. Като принцеса ще си, ако не хитруваш! Аз го познавам от много години, още в спортното училище бяхме в един клас. Хареса ли си някоя, напълно ѝ се отдава и това донякъде е голямата му грешка. Много меркантилни жени са се възползвали от него, вземат каквото могат и си тръгват, но какво постигат? Жената, колкото и хубава да е, с годините се изхабява и става

все по-малко търсена. Не си ли намери съпруг до 30–35 години, е изтървала влака, докато с нас, мъжете, е обратното. Като ти казвам, че живея с няколко жени не те лъжа, всяка от тях ще даде мило и драго да бъде фаворит, но аз не желая да се обвързвам.

— По това приличаш на мен!

— При Командо е обратното. Той е моногамен, харесал те е, избрал те е и сега ти си на ход. Знаеш ли, че оная сутрин, когато те остави сама с нас, направо беше откачил? Стараеше се да не му личи, но аз добре го познавам. Ето ти един явен признак, че държи на теб. Сега ние ще ти го отнемем за месец-два, негов ред е да ни погостува, но като се върне — твой е. Тъкмо дотогава ще се изясниш със себе си, но ако решиш да сте двамата, бъди само негова, достатъчно си се нахойкала. Искаш нова кола — имаш я, искаш екскурзия в чужбина — няма проблем, Командо е насреща. Само, че нали знаеш израза „за да получиш, трябва и да дадеш“, така че помисли си добре дали си готова! Сега като тръгнем за Х. той сигурно ще ти предложи да се нанесеш тук, стане ли това, значи е взел решение, а по-нататък всичко зависи вече от теб.

— Да ти кажа под секрет, и аз много си го харесвам, както виждаш само да ми звънне и веднага пристигам. Може и да не ми повярваш, но аз не спя с много мъже, интересен ми е самия флирт, свалката, но после си тръгвам. Навремето беше друго, тогава не се спирах, но ти си прав, че възрастта не прощава. И сега ходя по дискотеки с приятелки, но то е защото не ми се седи сама вкъщи и ми е скучно. Ако си осмисля живота с подходящия човек, защо ми е да хойкам и изневерявам, нали ще имам него. Наясно съм, че тия свалячи по баровете искат само да ме изчукат, но повярвай ми, не им се получава. Признавам, че малко съм разглезена, защото семейството ми има пари и не ми се налага да работя. Реституираха ни няколко имота в абсолютния център, от които си получавам дивидентите и паричният ми проблем е решен завинаги. Но мога и да готвя, и да чистя, мога и да пера, дори домакинската работа ми доставя удоволствие. И аз искам един сериозен мъж, но и той да държи на мен, тогава съм само негова.

— Е, значи и двамата говорим за едно и също нещо, тогава работата е почти опечена. Тихо сега, виждам го, че идва, но се радвам, че така откровено си поговорихме.

В другия край на двора Робинзон отново започна да командва:

— Хайде момчета, вземете повече пари и да тръгваме, че път ни чака до Златните!

— Около 30 километра са, нищо работа. Само за половин час сме там.

— А, така ли било, може и да съм се объркал с Балчик.

— Не ни се вярва, всичко знаеш ти, но се бързикаш.

Нахвърляха в чантите по малко багаж и решиха да пътуват с колата на Командо, заради варненската ѝ регистрация намаляваха риска от пътни проверки.

Всички се натовариха в нея и отпрашиха, пътят натам беше хубав и ненатоварен, а това им позволяваше спокойно да се наслаждават на живописните гледки. Скоро пристигнаха и първата им работа бе да се настанят, още в началото на комплекса намериха едно малко и уютно хотелче току до брега, морските вълни стигаха почти до паркинга му. Пред входа се разхождаха група западни пенсионерки и Робинзон тутакси ококори очи, май нямаше да скучае тази вечер. Какъвто беше стегнат и напет той веднага привлече вниманието им и те вкупом закудкудакаха одобрително на техния си език.

Настаниха се в хотела, взеха по един душ и излязоха на разходка, но само двамата, Командо беше възпрепятстван от красивата си приятелка.

Чак вечерта в механата се събраха в пълен състав, отрупаха масата с храна и напитки и прекараха незабравима нощ. И кючекени им играха до масата, и цигулар им свири на ухо, въобще пълна програма. Иво се захласна по едно от танцуващите момичета, докато другите се надпреварваха да правят еротични движения и мръсни намеци с телата си, то подхождаше изцяло професионално. Танцът извираше от всяка фибра на перфектната му фигура и то, без да си дава много зор засенчваше всичките си колежки.

Впечатлен, Иво в една от почивките се заговори с него, научи, че момичето се казва Ели и я покани след края на програмата да седне на тяхната маса.

Да не сте си помислили, че в това време Робинзон е скучаел? Нищо подобно! Възрастните англичанки се надпреварваха да го канят на дансинга и нашият човек на никоя не отказваше. Вярно, стъпките му бяха отпреди 30 години и смесваше туист, полка и казачок, а понякога брейк и ламбада, но кой ти гледаше такива подробности, с

този ретро стил той беше като един неустоим Дон Жуан в съвременния свят.

Призори, уморени от вълнуващата нощ се наканиха да се качват вече по стайте, но Иво се прибра сам, защото две дами, които определено имаха и внуци, дръпнаха приятеля му да се разхождат край морето, а Ели заедно с групата си се запътиха към някаква дискотека. Кога се е прибрал съквартирантът му, той така и не разбра, спа непробудно и се събуди чак на обед.

— Ех, това се казва живот, то не било лошо да имаш пари — сънено се обади Робинзон от съседното легло.

— Не е само до парите, свалячо, всички мъже в механата бяха с възможности, но мадамите по теб луднаха. Чар трябва да имаш, харизма! Накрая и аз получих предложение от едната танцьорка да ходим да се веселим, но направо бях гроги. Остави ми телефона си момичето, може днес да ѝ се обадя и да я разходя из Варна.

— Тя не иска разходки, Иво, друго я мъчи. Съветвам те да ѝ купиш един хубав букет цветя и някакво малко, но оригинално бижу, според мен това е достоен завършек на едно запознанство. Ще ѝ оставиш спомен за цял живот, а знам, че жените се нуждаят от такива принцове в мечтите си.

— Ти пак навлезе в хорската психология, но намирам, че си прав и ще те послушам. Наблизо видях бижутериен магазин, ще ѝ взема нещо и заедно с букета ще го оставим на рецепцията, така доволен ли си?

— Аз винаги съм доволен, когато учениците ми научават нещо от мен, а още повече, когато видя, че го прилагат на практика. Хайде, буди влюбените гълъбчета, че трябва да освобождаваме стайте! Знаеш ли какво, струва ми се, че тази Петя не е лошо момиче, май Командо ще си намери майстора.

— И аз така мисля, пасват си и изглеждат щастливи. Чакай да му звънна!

Той набра номера и зачака.

— Ало, добро утро, наспахте ли се? Ние също отдавна сме будни! Тогава след половин час ще се видим долу при колата, става ли?

Иво и приятелят му пооправиха леглата, измиха се и събраха багажа, а на излизане Робинзон се обърна и тъжно огледа стаята.

— Искаш ли като приключим със софийските тарикати да дойдем пак тук, но поне за 10 дни? За какво е този живот, ако трябва все да бързаме занаякъде?

— Обещавам ти го! Ако сме в състояние да мърдаме, още през август или септември пак сме тук. Аз обаче ще дойда с някое от моите момичета, че иначе изкушенията са много големи.

— Така те искам! Знам, че заради дъщеря си загърби веселбата, но поне малко се наслаждавай на живота! Толкова гадове изби заради нея, поне малко не ти ли олекна?

— Не, постоянно ми е пред очите — тате това, тате онова — все едно вчера беше. Знам, че никога няма да се върне, но споменът е винаги жив. Остави сега тия разговори, кажи какво стана с англичанките!

— Ами отидохме на плажа и те влязоха в морето да плуват, а после докато се усетя ме натиснаха до един спасителен пост. Виках аз, дърпах се, но никой не ми се притече на помощ и се предадох. Уж на възраст, а ми взеха силиците, направо ми разказаха играта. Ще кажеш, че и друг път са го правили, толкова синхронизирано действаха.

— Е, отсрамил си България, че за нас все лошо говорят. Ти не беше пиан, как се реши на тази авантюра?

— Виж сега Иво, за мен това не е изневяра, то си е заложено в мъжката природа. Ние не сме като жените, във всичко да влагаме чувства. Тях повече нито ще ги видя, нито ще ги чуя, въпреки че напиряха да си оставят адресите. Виж, ако се бях влюбил и да започна все за тях да мисля, тогава вече е лошо, може да се каже, че е предателство към сегашната ми партньорка. А и ми беше интересно, досега само бях слушал за тройки, а след тази нощ вече и сам ще мога да говоря за такива изживявания. Това е, едно мимолетно удоволствие и нищо друго.

Докато си говореха, стигнаха до бижутерското магазинче и влязоха вътре, изненадаха се колко добре е заредено.

— Какво ще желаете господа, търсите подарък за вас или за дама?

— Искам да ми предложите нещо нежно и запомнящо се, ето например оня медальон веднага ме впечатли!

— Имате добър вкус, но той е златен, а това тук са четири брилянта в платинен обков. Цената му никак не е ниска.

— Е, колко може да струва?

— Както вече ви казах скъпичък е, но пък е наистина уникален. Цената му е точно 4000 лева, но имаме и по-малки, а те са и по-евтини.

— Отпред медальонът е богато украсен, а отзад няма нищо, някакъв ефект ли се търси?

— Това е така, за да може да изпратите послание до получателя. В нашия магазин безплатно вършим тази услуга, гравираме с най-новите технологии.

— Колко се чака и за тази екстра?

— Бързо става, до час. Работим с лазер и не отнема много време.

— Добре тогава, ще го купя, а отзад искам да напишете следното

— „За Ели — танцуващата с вълци“. Ето ви капаро, след малко ще дойда да го взема. А да знаете къде наблизко има цветарски магазин?

— Ето там, във фоайето на съседния хотел.

— Много ви благодаря, след около час ще се видим отново, но ще желая и някаква подходяща кутийка.

— Ще се погрижа, бъдете спокоен!

Двамата съмишленици се насочиха към оказаното място и още с влизането розите им привлякоха вниманието.

— Добър ден, госпожо! Моля ви, направете два букета от тези прекрасни червени рози, аранжирайте ги по ваш избор!

— Колко рози ще желаете?

— Нека бъдат повече, бройката не е важна. Ние ще седнем в барчето да пийнем по нещо и на тръгване ще ги вземем.

Седнаха на удобна ъглова масичка и си поръчаха кафе в опит да убият времето. Чаровната сервитьорка ги обслужи и ги остави да си говорят на спокойствие, в тази приятна обстановка докато се усетят времето отлетя и трябваше вече да стават. Минаха през фоайето за букетите, след това се отбиха за изящното бижу и Иво доволен доплати разликата. Отзад на ювелирното украшение с много ситни буквички, но с хубав калиграфски почерк бе изписана поръчаната фраза, а и кутийката беше истинско произведение на изкуството. Това бе един наистина достоен подарък за снощната му позната.

Запътиха се към рецепцията на своя хотел да оставят букета и подаръчето за Ели, там подробно обясниха на служителката за кого е изненадата и когато се убедиха, че тя ги е разбрала правилно се насочиха към паркинга. Тъкмо излизаха от входа и насреща им се

зададе групата с английските туристки. Двете палавници като видяха интимния си партньор грейнаха от щастие, а той галантно издърпа две рози от втория букет и с поклон им ги подаде. Останалите дами, явно осведомени с подробности за случилото се през нощта бурно заръкопляскаха и го наобиколиха. Ех, този техен учител, отново овациите! Иво стигна до колата и там подари остатъка от букета на Петя, дори с два липсващи стръка той пак бе прекрасен.

— Благодаря ви, мили кавалери, прекарах незабравими мигове във вашата компания и наистина съм впечатлена.

— Аз предлагам още да не се връщаме във Варна, защо да бързаме? Хайде да минем през Албена, после ще вечеряме в Балчик и тогава ще се прибираме.

— Така да бъде, подбирайте приятеля си докато още не са го отвлекли туристките и да потегляме!

Натовариха се и Командо подкара по крайбрежния път, всички бяха в отлично настроение. Скоро в далечината се появи Албена, хотел „Добруджа“ примамливо ги канеше, но решиха тук да не се отбиват. Поеха към Добрич, за да разгледат и него и там всеки купи по някакъв подарък за красивата им спътница, момичето напълно заслужаваше тези мили жестове. Започна да притъмнява, денят неусетно се бе изтърколил и решиха, че имат време да стигнат до Балчик и там да вечерят. Петето се показва изпод кутиите с подаръци и пое ролята на гид:

— Сега ще ви заведа в едно заведение, то ми е любимото, когато идвам тук. Щом обичате романтиката и морето, ще се убедите, че си струва.

Насочи ги към един нос, влизащ навътре в морето, а в края му, точно до водата се виждаше малко ресторантче. Бе вдигнато на подпори като къщичка на баба Яга, за да могат вълните да минават под него и цялото беше сглобено от стъкло, дърво и алуминий. До него, не много далеч вляво, мигаше фарът, предупреждаващ корабите за опасностите на сушата. Влязоха вътре и собственикът се втурна към тях, прегърна Петя и ги поведе към едно сепаре, толкова близо до водата, че ако беше ден щяха да различават рибите, плаващи отдолу. По стените висяха обичайните моряшки атрибути — мрежи, котви, кормила и други морски пособия, а в камината гореше буен огън.

— Пете, впечатлени сме, мястото наистина е добро. Видно е, че имаш добър вкус щом го посещаваш често.

— И аз винаги съм харесвала тази близост с водата, а и живият огън допълва задушевната атмосфера. Тази вечер искам аз да почерпя, поръчвайте кой каквото желае! Спомените с вас струват много повече от парите, които ще оставя тук.

— Щом е така и щом сме на морето, нека да бъде рибно меню, ако не сте яли лаврак ви съветвам да го опитате.

— Така да бъде, но първо салати, аперитиви за желаещите и голяма порция панирани миди.

Собственикът лично ги обслужи и плесна големите парчета риба на скарата.

— Момчета, добре се сетихте за тази екскурзия. И на вилата е хубаво, но еднообразието потиска, а вижте ни сега — в приятна обстановка, добро обслужване и красавица, която дооформя общото впечатление. Какво да искаш повече от този живот?

Мъжете се замислиха. Наистина, какво да искаш повече, освен да не им се налага да вършат нещата, с които се бяха захванали. Но лошотията винаги я бе имало, явно този порок генетично бе заложен в по-голямата част от човечеството и те опитваха да го задържат в някакви разумни граници. Ако във всеки град имаше по една група от жестоки, но безпристрастни съдии като тях, доброто със сигурност щеше да е повече.

Телефонът на Иво завибрира, обаждаше се Ели, снощното момиче от балета.

— Иво, твоят подарък много ме развълнува, благодаря ти от сърце!

— Много се радвам, Ели, но ти напълно го заслужаваш. Рядко ми се случва да срещна някой толкова открояващ се от останалите, защо тогава да не му доставя малко удоволствие?

— Не малко, а огромно удоволствие ми достави, караш ме да се чувствам наистина специална. А как ти хрумна този оригинален надпис отзад?

— Той звучи малко странно, но е много близо до истината. Снощи ти танцува близо до вълците, а според поверието след това винаги можеш да разчиташ на тяхната закрила. Номерът, на който ми се обаждаш ще бъде активен до края на годината, ако имаш някакви

проблеми, дори финансови, само звънни! През декември, ако сме живи и здрави ще ти изпратя друг номер. Сега имаш ли нужда от нещо?

— Не бих казала, освен че искам пак да те видя. Вече мислех, че по света не са останали истински мъже.

— А, все още ги има, но по-нарядко, желая ти скоро да срещнеш подобен! Ти все още си много млада и животът е пред теб. Тази вечер ще танцуваш ли?

— Толкова съм развълнувана, че може и да си взема почивка. Кога пак ще се срещнем?

— Все някога, но няма да е много скоро. Засега само ще се чуваме, нали си имаме телефоните. До скоро и успех!

Иво затвори и се усмихна. Момичето, като всяка романтична душа се бе влюбило, но не отчиташе някои фактори, като възрастовата граница например. Той минаваше 50, а тя бе на 20 — дори само това несъответствие след време щеше да я направи нещастна. Колкото и да си влюбен, една тридесетгодишна разлика впоследствие съсипва всяка връзка, дори физиологично да го погледнеш, двамата пак бяха несъвместими. Нищо, момичето ще го превъзмогне, а дано след време наистина срещне своя принц!

Още не си бе прибрал телефона и звънна този на Командо. Бившият му шеф го информираше, че утре жив, умрял ще бъде в 9:10 часа на срещата със стария си бизнес партньор. Започна да му благодари и да задава безброй въпроси, но той се извини, че е зает и бързо-бързо му затвори. Е, сега оставаше само да чакат до уречения час, та да се види как е решил да постъпи непредвидимият Братанов.

Релаксираха още известно време на масата с неангажиращи разговори помежду си, хапваха от печения лаврак и се наслаждаваха на хубавото място. По всяка вероятност, утре проблемът с „Рос-Одессос“ щеше да бъде благоприятно разрешен, след това алчният измамник можеше да поживее още ден-два и групичката им да се сбогува с морето. Но пък добре си прекараха заедно, имаха време и за работа и за почивка. Техният горски приятел също си осигури незабравими спомени, едва ли някога пак щеше да има подобни сексуални преживявания.

Поседяха още малко и се наканиха да тръгват. Петето естествено не успя да плати сметката, но я увериха, че следващия път тя е наред и спорът бе прекратен. На връщане си пуснаха тиха музика, отпуснаха се

доволни в седалките и не усетиха кога пристигнаха. Влязоха в двора, разтовариха багажа и подаръците на дамата и Командо се обърна към нея:

— Душичко, навярно ти се остава, но нека го оставим за друг път! Утре ни чака важна работа и ще ставаме рано, по-добре сега се прибери и се наспи хубаво. Неловко ми е да те отпращам така, но ще ти се реванширам.

— Но разбира се, няма проблем, и без това си прекарахме чудесно. Хайде, помогни ми да натоварим подаръците в моя автомобил!

Качиха кутиите в колата ѝ, напрегръщаха я и тя си тръгна, а те влязоха в хола и Робинзон веднага взе думата:

— Момчета, май му се видя краят, искам да ви задържа още малко и отиваме да си лягаме. Иво, нас с Командо, Братанов вече ни знае, време е утре и ти да се включиш. Няма да вършиш нищо сложно, нужно е само да си там и да наблюдаваш. Половин час преди срещата бъди на мястото, седни в някое кафе или на пейка и проследи развитието на нещата! На Буров с тебе не сме му виждали физиономията, но другия, оня с касичката вместо сърце го познаваш. Когато се срещнат, ако влязат в някоя кантора на нотариус или адвокат значи всичко е наред, но все пак изчакай и ги следи поне до обед! Тези прехвърляния стават бавно, не е като да купиш автомобил на старо. Предполагам, че накрая и Буров ще се обади да ни информира, но нас сега повече ни интересува дали срещата въобще ще се състои. Ако единият не се появи, значи има нещо гнило и ние трябва да продължим с натиска, а ако всичко мине добре ще останем още 2–3 дни колкото да осветкаме Братанов и си тръгваме.

Домакинът им внимателно го изслуша и се намеси:

— Момчета, и аз имам едно предложение и то актуално. Досега всичко вършихме перфектно, няма как да го отрека, но ако в близките дни убием и последния мошеник от тройката, тогава ще допуснем сериозна грешка. Представете си само как ще изглежда всичко в очите на криминалистите! Един милионер незнайно защо се лишава от бизнеса си и го подарява на друг и три дни след това умира. Вони откъдето и да го погледнеш. Ако се разровят, много малко ще им трябва, за да разберат, че още двама от кръга на убийтия, мистериозно са починали тези дни. Ще притиснат Буров, той ще им изпее, че аз съм

му поел случая и ето ти пробойна колкото на „Титаник“. Затова нека засега забравим Братанов, той и без това ще се поболее след загубата на толкова пари и да насочим усилията си към столицата. Тук е мястото да ви благодаря, че присърце взехте молбата ми и помогнахте на моя човек, но ви уверявам, че той го заслужава. Даже се чудя, като ще ставам шеф на охраната дали да не уредя и Петя за негова секретарка, че цялото семейство да работим на едно място. Какво ще кажеш, Иво?

— Ще кажа, че както си почнал да назначаваши, може и нас двамата да предвидиши, не ти ли трябва директори на клоновете из страната? После аз ще изтегля Роси, Нели и Даниела от Х. и ето ти наистина семейна фирма. Тогава вече и за нас трябва да търсиши къщи тук.

— Ти се бързикаш, но знаеш ли, че това е идея? Всички сме проверени и поне ще си имаме доверие.

— Бързикам се разбира се, но ако действително мислиши да правиши Петя секретарка, недей! Ще си развалиши семейството, че и приятелството с Буров. Не се шегувам, знаеш ли, че в 96% от случаите шефът и секретарката по някое време стават любовници, останалите 4% явно са обратни или нещо дребно им е попречило. Не прави тази грешка, нека тя да си реши с какво иска да се занимава!

— Ох, ти и твоите статистики! Добре, просто се размечтах. Но иначе какво ще кажете, прав ли съм за Братанов?

— Нали не искаш да кажеш, че ще му се размине.

— В никакъв случай, той ни създаде толкова главоболия и ядове, че няма накъде повече, освен това е в списъка. Просто съотношението между риска и ползата се промени, затова няма какво да бързаме. Като се върна от София ще дойде и неговия ред, варианти много. Тъкмо ще е минало време и нещата ще са позабравени, а и той вече няма да е нащрек. Аз така го ненавиждам още от по-рано, че сега няма начин да му простя. Е, какво ще кажеш Робинзон, ти си шефът?

— Ще можеш ли сам да се справиши?

— Каква полза от мен, ако не можех, все пак се учих от най-добрия.

— Прав си, Командо, имаш мозък в тая глава и Иво не сгреша като те взе в групата. Ако всичко с прехвърлянето мине както трябва си тръгваме, а този го оставяме на теб. Иво, извади оня твой списък и го

актуализирай, Братанов отива на последно място! Командо му спечели малко време!

* * *

На сутринта другите още спяха, но Иво си направи кафе и се приготви. Облече прилични дрехи, можеше да се наложи за по-пълна информация да влиза в официални учреждения и трябваше да се слива с останалите посетители. На масата Командо предвидливо му бе оставил снимки на Мирослав Буров, все пак на срещата щеше да се оглежда и за него. Изпи кафето и реши да тръгва, нищо, че беше по-рано. Понякога ставаха задръствания, гуми се пукаха, а искаше да е там навреме, та да заеме удобна позиция. Вкара координатите в GPS-а и потегли, но караше бавно и с повишено внимание, точно накрая засечки не бяха желателни.

Пристигна половин час по-рано, паркира и си намери удобна пейка точно до входа на сградата, в която се предполагаше, че ще влязат двамата бизнесмени. За камуфлаж носеше празно дипломатическо куфарче, с него идеално се вписваше в обстановката.

Точно в 9 часа откъм улица „Иван Асен“ се зададе Братанов с още един тип и в първия момент Иво се напрегна, но като видя телосложението на спътника му се успокои — типичен книжен плъх, най-вероятно адвокат. Двата спряха на уговореното място и нервно зачакаха, от време на време разлистваха някакви книжа и ожесточено ръкомахаха. За тези 3–4 дни сребролюбецът се бе променил напълно, беше брадясал, дрехите висяха по него и неприятен нервен тик постоянно кривеше лицето му.

„Кой ти е виновен — помисли си Иво — имаше 20–30 милиона, защо не си остана с тях, а трябваше да ламтиш за още толкова? След време пак щеше да ги удвоиш, и то без да прецакваш другарчето си. Нека това да ти е за урок, страдай и се гърчи още известно време, докато в края на лятото те навести Командо!“

След малко, около 9:10 по същата улица се появи и Буров, той също си водеше спътник с неизбежното кожено куфарче. Отдалеч забеляза чакащите, побутна човека до него и се насочиха към тях. Ако нещо непредвидено щеше да става, трябваше да стане сега, но всичко

беше спокойно и изненади все още липсваха. Двамата бивши партньори се поздравиха хладно и се заговориха, понякога дори повишаваха тон, но предвид обстоятелствата това си беше в реда на нещата. Адвокатите също бяха сближили глави и сверяваха някакви данни, после изглежда постигнаха съгласие и се насочиха към сградата, а Иво с нетърпение зачака отвън. Мина много време, поне два часа, но той знаеше, че това са сложни сделки и трябва да има търпение. Най-сетне групичката излезе и поеха към Агенцията по вписванията, тя се намираше на същата улица. По пътя постоянно се караха, но и това се очакваше, все пак единият губеше абсолютно всичко. Влязоха в агенцията и голямото чакане продължи, но към 12 часа най-сетне четиримата вкупом напуснаха сградата. Сега нещата се бяха променили — Братанов унило се въртна и се отдалечи заедно с адвоката си, а Буров сияещ покани помощника си в близкия ресторант, дори само тази постъпка показва, че всичко е протекло според плановете.

Нашият човек се качи в колата и потегли към вилата, за да занесе добрите новини на партньорите си, тук, във Варна май бяха приключили. Стигна до райското кътче, паркира в двора и влезе при тях.

— Здравейте, ранобудници, вашият вестоносец се завръща доволен. Досега съм се влачил след тях и според мен работата е опечена. В общи линии всичко се получи както го бяхме предвидили и сега Буров и някакво адвокатче празнуват победата в едно заведение.

Командо го прекъсна.

— И ние така разбрахме. Преди малко той ми се обади, едва говореше от вълнение. Всичко е минало както трябва и вече е горд собственик на цялата фирма. Тази вечер от 8 часа ме е поканил на ресторант, иска да почерпи. С удоволствие щях да взема и вас, но по-добре да не ви вижда. Виж, Петя ще я заведе.

— Е, ти пак се уреди да ядеш без пари, а ние все сме прецакани. Но няма да останем на сухо, с Робинзон също ще излезем да се повеселим, нали авер? В края на Аспарухово видях едно квартално ресторантче, тази вечер там ще те заведе. Ако има и жива музика съвсем ще ни хареса, нека и за нас да останат някакви приятни спомени от Варна. Ясно е, че тук задачите ни приключиха и тези дни ще си тръгваме.

— Да, или утре или вдругиден можем да поемаме към Х. Ще извикам тези от фирмата за зелена енергия да им обясня какво точно искам от тях, после ще им оставя ключ и тръгваме. Когато, живот и здраве се върна, предполагам, че всичко ще е готово и тогава сбогом сметки!

— Значи си решил довечера и Петя да водиш? Само внимавай, че нали ги знаеш жените, като видят богат бизнесмен, колкото и грозен да е, нещо им става. Ще речеш, че откачат! Да не се прибереш сам?

— И да искаш не можеш ме ядоса, днес съм пълен непукист. Какво си ми заговорил Петя, та Петя, тъкмо сега ще я проверя и ако мине този изпит вече ще ѝ предлагам.

— Каква романтика? После ще можеш да я оставиш тук да наглежда строителството на генератора, а и тя ще се почувства добре от такова доверие. Но ѝ кажи — без свалки с работниците, защото камерите всичко записват!

— То по-добре да не я светвам за камерите, а после, като се върна да изгледам записите и сам да се убедя дали е била послушна.

— Вярно, това ще бъде не изпит, а цяла матура, но според мен Петето ще я издържи. Робинзон, ти какво ще кажеш?

— Май вече си е седнала на дупето.

— Хайде тогава, обади се на фирмата и им поръчай утре сутрин да са тук, а ние следобед да потегляме към Балкана. Добре е, че тази вечер си с нея, получава се нещо като прощаване.

Робинзон се прокашля и отново се намеси:

— Момчета, вие като че се каните две години да отсъствате. Сега сме април, а аз ви гарантирам, че до месец-два ще свършим работата в София и ще се приберем по живо, по здраво. Надявам се в Х. за няколко седмици да решим и моя жилищен въпрос и потегляме към голямото предизвикателство. Не забравяйте, че сте ми обещали пак да посетим Златните пясъци за нови приключения и по-дълга почивка.

— То може преди това и за сватба да идваме, иначе погледнеш Командо изпуснал принцесата си.

— Нито ще изпускам някого, нито ще го гоня, свалям картите на масата и чакам отговор. Тогава наистина може и сватба да има.

— Аз пък ще говоря с Ели да дойде с групата си и да танцуват на събитието. Ще намерим отнякъде и жива музика, тогава вече изцяло ще спазим традицията.

Робинзон се усмихна под мустак.

— То за живата музика е ясно откъде ще са музикантите, нали вече имаме връзки и в Самоков. А мислил ли си кой ще е кум, ако желаеш с моята бабичка сме на разположение.

— Виж това е идея. Ако опрем дотам, теб ще търся. Иво обаче увисва, дано не се разсърди.

— Как ще увисвам, нали ще ви трябват и шаферки, Даниела, Роси и Нели за какво са? Те ще носят шлейфа на роклята й, а аз в това време ще я утешавам.

— Че за какво да я утешавах в този радостен момент?

— Ами ако много се развълнува мога да й избърша сълзичките, нали за това са приятелите.

Ех, живот! И тримата знаеха, че ги очакват смъртни опасности с непредсказуем финал, но пак намираха време да се шегуват. Дори един от тях да загинеше, вече нищо нямаше да е същото, групата им се разпадаше. Но защо пък да не се веселят, нали засега се справяха успешно, с каквото и да се захванеха се получаваха. За тях чашата винаги щеше да е наполовина пълна, поне докато не я счупеха безвъзвратно.

Командо се обади на Петя да я предупреди за вечерята с Буров, а после звънна в „Соларни и вятърни системи“ да им съобщи, че още от утре са наети и могат да започват работа. Разбраха се в 11 часа на следващия ден да изпратят инженер с малък екип, за да уточнят на място кое къде ще бъде поставено. Когато приключи с важните разговори се обърна към Иво:

— Значи и вие сте решили довечера да излезете?

— Ами да, последна вечер ни е. Тебе ще те черпят за добре свършената работа, нека и ние се повеселим. След вечерята ще водиш ли Петя тук?

— Може, нали трябва да й наръчам какво да върши докато ме няма. Ще наглежда строителството, а и животинките трябва някой да ги храни. Тази вечер ще чуя Буров какво точно предложение ще ми направи и ако ме устройва ще го приема. Вече ще имам постоянен доход и наистина мога да се замисля за семейство.

— Да ти кажа, май Петето наистина ще излезе сваятна. Първите ми впечатления бяха други, но човек понякога греша. Опитайте двамата и дано се получи!

— Така и ще направим. Утре като символичен жест ще ѝ връча ключ от тук и ако иска нека си прехвърля багажа докато ме няма. Сега ние тримата имаме на разположение цял свободен следобед, мислили ли сте как ще го оползотворим?

— Аз ще се изтегна на онзи хамак под навеса, отдавна ми е мерак. Ти най-добре си посъбери малко багаж, утре може да нямаш много време. За твоя дял от парите имаш ли сигурно скривалище?

— Ами долу в подземието, там съм вградил и метална каса.

— Щях да те питам и друго. Нали каза, че си купил някакъв пистолет на пристанището, искам да те помоля да го вземем с нас. Знаеш какво ни предстои да правим и може да потрябва.

— Няма проблем, но имам и друга идея. Нали помниш, че когато с теб подпалихме Иван Асенов той носеше едно пистолетче в кобур на глезена. Още там в колата му го отнех и сега то е тук при мен. Английски „Юпитер“, джобен модел, но още по-добре. Много ще е удобен за скрито носене в София, докато другият е тежък и обемист.

— Прав си, него изпробвал ли си го дали е в ред?

— Стреля си, поддържан е безупречно. По-малък калибър е, само 32, но до 10 метра става, а това ти е достатъчно.

— Този калибър на колко милиметра се равнява, ти по ги знаеш тези работи?

— На 6 милиметра, но това не е малко, съвременните бойни автомати са 22 калибър, а това са само 5 милиметра и половина. Не се подвеждай от малкия калибър, от 300–400 метра куршумът им най-спокойно те убива.

— Добре, него ще вземем, а патрони има ли?

— За съжаление останаха само четири. В пълнителя бяха общо шест, но два изстрелях, за да го изпитам.

— Нищо, колкото толкова! Ако на ония двамата в ресторанта им вкарам отблизо по два куршума в главите ще е достатъчно.

— За тях да, но те ще имат и охрана. Виж какво, за всеки случай ще взема и двата пистолета, още от Камбоджа знам, че огневата мощ никога не е излишна.

— Добре, нека се презастраховаме. Не, че и оттам не можем да си купим нещо, но ако попаднем на някои агент под прикритие ще ни пипнат. Значи решено, взимаме и руския.

Робинзон, който внимателно ги слушаше се намеси:

— Момчета, вземете ги, но още не правете никакви планове! Щом ония се събират в Унгарския ресторант ще отидем и ние, ще поогледаме и ще решим на място. Варианти много, но нека първо да проучим обстановката.

— Прав си, шефе, както винаги. Тогава аз отивам да полегна на хамака, а вие правете каквото си решите!

— А, предполагам, че и ние ще почиваме до довечера. В колко часа ще тръгнем за кръчмата?

— Щом Командо е поканен за осем, той ще ни закара, а ще се върнем с такси.

— Идеално! Почивай тогава, малко преди това ще те събудя!

Иво легна в стария хамак, отпусна се и се замисли. Майтап, майтап, но като нищо след няколко месеца Петя и партньорът им можеха да се оженят. Нека, момчето заслужава вече по-спокоен живот, само дано този път е попаднал на сваятна жена. След софийската им одисея повече няма да го търси, ако изникне нещо и двамата с Робинзон ще се справят. Сега Петя е в неведение какви ги вършат, по-добре и така да си остане. Есента Командо ще приеме работата при Буров, ще се кротне и тогава с нея може и детенце да поискат. Обаче той какво да прави? Ако приеме, че оцелеят, как да подходи към собственото си бъдеще? С полицаия и с депутата нишката се прекъсва и вече няма да има на кого да отмъщава, значи ще се наложи да живее по-спокойно. Ако остане в Х. обаче, как ще продължи да балансира и с трите си приятелки, в това малко градче рано или късно истината ще лъсне и те щяха да го понесат тежко, в това изобщо не се съмняваше. В началото всичко тръгна като на майтап, но после нещата се задълбочиха и хич не вървеше да изостави една за сметка на друга. Той може и да бе убиец, но чувството му за чест и достойнство бе силно развито и никога безпричинно нямаше да зареже някоя от тях. Ако и той, човекът за когото те бяха готови на всичко им нанесе такъв удар, това щеше направо да ги съсипе. Много кофти се получаваха, направо не виждаше изход, а те бяха точни и в никакъв случаи не заслужаваха такова изпитание. Дали пък да не подари вилата си на Робинзон и да се изнася и той нанякъде? Ще си купи някое тихо кътче из Родопите, но да е близо до язовир, та поне хобито си да практикува и там ще чака старините. А можеше и в двора да си изкопае някакво езерце, да го зароби и да се наслаждава на живота, пари поне имаше

достатъчно. След Роси, Нели и Даниела за други жени и дума не можеше да става, трудно някоя нова щеше да му покрие критериите, а нямаше и да е почитено към тях. Виж ти в какъв омагьосан кръг се набута, почти без изход! Но защо ли ги мисли тези работи отсега, след като отиваха на почти самоубийствена мисия? Дори да успееше да убие тези двамата, охраната им нямаше да го остави лесно да си тръгне. Ако може да се вярва на Иван Асенов, пред ресторанта също ще има хора на пост, тия, които подменяха парите със стока. Трудна ще е тази задача, може би най-сложната от всички, но пък кой им е обещавал, че ще е лесно. Насила никой не го прещаше, ето сега вече е независим откъм пари и само да поиска може да спре дотук. Но защо да го прави? Ония двамата ще продължат да си въртят далаверите, ще пръскат отровата си в цялата страна, а навярно и извън нея и ще останат ненаказани. Ако сега се уплашеше, защо въобще му трябваше да започва? И с какви очи ще отиде на гроба на Деница следващия път? Не, не, най-добре да си завърши започнатото и ако оцелее, тогава вече да я кара по-леко и по-спокойно. За да не губи форма ще държи в страх регионалните доставчици, от време на време ще премахва по някой по-твърдоглав и така ще минава времето.

Да, така ще е най-добре, вече може да се успокои. Ако неговият тъмен покровител реши, в София ще оцелее, а за нататък има време да мисли.

Откъм зоокъта гургуличките започнаха да пеят, пролетта беше любовният им сезон. След малко, за да не останат по-назад се включиха и щиглеците, и те подкараха своите сложни мелодии. Птичийт концерт до него в никакъв случай не приличаше на последен реквием, по-скоро бе весел и жизнерадостен и след този знак свише Иво се унесе в сладка следобедна дрямка.

* * *

— Хайде ставай, сънливецо, знаеш ли колко е часът? Наближава осем, а ти още спиш! Виж, и дъжд заваля! После да не се чудиш защо в кръчмата не можем да си намерим места?

Иво се сепна и погледна към надвесения над него Робинзон, той вече се бе стъкнал с марков анцуг и нямаше търпение да тръгват.

— Стана ли време? Толкова дълбоко отдавна не бях заспивал.

— Добре, че беше под навеса иначе досега да си станал вир-вода. Той се измъкна от хамака и неодобрително огледа приятеля си.

— Ти в спортен екип ли ще бъдеш, няма ли поне веднъж да те видя официален?

— Нали каза, че е някакво квартално ресторантче, защо тогава да се кипря? Ако слизахме към центъра можеше и да се изтупам като съученика ти, но сега не си струва.

— Добре, щом така си решил няма да ти се меся! Изчакай ме малко, отивам да се приготвя!

Той влезе в спалнята и се зачуди какво да облече. Не вървеше да е с костюм, а приятелят му с анцуг, затова обу дънки, а отгоре сложи фланелка и кожено яке. Докато се оглеждаше в огледалото от двора се чу клаксон, време беше да тръгва. Натъпка малко пари в джоба и се спусна по стълбите.

Останалите го чакаха с чадъри до колата, предвид важността на срещата си Командо се бе издокарал с хубав костюм и нови кожени обувки и наистина изглеждаше добре.

— Хайде приятели, готов съм. Да тръгваме, че Петето не бива да чака, кой знае как се е нагласила за милионера.

— Дано да го шашне, защото това е много важен момент за мен. Докато я зяпа може да ме сюрпризира с някоя хубава заплата.

— Ще те изненада, не се бой, в момента ти си му най-ценния човек. На теб дължи всичко и той това го знае. Защо да се лишава от такъв ценен кадър като вече се е убедил на какво си способен?

— Така си е, но нека не прибързваме, богатшите са непредвидими особи. Хайде, качвайте се да ви хвърля до кръчмето, а утре сутринта ще ви разказвам какви блага ми е предложил. Но защо избрахте точно това място да се черпите, то не е нищо особено?

— Стори ми се най-близо дотук, като се напие Робинзон по-лесно ще го довлека до вилата.

— А, планирал си го значи?

Попътуваха малко и скоро светлините на ресторантчето се показаха пред тях.

— Ето че стигнахме. Желая ви весело изкарване и умната, че този квартал не е много на ниво!

— Дано да нямаме проблеми и всичко да мине мирно и тихо. Ще се почерпим, ще послушаме музика и после ще се приберем с такси.

— Ах, какви сте ми примерни! Защо ли не ви вярвам? Добре, до скоро!

Той отпътува към центъра, а двамата приятели си проправиха път в задименото помещение. Още нямаше много хора и успяха да си намерят хубави места, но преди да седнат Иво прошепна на спътника си:

— Още с влизането тези от съседната маса ни загледаха лошо, а сега видях, че си размениха някакви сигнали и с компанията от ъгловото сепаре. Очевидно смятат за свое задължение да зяпат с неодобрение и скрита заплаха всеки новодошъл. Хайде да се махаме оттук, наоколо е пълно със заведения, все ще намерим някое по-сносно!

— Я по-спокойно, моето момче! Ти, вместо да се радваш, че си намерил спаринг-партньори, си тръгнал да бягаш. Каква ти е гаранцията, че и на другото място няма да е същото? Сега разбра ли защо се облякох спортно, а не с някой тесен костюм, който ще ми спъва движенията? На такива места винаги стават търкали, но да не ти пука. Предполагам, че заради ония две красавици на бара е цялата работа, всички искат да се правят на мъже, та да ги впечатлят. Отпусни се и се наслаждавай на момента, в такива улични битки човек най-добре се закалява.

— Не ме е страх от боя, знам, че ще се справим, но ако нещо ни контузят трябва да отложим ходенето до София. Още по-лошо ще е ако ни закопчечат ченгетата, тогава ще се чудя как да те измъквам.

— Досега сме се справяли, не викай дявола! Сядай сега и ми викни като за начало една ракия със салата!

Заеха си местата и поръчаха на някакво изрусено чудовище, което беше толкова дебело, че едва минаваше между масите. От колоните се надвикваха представителки на „Пайнер“ и вече дори отблизо разговорът бе невъзможен. В залата се стелеха гъсти облаци дим и освен да се разговаря, вече бе трудно и да се диша, абе типична балканска обстановка.

— Хей, дупета, къде сте се загубили? Не знаете ли, че непознатите тук плащат такса?

Един от проблемната компания с безизразна като на касапин физиономия се бе изправил до масата им и се тежкареше пред одобрителните погледи на младежите. Отдалеч му личеше, че има слабост към щангите, беше по-масивен и от боен кораб! Ръцете му, добре подплатени с мускули изглеждаха като свински бутове, удивително напомнящи тези на Попай Моряка от анимационните филмчета. Дланите наподобяваха тигани, а кокалчетата на пръстите бяха с големината на едър картоф. На едното му ухо висеше голяма обеща, сякаш с нейна помощ кривото му и сипаничаво лице щеше да стане по-красиво. Беше в онова състояние, което при мъжките слонове е известно като „маст“, тоест напълно непредсказуем. В такъв момент мъжкарите следваха някоя разгонена женска и в кръвта им циркулираше 5–6 пъти повече тестостерон от нормалното.

Придружителите на бабаита знаеха, че е по-луд и от муле на амфетамини и тръпнеха в очакване на зрелището.

Като видя местния тарикат изправен до тях на Иво чак му дожаля за пича, беше въпрос на време Робинзон да го разпердушини, но какво пък — каквото повикало, такова се обадило. Приятелят му бе двойно по-дребен от него, но притежаваше други умения. А и с тази външност като на хорист от църковния хор можеше да заблуди всеки.

В това време полузаспалата сервитюрка донесе поръчката им и грубо тръсна всичко на масата, а непознатият бързо грабна чуждата чаша с ракия и я изля в гърлото си. Другите от неговата маса избухнаха в смях, те вече усещаха как тази вечер ще се забавляват за чужда сметка.

— Защо не каза, че си жаден бе, мой човек? — започна в своя стил Робинзон и Иво усети, че скоро ще последва екшън. — На гладни и жадни винаги помагам. Ето, вземи си и от салатата!

Приятелят му стана, взе чинията и вилицата и ги протегна към натрапника. Оня беше с две глави по-висок от него, поне с тридесет килограма по-тежък и не се притесни, без капка срам си бодна един домат и го лапна.

Робинзон само това чакаше. Докато вилицата беше в устата на едрият хулиган той я чукна с отворена длан, един вид тата-цуки, но с по-малка сила и тя цялата потъна в гърлото на нищо неподозиращия тъпак. Човекът започна да се дави и се наведе напред, а главата му удобно се приближи до Иво. Както си седеше той го прасна здраво с

лакът и усети как челюстта изхрущя, а оня политна назад и падна върху масата си. Беше онемял, само мучеше и блещеше очи, а от кръвта бликаща между зъбите му можеше да се предположи, че вилицата навярно се бе забила някъде дълбоко в небцето. Но можеше да погледне на ситуацията и от друга страна, ако имаше болни сливици си бе осигурил безплатна операция. Приятелите му обаче нямаха нито желание, нито време да му оказват първа помощ, те бяха съзрели момент да се изявят пред дамите на бара и вкупом скочиха. Бяха поедри, по-наперени, по-млади и най-важното, по-пияни. Най-близкият до тях опита да халоса Робинзон и насочи юмрука си ниско под гърдите. Лоша идея, коремните мускули на горянина бяха като броня и все едно тапа от шампанско се удари във валяк. Пръстите на наивника изхрущяха. Тогава и Иво стана, залепи гръб до този на партньора си и се развихри, за три секунди ония бяха по земята, а един зад бара. Азиатската школа на балканеца показва предимствата си, бързите им удари, умело насочени към критични точки по телата на нападателите не дадоха никакъв шанс на подпийналите момчета. Но засега още нищо не бе свършило. Техните приятели от ъгловото сепаре не се поучиха от случилото се с първата група, а като стадо маймуни, прескачайки масите на останалите посетители и крещейки се засилиха към тях. Единият дори със заучени движения размахваше някакво ножче, но без особен ефект, колкото и да се опитваше целеше само въздуха. Уви, и за втората вълна резултатът бе същият, за нула време и те бяха под масите. Направо беше смешно да видиш как 8–9 човека пълзят по пода, а двама възрастни мъже спокойно чакат дали някой няма да направи грешката да се изправи. Само тоя с ножа лежеше неподвижен, заради постъпката му Иво специално се постара да бъде по-груб с него.

Види се, че в тази кръчма вече нямаше да им е комфортно, май беше по-добре да се махат. Огледаха се дали някой няма да прояви някаква криворазбрана смелост, но такива герои нямаше. На път за изхода минаха край бара и хвърлиха 20 лева на сащисания барман, въпреки че за такова обслужване май на тях трябваше да платят.

— Господа, търсите ли си компания? — изчурулика едната блондинка — тук вече не ни е интересно.

— Има ли наблиз по-сносно място?

— Разбира се, изглежда не сте тукашни. Хайде, с моята приятелка ще ви заведем!

Излязоха и се натовариха на колата на момичетата, малка червена „Мазда“. Дъждът продължаваше да вали като из ведро и те започнаха да се досещат как се е почувствал Ной по време на потопа.

— Аз съм Доника, а приятелката ми се казва Моника. Не сме близначки, не правете асоциация с имената ни!

— То е видно. Аз пък съм Иво, а това е моят приятел, наричайте го Робинзон! Къде ще ни водите, красавици?

Момичетата навярно помислиха, че човекът е с чужд корен и поради тази причина името му е толкова странно, затова и не коментираха.

— Ще ви покажем едно по-културно място, добре, че се магнахме от оная дупка. Тези тъпацы всяка вечер правят побоища, сега вас бяха взели на мушка, но най-сетне си намериха майстора. Ако с Моника имахме повече пари нямаше да се врем там.

— Наистина мястото не е за вас, като гледам сте друго качество.

— Благодарим за комплимента, винаги е приятно да срещнеш джентълмени. Ето го клубът, за който ви говорехме, тук сигурно ще ви хареса.

Спряха пред малък локал, отвътре се чуваше тиха музика. През затъмнените стъкла се виждаха танцуващи двойки, мястото определено беше класно. Влязоха и учтив оберкелнер ги заведе до дискретна маса в ъгъла, скрита зад декоративни палми, настани ги и взе поръчките им.

Прекараха наистина хубава вечер. Дамите пиха маргарити, а Робинзон си поръчваше малки уискита с ядки, тук не вървеше да се налива с ракии и салати. Танцуваха, говориха си и в един момент навън започна да съмва. В приятна компания не усещаш кога минава времето.

— Момчета, хайде тази вечер пак да излезем заедно, отдавна не сме се чувствали толкова специални!

— С удоволствие, Доника, но само след няколко часа напускаме Варна. Толкова нощи скучахме, а ви срещнахме чак последната, това се казва лош късмет.

— Жалко, много сте печени! Ние сме свободни, ако мислите да обикаляте из България можем да ви придружим.

— Сега наистина е невъзможно, но през септември пак ще идваме насам и тогава може да ви се обадим. Нали дотогава няма да ни забравите?

— В никакъв случай, такъв спомен остава завинаги. Жалко е, че точно днес си тръгвате, но ако искате сега можем да ви откараме донякъде.

— За това наистина ще ви бъдем благодарни, мислехме да си викаме такси.

Оставиха добър бакшиш на усмихнатия сервитьор, който им намигна съучастнически и се натовариха в маздата. Караше Моника като често бъркаше скоростния лост с бедрото на Робинзон, а той примираше от удоволствие. В неговия свят обикновено мъжът беше активната страна и това разместване на стереотипите малко го изненадваше, но всъщност нямаше нищо против. Отзад приятелката ѝ се бе притиснала в Иво, стискаше нежно ръката на своя нов герой и влюбено го гледаше, очакваща предложения.

Беше интересно пътуване, изпълнено с безмълвни обещания, но за съжаление скоро стигнаха до вилата и момичетата, отново изненадани възхитено я загледаха.

— Ех, да можеше да сменим нашите панелки с тази къщичка, нямаше да мърдаме оттук.

— Когато дойдем през есента ще ни погостувате за няколко дни и тогава ще се опознаем по-добре. Сега времето наистина ни притиска и за съжаление трябва да се разделим. Изчакайте ме за малко тук, сега се връщам!

Той влезе вътре и от своята купчина отброи 20 банкноти по 100 лева, върна се вън и ги подаде на слисаните девойки.

— Дано не се обидите, но не се сетих за друг подходящ подарък. Нали споделихте, че сте затруднени финансово и искаме да направим нещо за вас. Това не е заем, а жест, който да ви напомня за нас. Бяхте приятна компания, за което сме ви задължени и това е нещо като отплата.

— Но вие наистина сте много различни, с такива кавалери е истинско удоволствие да се запознае човек. Ето номерата на нашите телефони и очакваме по-скоро да се обадите! Чао, приятели!

Притиснаха се към тях, целунаха ги страстно и заминаха, след тях остана само лекия мирис на хубав парфюм.

Щастливият Робинзон току си пипаше устните, сякаш да се убеди, че това не е било видение. Отиде и прегърна Иво.

— Видя ли, че съм бил прав като ти казах да останем в онази кръчма? Иначе къде щяхме да свалим такива сладурани?

— По-точно е да кажем, че те ни свалиха, но истината е, че и аз не съжалявам. Когато пак дойдем ще им се обадим и ще довършим започнатото.

— Да вземем днес да не тръгваме, защо трябва да бързаме? Ей сега ще им звъннем и ще се върнат.

— Много олекваме така пред тях, приятелю. Спокойно, колкото по-дълго чакаш, толкова е по-сладко после.

— Прав си, търпението закалява характера, но това тяхното си беше чиста покана за секс.

— Ами нали ги видя какви места посещават, ние за тях бяхме като шейхове. Ти да не искаш да си легнат с оня сипаничавия, на който му забучи вилицата в сливиците?

— Прав си, те там нямаха никакъв избор, естествено е, че ще предпочетат нас. Хайде да полегнем малко, че от тия шотландски ракии започна да ми се върти главата! Събуди ме около 10 часа!

— Добре, не се притеснявай! Ще си наглася алармата, че иначе можем да откараме и до обед в леглата. Командо и Петя също всеки момент трябва да се приберат, ако легнат и заспят, ще събудя и тях.

— Добре, сега искам да подремна. Лека нощ!

— Лека нощ, развратнико!

Иво се подвоуми дали да не си застеле едно одеяло на хамака, но после се отказа, сутрин край морето ставаше много студено. Влезе вътре, взе си един душ и легна, на другото легло приятелят му вече хъркаше. В просъница чу, че и третият от групата форсира двигателя на колата си, а после заспа дълбоко и чак в 10 часа го събуди досадната аларма. Можеше да поспи още малко, но във единият щраус започна да се кара на другия, а няколко токачки мигом му запригласяха. Който е чувал звукът от развълнувана токачка, знае за какво става дума и той реши да става, при тази какофония повече сън бе невъзможен. Сети се, че след малко ще дойдат и от фирмата за възобновяема енергия, затова слезе долу и сложи кафе за всички.

Един по един в хола започнаха да се събират сънените му приятели, след малко се появи и Петя в нейния обичаен вид, тоест

полугола. Но пък имаше страхотно тяло, това не можеше да ѝ се отрече, защо тогава да го крие? Той вече я бе възприел като сестричка и много-много не му правеше впечатление, но Робинзон понякога ѝ хвърляше похотливи погледи и току му намигаше. Как Командо щеше да опази това сексапилно момиче бе въпрос с повишена трудност и много неясен отговор. Обаче си личеше, че приятелят им е в добро настроение и причината скоро се изясни. Вече почти си бяха допили кафетата и той им подаде по един голям плик.

— Момчета, това е малък бонус за вас. Нощес Буров ми даде премия, точно 100000 лева. Разделил съм парите на три, ето вашият дял!

— Е, отчел се е човекът, май наистина ще се окаже свестен. Май не сгрехихме като се съгласихме да му помогнем. Но това са много пари, как така се лишава от тях?

— Ние му върнахме няколко десетки милиона, това сега е нищожна сума за него. Направил си е сметката той, не го мислете!

— А предложи ли ти работа, какво стана?

— Той вече ми я беше предложил, нощес само уточнихме заплатата. Ще бъда шеф на цялата охраната, но се договорихме да започна през септември или октомври. Не му стана много приятно, но ми е задължен и прие всички мои условия. На Петето също бе предложена работа, но тя тактично отказа.

Той я погледна и ѝ намигна.

— И по-добре, тогава можеше и да я загубиш.

— Е, тогава честито за новото назначение, то е точно по специалността ти и ще ти доставя удоволствие!

— Да, но не мислете, че ще ми е лесно! Сега той е много по-богат отпреди и рисковете се увеличават. Да не говорим, че и Братанов от злоба може да го поръча.

— За него ще говорим по-късно, нека не вкарваме и Петя в подробностите! Може пък и да няма време да го поръча.

— Като заговорихме за Петя, тя ще остане тук, докато се върна. Това ще са най-много 2–3 месеца, тъкмо и от „Соларни системи“ да приключат.

— Пете, честито, доколкото виждам сте напреднали в отношенията.

— Да, и аз съм радостна, че ме покани. Още днес ще си пренеса малко багаж и ще го чакам. Вижте, във спря някакъв микробус!

Инженерът беше дошъл и Командо излезе да уточняват подробностите, а те започнаха да си събират багажа.

Интересно гостуване! Уж на гости, уж на почивка, а отхвърлиха и работа по тяхната част. Екскурзии, екшън, а накрая и целувки от красиви момичета, въобще пълна програма, а Робинзон дори отсрами България пред англичанките на Златните. Наистина пълноценно си прекараха, за десетина дни имаше от всичко. Ако речеше някой ден да напише мемоари никой нямаше да му повярва, ще рекат — този си измисля. Но не беше така, за себе си той знаеше, че всичко се е случило.

Навън инженерът и домакинят им обикаляха двора, мереха с една рулетка и умуваха. Накрая стигнаха до някакво приемливо решение, стиснаха си ръцете и оня отпътува, а той влезе за своя багаж. Искаше без много шум да вземе скритите пистолети, които бе поискал Иво и които можеха да им потрябват в столицата. После набързо разведе Петя по стаите, показа й това-онова, но за камерите не й каза, наистина мислеше да й направи една последна проверка, преди да й направи предложение. Обясни й по колко и каква храна да дава на животните в зоокъта и накрая й подаде един комплект ключове.

— Мила, тия са за теб, надявам се завинаги така да си остане! Води си гости, не се притеснявай от нищо и се чувствай като у дома си! От време на време ще се чуваме по телефона и когато с момчетата приключим нашата работа, ще си дойда при теб. Горе под възглавницата съм ти оставил малко пари, знам, че си имаш, но те никога не са излишни. На фирмата ще ги преведа по сметка, ти само ги наглеждай как работят!

— Добре любими, не се притеснявай, всичко ще бъде наред! Лек път, момчета!

Нацелува ги всички по ред и остана на прага, докато колите им се скриха в лозята. Ако знаеше какво мислеха да вършат едва ли щеше да е толкова спокойна, но беше в пълно неведение и радостна от бързото развитие на нещата в личния й живот се прибра вътре.

Така и трябваше, на нея не й бяха нужни вълнения и притеснения, те пък не се нуждаеха от свидетели, а било то и близки хора.

Автомобилите се носеха с постоянна скорост по магистралата, в купето на Иво, Шаде тихо припяваше от уредбата и се очертаваше едно приятно пътуване. На една отбивка той даде мигач, намали скоростта и спря, а след малко и Командо плъзна колата си до него.

— Какво става момчета, не е ли рано за почивка?

— Спряхме за друго. Знаеш ли какво предложи Робинзон? Търново ни е по пътя, а нали онова село, в което живее бившата ти изгора е до града. Сега е моментът да минем оттам и да проверим какво става с нея. Ако се вярва на нашия приятел, живакът вече трябва да я е съсипал, минаха няколко месеца откак го изляхме в комините. Не си ли любопитен да видиш как и е повлиял?

— Как не се сетих по-рано? Прави сте, нека да проверим, и без това почти ни е на път. От сега нататък карайте след мен, там ще спрем направо на центъра до кръчмата!

— Идеално, тъкмо ще се подкрепим с кафе и тактично ще подпитаме присъстващите.

Подкараха пак, Командо уверено ги водеше и след около час, когато наближиха Търново отбиха към селото на крадливата учителка. Беше вече следобед и когато спряха на площада установиха, че заведението е пълно с местните пияндета. Повечето познаваха приятелят им, той бе поживял там известно време и зарадвани от неочакваната среща ги поканиха да седнат при тях.

— Какво става бе, момче, къде се загуби?

— Сега живея във Варна, нали знаете, че жена ми ме изгони. Там добре се устроих, че и нова жена си намерих. А вие как я карате?

— По обичайния начин. Сутрин ставаме и идваме тук, следобед подремваме по къщите и пак тръгваме насам. Пишем на рабоша и когато вземем помощите и пенсиите оправяме сметките, а после пак започваме отначало.

— Е, сега имаме повод да се почерпим. Ще оправя на всички ви сметките и ще оставя на така Мара пари да си пиете на моя сметка

поне още 2–3 месеца.

— Да разбираме ли, че ти е провървяло финансово? Още когато твоята те натири казах на другите, че няма да пропаднеш. Хайде, за ваше здраве!

Всички присъстващи отпиха, доволни от неочакваната щедрост. Човекът премлясна след яката глътка и продължи:

— Но твоята се разболя, в момента е много зле. Тя нали беше довела някакъв бунак, но той още на втория месец си замина и тя остана сама. Дали от това или от друго, но работата е сериозна и вече не става от леглото. Тук хората говорят, че те е ограбила до шушка, вярно ли е?

— Всичко ми взе и ме остави на улицата. Благодарение на тези приятели си стъпих на краката и сега отново имам дом и доходна работа. Но вие ме заинтригувахте, от какво се е разболяла тази добра жена?

— Никой не може да каже, дори докторите, но сега прилича на старица. Няма зъби, няма коса, говори се, че може и оня отгоре да я е наказал, щом е постъпила така с теб — той погледна към тавана и се прекръсти. Но си отива, надали ще изкара до лятото.

— Е, на който каквото е писано! Момчета, радвам се, че пак се срещнахме, но бързаме и се налага да тръгваме. Ако видите бившата ми, поздравете я от мен, кажете ѝ с моите пари смело да си купува лекарства, да не ги пести!

— Тя колко взе от теб, как така успя да те измами?

— Имах около 100000 евро на сметка, всичките ги изтегли, преди да ме изгони, а аз нали съм си глупак, преди това подарих на децата и по една нова кола и по един апартамент. Третото жилище, това, което беше на баща ми продадох, за да стегна къщата ѝ тук. Никога не съм мислил, че ще е толкова неблагодарна, но явно съм се лъгал. Хайде, останете си със здраве, ще оставя на каква Мара 1000 лева да се черпите докато свършат.

— Жив и здрав да си ни, желаем ти всичко хубаво и пак се отбивай!

Развълнувани мъжете и кръчмарката излязоха да ги изпратят, а нашите хора се натовариха отново на колите и подкараха по пътя си. До Х. вече беше близо, най-много два часа път и се движеха по-бавно, нямаха закъде да бързат.

— Робинзон, види се, че твоят замисъл успя, жената май ще мре.

— Друго не съм и очаквал, всеки изложен за по-дълго време на въздействието на живачните пари поема по този път. Хубавото в случая е, че те правят реакция няколко месеца и край. Сега тя, след като хвърли топа, дори да продадат къщата на някого, той няма да пострада и ние ще сме с чиста съвест. В службите по целия свят за такива цели използват по-силни вещества, например цезий или полоний, но той се контролира строго и не се намира толкова лесно. Ако си спомняш преди години един служител от руските ФСБ избяга на запад и започна да плюе по Путин, даже книга написа. Но президентските главорези веднага се задействаха и тайно сложиха полоний в хотелската му стая. Само за няколко часа той се облъчи и беше дотам, след няколко месеца умря в адски мъки. Сега си спомням, че фамилията му беше Литвиненко, първото му име го забравих. Но да знаете, с руснаците шегата не бива, те не прощават такива работи.

— Сещам се за случая, по телевизията тогава много се разшумя, дори показваха жертвата — косата му бе опадала напълно. Но защо се чудите, никой не обича предателите и нелоялните хора, като ще бягаеш бягай, но запази професионалната си чест и си трай!

— Така е, вярност не се купува, но човек все пак трябва да преценява докъде може да стигне!

— Струва ми се, че сега Командо трябва да е доволен, наказва я подобаващо.

— Предполагам, всички знаем, че той стана жертва на голяма неправда! Да ти кажа, хич не ми е жал за нея, покрай него е имала всичко, уредил е и децата с жилища и с коли. Само като видиш в какво село живее веднага разбираш нивото ѝ, но се е взела много насериозно, а това понякога е фатално. Някой страничен наблюдател би казал, че сме твърде крайни и жестоки, че има съд за тази работа, но Командо най-добре си знае какво е преживял, а и аз не виждам съдът нещо да я е наказал. След тази си постъпка тя е продължила да се кефи на живота и да му харчи парите, а той направо е бил смачкан. Мислиш ли, че ако ѝ бе паднал и друг подобен наивник, нямаше и него да ошушка? Не, не, много добре стана, че я спряхме навреме. Тая не стига, че го е обрала, а и в затвора го е вкарала, а такова деяние не се прощава, не се решава със съд. Точно тези простакеси обичат да

хитруват на дребно и мислят, че винаги ще им се разминава. Но пък добре, че любовникът е избягал навреме, той поне е оцелял.

— Имал е късмет човекът. Но за нея наистина важи максимата — „Каквото повикало, такова се обадило!“ Е, с тази работа приключихме, нека я забравим и да продължим напред!

— Да, прав си! Както е живяла, така и си е отишла!

Безпроблемно стигнаха до Х., но не влязоха в града, а се качиха направо на вилата. Спряха колите в двора и започнаха да разтоварват багажа, първи естествено бяха чантите с пачките. Вече много пари се бяха събрали — освен тези от апартамента на адвокат Маринов прибавиха и бонуса от благодарния Буров. Отделно Иво къташе немалка сума в язовичите дупки, така, че поне за средства нямаше да мислят. Начинанието им в София щеше да е скъпо, но финанси имаха достатъчно.

Робинзон бе гушнал чантата със своя дял и я носеше внимателно като бебе, все пак в нея бяха авоарите за бъдещата му къща, а и за целия му оставащ живот. Той нямаше други доходи, а в цивилизацията всичко се купуваше с пари. Досега в гората му беше лесно — за месо, гъби и плодове разчиташе на богатия си опит, но в новите реалности трябваше да се плащат сметки, данъци, ток и много други неща.

Всички се качиха горе, запалиха камината и най-после се отпуснаха в познатата обстановка. Иво огледа със задоволство голямата стая, бе отсъствал само няколко дни, а колко му бе липсвала.

— Момчета, — започна менторът им — изживяхме няколко вълнуващи дни, но всяко начало има и край. Предлагам ви днес да си вземем почивен ден, виждате, че е късен следобед. Иво, ти нали каза, че тук наоколо имало някакви къщи за продан?

— Има, знам за няколко. Ти в моето село ли искаш да се устроиш или някъде наблизко? Има възможност и в Х. да ти купим нещо, парите ти са достатъчни.

— Зная, но не съм градско чедо, без гори наоколо сигурно ще умра. Предпочитам да взема нещо тук, в твоето село, че да сме съседи и за добро, и за лошо.

— Добре тогава, хайде докато не е мръкнало да ти покажа една, която наистина си струва, аз нея бих избрал. Ако не я харесаш ще огледаме и други.

Тримата излязоха и по тесните калдъръмени улички се запътиха към обявената за продан къща.

— Ето, приятели, за тази ви говорех! Елате, ще влезем в двора да разгледаме!

Целият терен беше около декар, колкото на приятеля им във Варна, но приликите свършваха дотук. Вместо метална ограда, както беше при Командо, тук имотът бе заграден с як каменен дувар, около два метра висок и поне шейсет сантиметра дебел. Влизаше се през голяма порта, оттам навремето са минавали каруците, имаше и една по-малка — за хората. Вратите и сега съществуваха, те бяха от много здраво дърво и времето ги бе пощадило. Постройката беше едноетажна, но с още с един етаж вкопан в земята, навярно в оня далечен период това са били мази и килери. Зидовете на къщата също бяха от едри камъни редени плътно, преди години не е имало тухли и бетон. Над земята, повдигнат на около метър бе етажът за живеене, с няколко просторни стаи и хубав чардак, гледащ към гората. Всички прозорци бяха с капаци от тъмно дърво, и те на стотина години като портите. Това не беше всичко, отзад в ъгъла на големия двор имаше плевня, и тя съградена от камък. Цялата задна част на парцела гледаше към широка поляна и към гората, а отпред беше градът, сгушен долу в ниското. Половината двор бе застлан с огромни каменни плочи, като дъвен площад, а другата половина в задната част зеленееше, там бе оформен парк с райграс и дървета. Вместо керемиди и двете постройки бяха покрити с все още непокътнати мъхести каменни плочи, устояли на всички капризи на времето и годините. Всичко беше като в разказ от Йордан Йовков, липсваха само ратаите, воловете и вечерните седенки.

Робинзон възхитен обикаляше наоколо и радостен потриваше ръце:

— Тази е точно за мен, няма нужда да гледаме другите. Идеална е и сме почти съседи, дано само вече не са я продали.

— И аз много я харесвам. Вътре няма баня и тоалетна, но ще избереш едно от по-малките помещения и ще го преустроиш. Сега ще ти дам и няколко съвета, ако искаш ги приеми и няма да сбъркаш! Тези капаци на прозорците и дървените порти непременно ги запази, те носят неповторим дух на непреходност, дървения парапет на верандата също го остави! Накарай тези от строителната фирма няколко пъти да

ги импрегнират с по-тъмен, но качествен лак и ще останат вечни. Иначе дограмата навсякъде я смени, сложи си троен стъклопакет, защото веднъж се прави. От изолация според мен къщата не се нуждае, само тавана трябва да застелеш с вата, че топлото да не бяга нагоре. Навремето е нямало варов разтвор и се зидали с кал и слама, а това си е направо природен изолатор и то добър. Мазите са с каменни стени, но те са под земята и пак би следвало да държат топло. Ако бях на твое място, долу в най-просторното помещение щях да монтирам една камина с водна риза, а горе навсякъде да е с радиатори. Тази стая ще бъде за кухня и трапезария и с една вътрешна стълба ще се качваш за другите помещения на горния етаж. Там вече ще са ти спалните, холът и каквото си решиш. Запази и плочите по двора и по покривите, ти нямаш лека кола и няма как да ги повредиш! На каменния дувар отгоре бих отлял един дебел бетонен пояс, ще притисне камъните и нямат мърдане вече.

— Че ти така както го говориш много лесно изглежда.

— Парите ги имаш, бе човек, викай фирмата и им нареждай — това, това и това! Ще ги забавят по-дребните неща като водопровод, нова електроинсталация и банята ти, но ти заникъде не бързаш. Докато се върнем от София всичко ще ти е готово. Но на теб друг ти е проблемът. Замислял ли си се, че без лична карта не можеш да имаш собственост? Нотариусът първо ти сверява данните и чак тогава ти издава нотариалния акт.

— Прав си, за това не бях помислил. Според мен има два варианта — или си вадя карта и по този начин обявявам на всички къде се крия или да купим къщата на твое име, а данъците и консумативите за в бъдеще вече аз ще си ги плащам.

— Добре, и така става. Още утре ще слезем при собствениците да задействаме сделката, а после ще те заведа до най-надеждната строителна фирма в града. Знам една, която не беше обвързана с бившия кмет, там са истински професионалисти. Докато посетим нотариуса и докато уточните какво да ти ремонтират ще минат няколко дни. През това време аз искам да се отдам на моите момичета, че може да им е за последно с мен.

— Не бъди толкова черноглед, ще се върнем живи и здрави, ще видиш! Нали затова купувам и къщата, ако не вярвах в успеха на мисията щях да изчакам.

— Защо не я пишем на името на твоята баба, ако нещо се случи с нас тъкмо ще остане за нея?

— Нямам им вяра на жените, нали видя Командо как го прецакаха. Аз за нея пак съм помислил, не се бой, знаеш, че не си оставям каруцата в калта.

— Значи решено! Хайде тогава да се прибираме, да вечеряме и цяла вечер ще си правим планове.

— Хайде! Тук видяхме всичко и признавам, че имота наистина заслужава да се купи, още повече че това са ми най-лесно изкараните пари.

Прибраха се, хапнаха набързо и се настаниха около камината. Бяха забелязали, че през целия следобед и вечерта Командо бе необичайно тих и мълчалив, той навярно жалеше за учителката, но на нея вече нищо не можеше да ѝ помогне. Погледаха телевизия, поговориха си малко, но разговорът не вървеше и един по един се прибраха по стайте, май всеки искаше да остане насаме със себе си.

* * *

На сутринта двамата съученици излязоха рано-рано да потичат, емоциите не им бяха позволили да поспят до късно. Потренираха, после закусиха и Иво слезе в Х. да търси собствениците на старата къща. До обед работата почти бе свършена, той се видя с тях, уточниха цената и дори записаха за другия ден час при нотариуса. Сделката устройваше всички — те се отърваха от нещо, което заради възрастта си вече не можеха да поддържат, а Робинзон придобиваше така мечтания собствен дом в планината и то на добра цена.

Следобед отиде до техника на строителната фирма, качиха се в селото и ги остави двамата с новия собственик да уточняват предстоящите ремонти, той бе дал личното си мнение и повече не искаше да се меси. После стори нещо и за себе си, обади се последователно на своите сладурани, искаше на прощаване да отдели по няколко дни на всяка от тях. Прибра се в градската си къща, седна и написа завещание — и на трите оставяше определена сума. Освен това нареждаше, в случай че той вече не е между живите, жилището да се продаде на търг, а парите от сделката да се поделят поравно между

майката на Деница и бившата ѝ съквартирантка Ина. За вилата се разпореди по същия начин, но завещаваеше парите от продажбата на треньора си в Търново и на доктор Станков — лекарят, който се погрижи за дъщеря му при първото ѝ постъпване в болницата. Оправи тези важни дела и запечата всичко в голям плик, утре щеше да го депозира при нотариуса. Тъкмо си направи кафе и легалният му телефон иззвъня, кой ли можеше да го търси? Той вдигна и се заслуша.

— Ало, г-н Ников, добър ден! Пак ви безпокои Гемижев, от търновската полиция.

Адреналинът на Иво рязко се покачи, толкова неочаквано беше това обаждане. Да те търсят от тия среди рядко беше за добро, а предвид заниманията му напоследък направо си бе стресиращо.

— Здравейте г-н Гемижев, как така сте се сетил за мен?

— Отдавна се каня да ви звънна г-н Ников, но все не набирах смелост. Налага се с вас пак да се видим и да поговорим, но предполагам, че разговорът ще е дълъг и не е за телефон!

На Иво от тези недомлъвки му настръхнаха косите. Къде ли се бяха издънили?

— Сега имам много свободно време и съм на ваше разположение. Кога искате да прескоча до Търново?

— По-добре аз да дойда в Х. при вас. Разговорът е полуофициален и предпочитам да е на ваша територия.

Това коренно променяше нещата и Иво се успокои. Когато ченгетата имат сигурни доказателства обикновено не молят, а направо нареждат да се явиш при тях или пък незабавно те арестуват. За да подхожда Гемижев по този начин, значи все още само налучкваше и беше неподготвен. Или пък разговорът им беше незаконен от юридическа гледна точка и той си измиваше ръцете като го превръщаше в частен.

— Тогава заповядайте, но утре до обед съм зает, елате след това!

— Съгласен съм! Когато пристигна в Х. ще ви звънна.

Това беше! До утре вечер Иво щеше да знае с какво разполага полицията, надяваше се то да не е много, иначе отдавна да са му сложили белезниците. Налагаше се пак да се качи до вилата и да информира съмишлениците си за заплахата, с телефоните вече не беше сигурно. Горещави само Командо, другият им приятел още разговаряше с техническия ръководител на фирмата. Изчакаха го да

приключи с разясненията, строителят доволен си замина и най-накрая останаха само тримата.

— Момчета, не знам дали ще повярвате, но ми се обади ченгето от Търново, иска утре да се срещнем. Онази година също ми звъня да подпитва, но тогава успях да отклоня подозренията, сега обаче явно има нова информация, защото преди половин час ми се обади отново. Ей, няма да мирясат тия некадърници, още продължават да ровят. Когато някой върши тяхната работа поне да гледат на другата страна, мамицата им!

— Ами друго не ни остава, освен да чакаме и да видим какво ще ти каже. Тук нямаме нищо уличаващо, поне за това ще сме спокойни. Ти сега слизай надолу и си върши твоите задачи, а аз ще занеса парите в пещерата и тази нощ ще остана там да ги пазя. Вземи колкото ще ти трябват за сделката и за нотариуса, тях и в джобовете си ще ги събереш! Утре след разговора се качи тук, аз също ще дойда и ще видим имаме ли повод за притеснение.

— Прав си, няма нужда да се вълнувам отсега. Вие какво решихте, ще започвате ли ремонтите?

— За всичко се уточнихме, но ще изчакам още ден-два, за да минеш и през нотариуса. Човекът гори от нетърпение да започват и обещава, че в едномесечен срок всичко ще е готово. Фирмата е сериозна и аз му вярвам, това значи, че като се върнем от столицата ще мога да се нанеса. Решил съм да монтирам една сателитна антена, ще си пусна и интернет. Абе всичко ми се нарежда, само да мине твоя разговор с полия и да се върнем благополучно от София. После, пей сърце!

— Не мислиш ли да се подсигуриш с някоя охранителна система, тези дувари всеки може да ги прескочи?

— И това съм го решил. На един як пилон върху къщата ще закрепя гръмоотвод, а в долната му част ще накача 4 камери и 4 прожектора, те са достатъчни, няма нужда да се презастраховам чак като Командо. С дебела гума ще ги изолирам от светкавиците и ще ги насоча към най-уязвимите участъци, така обхващам и четирите посоки вътре и малко извън двора. Има едни детектори за движение, предлагат ги навсякъде по магазините и ако нещо мръдне нощем, прожекторите автоматично се включват. Ще си взема и една немска овчарка, тя ще е последното и най-сериозно препятствие пред крадците.

— Добре си го замислил, мнението ми е, че това е напълно достатъчно. По нашия край още няма голяма престъпност, но е добре човек все пак да вземе някакви предпазни мерки. Е, щом си такъв оптимист за Гемижев и аз тогава няма да се притеснявам, но признавам, че обаждането ме изправи на нокти.

— Спокойно, щом още не са дошли ония с качулките, значи всичко е само пушек. Нищо нямат срещу теб и опитват различни варианти, но ти бъди спокоен! Като се срещнете утре влез в режим на изчакване, той говори, ти слушаш и кимаш, а вечерта като се видим ще го обсъдим! Но не му се доверявай, на ченгетата не може да се вярва!

— Благодаря за съветите! Добре приятели, тогава аз ще вървя. Оставям ви до утре вечер!

Той се сбогува и отново подкара надолу. Вече мръкваше, а трябваше малко да почисти къщата, да си запали парното и да помисли сериозно върху утрешния разговор. Едно му беше ясно — каквото и да ставаше, без бой нямаше да се даде.

* * *

Събуди се рано, стана и си направи кафе. Нощес до два часа разсъждава и накрая реши, че наистина поводи за притеснение няма, поне на този етап. Вече успокоен, най-после успя да заспи и сега се чувстваше напълно отпочинал. Докато чакаше да стане време за нотариуса погледа малко телевизия, пооправи къщата и си приготви нещата, които щяха да са му необходими за прехвърлянето. Освен парите, личната карта и пликът със завещанието, май друго нямаше да му трябва.

В 11 часа всички се събраха при нотариуса — разбран човек, пришълец отнякъде. Всички документи бяха наред, дори скица си бяха извадили хората и нещата приключиха за един час, по обед Робинзон вече имаше жилище. Иво депозира и завещанието, плати си съответните такси и тук приключиха. Разделиха се приятелски, всеки пое по пътя си, а той седна в едно кафене и неспокойно зачака обаждането от Гемижев.

Забелязвали ли сте, че в живота лошите неща са много повече от добрите? Например може постоянно да играеш тото, но надали и за

100 години ще улучиш петица, да не говорим за шестица. Ако пък се случи чудо и все пак удариш шестица, печалбите ще са толкова много, че сумата ще е минимална. Това не е много точен пример, но показва, че рядко нещата се получават идеално. Ако днес ти провърви в нещо, след ден-два вече си го забравил, защото неприятностите бързо заличават хубавия спомен. Дали ще е някаква злополука, дали детето или вие ще се разболеете, но спокойните дни се броят на пръсти. И на почивка да отидеш, пак все се притесняваш ще стигнат ли парите, какво ще е времето утре или как ще се държи колата на връщане. Днес докато чакаше съдбоносното обаждане Иво си мислеше точно за тези закономерности. Колко по-добре щеше да е сега да се весели някъде с двамата си приятели или с момичетата, а не да стои на нокти и да се чуди къде и дали нещо са сгрешили?

Най-после Гемижев му позвъни, съобщи му, че го чака в пицарията на центъра, докато хапват ще могат да си поговорят на спокойствие. Заведението беше полупразно, той седеше и го чакаше на една ъглова маса, удобно разположен с лице към входа.

— Здравейте г-н Ников, съжалявам, че се наложи да ви отнемам от времето. Какво ще си поръчате?

— И аз ще хапна една малка пица с нещо безалкохолно. Иначе вие как сте, как я карате?

— Не мога да се оплача, изтикахме зимата и вече на човек му е по-леко на душата.

— Прав сте, лятото вече напомня за себе си. Честно да ви кажа, горя от нетърпение да чуя за какво искахте да поговорим.

— Ще бъда откровен с вас, а и вие се отпуснете, не сме на разпит! Ще карам направо. Нали помните, когато преди Нова година ви се обадох, че са убили един мой колега в Търново, а доколкото си спомням той беше и ваш познат. Работата е там, че всички следи водят към вашия град, а и едно друго извънредно събитие ме накара да ви се обадя отново. Налага се да ви издам малко оперативна информация, за да разберете моя интерес към вашата особа. Вие знаете, че бившият ви кмет Стоян Цанев в момента е подсъдим за корупция и делата срещу него в момента са прекратени само защото е в лудница с разклатена психика, а и лекарите не дават надежди, че ще се оправи. Колегите тук са получили сигнал срещу сина му и при обиска на къщата са намерили достатъчно доказателства, че не са били подведени от

анонимния си информатор. По една случайност там са попаднали на пистолета, с който е убит Пеев, вече е абсолютно сигурно, че от него е изстрелян фаталния куршум, а освен това са открили и вестник с пръстовите му отпечатыци. Даниел, синът на бившия кмет отрича да се е докосвал и до оръжието и до намерените наркотици, но доказателствата сочат друго, те са неоспорими. Моят убит колега се занимаваше с превенцията на наркотиците в Търново и откритите негови отпечатыци по вестника не ме изненадват, нищо чудно тази дрога първо да е минала през него. Работата е там, че този Даниел е толкова ниско интелигентно създание, че е абсурдно сам да е замислил и да е осъществил това убийство. Лично го разпитвах и се убедих, че с неговия умствен капацитет това е невъзможно. Оказа се, че има и алиби точно за този ден, всичко е проверено минута по минута. За мен по-вероятна е версията, че е имал съучастник, който е извършил убийството, а защо после не са се отървали от оръжието остава загадка.

— Е, нали току-що ми споделихте, че не е особено умен.

— Кое то е самата истина! Вие, г-н Ников, навярно сте подочул, че Вълко Пеев, вместо да си гледа полицейската работа се бе замесил с организираната престъпност и помагаше на едрите риби да избягват правосъдието. Много наши разработки пропаднаха заради него и аз въобще не съжалявам, че го пречукаха. Този, който го уби направи едно добро дело и аз това не го отричам. Моят бивш колега олицетворяваше всичко, което ненавиждам, той имаше далечна прилика с човешко същество. Работата е там, че след този случай, а и още няколко необясними засега криминални прояви, Драгомир Новков — главният секретар на МВР идва лично в Търново и се разпореда непременно да открием извършителите.

— Добре де, ясно, но защо точно на мен се обаждате?

— Ще ви обясня. Няколко дни след убийството на моя колега, дори ме е срам да го наричам така, но е факт за съжаление, в един търновски бар е станало сбиване, а после двама патрулни полицаи, които са задържали част от замесените също са пострадали. Не са убити, но са ги обездвижили и са ги направили за смях пред десетки очевидци. Над входа на бара има камера, която е записала почти всичко, ясно се вижда как тримата бабаити влизат в бара, а после полицаите извеждат навън само двама от тях. Явно след това третият е

помогнал на приятелите си, понатупали са полицаите и са духнали. Те са трудни за разпознаване, защото са били предпазливи във всеки един момент, но съм готов да се обзаложа, че този с качулката сте вие. Аз съм ви виждал вече няколко пъти и като прегледах многократно записите успях, макар и трудно да ви разпозная. За съжаление такива доказателства не се приемат в съда и аз не мога нищо да сторя, но за себе си съм убеден, че тази физиономия е вашата. Третото събитие, което все не ми излиза от главата е убийството на двама наркопласьори само три дни след инцидента в бара. Вашата дъщеря умря от свръхдоза и оттогава вече няколко човека свързани с наркотиците намериха смъртта си, явно е, че много са ядосали някого. Сега пък, като още едно доказателство подкрепящо моите твърдения и пистолетът изплува точно във вашия град.

— Но аз дори не познавам сина на кмета, как тогава мога да имам отношение към оръжието?

— Не твърдя на 100%, че сте вие, просто съвпаденията стават много. Това са само догадки, нямам никакви доказателства и затова още не съм ви арестувал. Но ще ви кажа и друго, което ако се разчуе може да ми коства значката. Все още не съм сигурен, че дори да открия извършителите ще им повдигна обвинение. Убитите, всички без изключение, са получили точно това, което заслужават и аз хич не ги желя. Това са хора, за които никой няма да плаче. Нека си остане между нас, но главният секретар намекна същото — в София негласно одобряват случилото се с Пеев, така се дисциплинират и останалите. Въпросът е, че нашата работа е да пазим закона, другото мирише на анархия.

— Добре г-н Гемижев, сега вие ме изслушайте! Вече неоспоримо е доказано, че този Пеев се е занимавал незаконно с дрога, а предполагам, че вие в Търново и преди сте го знаели, нали ми казахте, че срещу заплащане е бил слушалка на бандитите. На такъв човек, както и на двамата други убити дилъри според вас мястото им не е ли било в затвора, нали току-що ми казахте, че искате да спазвате закона?

— Наистина, мястото и на тримата е било в затвора, навярно рано или късно щяхме да ги приберем.

— Това са думи за успокоение на вярващите. Тези изрази — рано или късно и навярно, не вършат работа на никого, хората се наслушаха на обещания за бъдеще време. Тези ваши уж все добри намерения

съсипват живота на честните хора. Пожелателният падеж вече не върши работа! След като сте ги знаели и са доказани престъпници, защо не са в затвора, където им е мястото? Може би там, докато опознаят съкилийниците си на интимно ниво щяха да се превъзпитат или поне щяха да са временно безвредни. Освен това щяха да оцелеят. Точно така са разсъждавали и убийците и затова са поели вашите задължения. Те държат отговорни конкретни хора и тихомълком им търсят сметка. Аз не разбирам къде тук е проблемът, щом вие не можете или не желаете да се справите, радвайте се, че някой ви върши работата! Сега три боклука вече няма да ви създават главоболия, дай Боже и още да намаляват. Аз не мога да разбера, щом виждате, че за нищо не ставате и на свобода под носа ви се разхождат стотици бандити защо се опитвате да пречите на някой, който знае какво върши? Щом законът не можа да защити дъщеря ми, майната му на закона!

— Г-н Ников, аз разсъждавам точно като вас, но работата ми е да разбера кой върши тези неща, защото това също не е редно.

— Но освен това искате и да го спрете! Вижте, Гемиджев, за вас това е само професия, но за тези хора явно е нещо лично. За да рискуват така свободата и живота си те знаят какво правят, наясно са, че са под прицел и ви съветвам да не им пречите. Натъкмявайте си статистиките както ви е угодно, взимайте си премийките и рушветите, но оставете важните неща на другите!

— Така както говорите излиза, че сте замесен.

— Нито съм замесен в убийствата, нито съм човекът с качулката. Аз съм само един баща, чиято дъщеря умря, понеже търговците на смърт и техните помагачи не са в затвора. Някой си е решил, че те не представляват заплаха за обществото и ги е оставил на свобода. Ясно и точно! И приятелски ви съветвам да не ме заплашвате, аз не съм престъпник! Не виждате ли, че врагът е другаде, извършителите само оправят нещата! Добре, нека да приемем, но само хипотетично, че аз съм замесен. Вие сам казахте, че нямате доказателства, а само предположения, тогава какво ще предприемете?

— Почакай, Иво, дай ми възможност да се изкажа, не ме съди прибързано! Позволявам си да мина на „ти“, предлагам ти да се обръщаме един към друг с личните си имена! Аз за себе си вече съм решил, много добре виждам ширещата се престъпност и

неадекватните мерки, които прилагаме ние, полицаите. Лошото е, че положението се влошава, нещата не вървят към подобрене. Това държавна политика ли е, слабост ли е, не мога да кажа. Точно заради това дойдох да се срещнем лично и насаме, да ти разясня и моята гледна точка. Зная, че в началото няма да ми повярваш и ще си скептичен, но аз ще се постарая с действията си да ти докажа, че подкрепям подобни мерки. Моля те, казвай ми Николай, държа да имаме вече по-близки отношения! Сега ще отговоря на твоя въпрос — нищо няма да предприема, защото извършеното от мистериозните отмъстители ми е напълно по вкуса. Виждал съм как скръбта убива хората и повярвай ми, не ми е харесало. Ти понесе удара и издържа, но много други семейства нямаха този късмет. За пред началството ще се правя, че работя, но всъщност ще се занимавам с другите си случаи. Ако хипотетично, повтарям, съвсем хипотетично срещнеш тези хора, поздрави ги от мен, на тяхна страна съм! От моята особа проблеми те няма да имат, нека се пазят от другите, че с трудни задачи са се заели. Ти окончателно ми отвори очите и ще се прибера в Търново спокоен, че все още са останали смели хора на този свят.

Иво малко се изненада от реакцията на Гемижев, но за него тя беше и очаквана. Надали имаше нормален човек, който не би приел доводите му, на кой не му се искаше виновните за толкова хорски страдания навреме да си получават заслуженото? Уважението му към този човек сериозно нарасна, току-виж свикнал с такъв партньор.

Поделиха си сметката, поговориха още малко и полицаят отпътува за Търново, но преди това дълго стиска ръката му. Добре беше да имат съюзник в тези среди и Николай изглеждаше наистина добър избор. Надяваше се, че реакцията му бе откровена, чак такъв артист не можеше да бъде. А имаше и друго — като се досещаше какви ги върши Иво, надали би искал да има враг в неговото лице, ако си правеше сметката да го измами и предаде. Усещаше, че току-що бе сключен един добър съюз, изгоден и за двете страни на барикадата.

Вече успокоен той се обади на приятелите си и с кратки фрази им обясни, че всичко е наред и вече могат да си отдъхнат. Сега искаше няколко седмици да остане в града и пълноценно да се отдаде на Роси, Нели и Даниела, а после поемаха за столицата. Е, нещата се подреждаха, поне това притеснение с Гемижев отпадна от мислите му. Нотариалният акт за къщата беше в джоба му и Робинзон можеше вече

да си започва ремонтите и да я оформя по свои вкус и желание. След София, Иво лично щеше да му избере кученце, нали искаше немска овчарка за пазач, ето ти един подарък с дългосрочно приложение. Тръгна към къщи да планира времето си на спокойствие и да помисли какви изненади да приготви за приятелките си. Както си вървеше по улицата решението само изскочи пред очите му. Случайно се бе озовал до офиса на единствената туристическа фирма в града, а какъв подобър сюрприз от една хубава екскурзия. На витрината примамливо висяха оферти за различни дестинации, а цветни плакати показваха екзотични райски кътчета в околните държави. Подробно бяха описани видът транспорт, цените, настаняването и още куп дребни подробности, от това по-голямо удобство не можеше да иска. Той влезе вътре и се запrikaзва със служителя, за кратко време с негова помощ уговориха три петдневни маршрута. Запази места за Гърция, Турция и Малта, но между екскурзиите оставяше по 2–3 дни промеждутък, трябваше да има време и за малко почивка, а и за подмяна на багажа. Избра тези държави заради по-добрия климат, а и заради близостта им с България, не му се искаше да губи време в дълги задгранични пътувания. Пари имаше достатъчно, ако искаше можеше да ги заведе и на Хавай, но много закъсняваха за софийската задача, а него вече не го свърташе. Уточниха графика с туроператора, първата дестинация щеше да е Малта, а самолетът излиташе след три дни. Когато се върнеха следваше Гърция, после и Турция, а накрая се оказваше, че всичко ще приключи в рамките на 22 денонощия. Идеално! Отдавна бе обещал на своите момичета да им покаже непознати места и нямаше да се отметне от думите си, сега оставаше само да ги предупреди. Взе подробни брошури за трите държави, прибра се и на всяка диплянка написа по едно име и датата, чак тогава им звънна. Дълго уточняваха как ще се пътува, какви дрехи ще им трябват и докато слушаше радостните им възклицания си мислеше колко малко му трябва на човек, за да е щастлив. Разбраха се за всичко и ги остави да си стягат багажа, а той потегли към вилата да успокои приятелите си след разговора с Гемижев, а и да сподели с тях какво е намислил.

Завари ги и двамата на терасата да си пият кафето и по усмивката му те веднага разбраха, че са се разминали с проблемите.

— Здравейте, момчета, как я карате?

— Добре сме! Чакахме те да чуем как е минало с полицаия, вчера бая се беше притеснил.

— Човекът излезе свестен, но е умен, почти се досеща какво става. Твърди, че ме е разпознал на записите, когато вилняхме в търновския бар и затова е искал да разговаряме на четири очи. Малко ме изненада, когато накрая сподели, че подкрепя подобна кауза и въпреки че аз постоянно отричах, даде да се разбере, че няма нищо против и ще си трае ако и други бандити пострадат. Всъщност аз очаквах подобно развитие на нещата, признавам, че Гемижев е първият полицаи, когото харесах още преди време! Но много сме разбунили духовете, дори главният секретар на МВР е ходил при тях да проверява какво става.

— Освен записа от камерата други доказателства има ли?

— Абсолютно никакви, освен че и оръжието от убийството на Пеев е открито в нашия град.

— Така си и мислех, те не би трябвало да знаят повече подробности, защото са ченгета, хората вече не им се доверяват. Прави ли ви впечатление, че напоследък много често по медиите говорят за техни издънки? Или ще е корупция, или някоя друга далавера, но е факт, че почти всяка седмица арестуват по някой служител.

— Спомням си, че наскоро в столицата закопчаха двама, набъркани с дрогата. Тогава си помислих, че така и така ще ходим към София и можем да издирим и тях, но прецених, че още ще са в ареста и тази идея отпадна.

— С такъв враг като теб май само там са в безопасност. Някакви други следи към нас?

— Явно не! Но както ви казах той е на наша страна и няма да ни закача повече, така че се успокойте! Аз съм дошъл и по друг повод. Решил съм да разпусна малко с моите приятелки и почти месец ще обикаляме курортите в странство. Така ако в София нещо се случи с мен ще съм спокоен, че последните им спомени с моя милост са били приятни. Оставих и завещание при нотариуса, може да се каже, че приживе съм привел делата си в ред. Робинзон, ето ти нотариалния акт от къщата, въпреки че е на мое име вече си имаш собствено жилище и можеш да започваш преустройствата.

— Благодаря ти! Е, ние с Командо все ще намерим какво да правим докато те няма, навярно ще го хвана да ми помага с идеи при

ремонтите.

— Той ако иска може и до Варна да отскочи, все пак дълго време ще отсъствам. Мислех и него да поканя в чужбина, но сам без Петя няма да му е интересно, а тя трябва да контролира строителната бригада на вилата им. А за тебе и дума не може да става, без лични документи ще си останеш завинаги в нелегалност.

— Нищо, ти върви се повесели, че после тежки задачи те чакат, а нас не ни мисли, ние тук ще се оправим!

— Ще взема малко пари да финансирам екскурзиите и ще бягам, че полетът е само след три дни. Ще заведа Нели в Ла Валета, това е столицата на Малта и от брошурите съдя, че ще е интересно място. После пък с Даниелчето ще се разходим до Гърция, ангажирал съм едно семейно хотелче в Драма, точно на брега на морето, а накрая за Роси оставих Турция. Въобще пълна програма!

— Там къде ще отседнете?

— В Измир, пак крайбрежие, а имат и прочута търговска улица.

— Как беше, а, да „капалъ чарши“. Добре си ги гледаш ти твоите момичета, не им даваш поводи да се оплакват.

— Ами щом оня отгоре е казал „Давай и ще ти се даде“, кой съм аз, че да споря с него. Изпълнявам и това е. А и те заслужават, никоя от тях досега не ми е дала дори и най-дребен повод да съжалявам, че сме се сближили.

— Ами ти не живееш с тях, затова е така. Я се съберете заедно с някоя от трите и след половин година ще си на друго мнение. При жените е заложено от природата желанието постоянно да командват, все искат да те моделират по свой вкус, а по-лошото е, че за повечето от тях каквото и да притежават все им е малко. Ти поне си имал съпруга и знаеш, че не преувеличавам.

— Ох, не ми напомняй за нея, че ще ми скапеш деня, беше ме направила роднина с половин София. Накрая, преди развода, ако я целунех имах чувството, че правя свирки на целия квартал.

— И как прекрати всичко това?

Иво се замисли, спомените не бяха приятни. Беше й платил да се разкара, но каква цена!

— Е, поне си се отървал! Сега тръгвай, а аз тази вечер ще разкажа на Командо как прекарахме с теб последната нощ във Варна. Той не знае нито за тупаниците, които раздавахме в кръчмата, нито за

двете сладурани след това. Ще имам с какво да го развличам, стига вече е мислил за даскалицата.

— Добре момчета, оставям ви и отивам да си поживея, а вие тук умната, да не тръгнете пак по баровете? В София всяка вечер ще ви водя на ресторант, там ще си наваксате пропуснатото.

— И на тебе „бон воаяж“ и изпрати някоя картичка от там, където ще ходите!

— Непременно! До скоро!

* * *

Ако започна подробно да описвам как Иво и приятелките му изкараха следващите двайсетина дни няма да ни стигне времето, ще запълня поне петдесет страници с еротични истории и предполагам, че редакторът ще се размърмори, достатъчно е да ви кажа, че си поживяха царски. Слънце, плажове, яhti, конна езда и куп други екзотични прищевки направиха тези три седмици незабравими. Нямаше начинание, в което да не се впуснаха, всеки ден се гмуркаха с акваланг или летяха с парашут, а Иво дори скочи няколко пъти с парашут. Прекрасни дни и нощи, които щяха да помнят завинаги! За съжаление времето летеше бързо и с натоварената си програма той не усети как се изниза почти цял месец. Чак последната нощ в Турция осъзна, че на другия ден се връщат по родните си места и безгрижните моменти бързо и безвъзвратно са свършили.

* * *

Минаха границата, автобусът им навлезе в България и разликата в манталитета на различните нации веднага се усети. Светът на беззаконието! Чистите и равни пътища бяха заменени с кърпен асфалт, зейнали ями и вече навсякъде край магистралата се виждаха изхвърлени боклуци. Видно бе, че държавата не проявява особена щедрост към подобни места. Тук гладът, мръсотията и мизерията, но и надеждата живееха в несвещен брак. Уж по света хората са еднакви, нас дори географски ни водеха европейци, но обстановката навсякъде

беше отчайваща. Грозни съборетини край пътя, отрудени хора и дълбока кал след поредните наводнения бяха обичайна гледка чак докато стигнаха автогарата в Габрово. Там лесно намериха такси и го наеха за последната част от маршрута им. Роси беше усетила промяната в настроението му и мълчаливо се притискаше в него по пътя към Х. Имаха късмет, че поне колата се оказа просторна и успяха да поберат багажа си, а и шофьорът не им досаждаше с дежурните въпроси.

Пристигнаха благополучно, мъжете помогнаха на дамата с тежките куфари чак до входа ѝ, после таксито откара и него до дома му.

Е, това беше! Пообиколиха Балканите, отскочиха и до загадъчната Малта, но хубавите неща свършват бързо, а сега предстояха вече сериозните занимания.

Влезе вкъщи и първата му работа беше да звънне на приятелите си и да ги уведоми, че вече се е прибрал и скоро ще се видят. Разопакова багажа, взе един продължителен душ и си легна на удобното легло. След малко хубавите спомени и приятните емоции се завъртяха в главата му и той неусетно заспа.

На сутринта рано-рано изпи кафето си и потегли към вилата, искаше час по скоро да се види с хората, които биха дали и живота си за него. Между екскурзиите си бе идвал за по ден-два, но нямаше време за тях, само се чуваха. Беше отсъствал по-малко от месец, а вече му липсваха и постоянните им майтапи, и сериозните разговори. Вкара колата в дворчето и на бегом се изкачи по стълбите, завари ги нетърпеливо да го чакат около масата. Поздравиха се сърдечно и той им раздаде дребните подаръчета, купени специално за тях. За Робинзон бе избрал статуетка от бял мрамор на богинята Атина Палада, в чиято снага бе вграден и термометър, правеше му лек намек за историята с живака, превърнал живота на учителката в ад. Командо получи хубав сгъваем нож и кутия с турски сладкиши, които веднага разопаковаха и сервираха на масата.

— Как сте момчета, домъчня ли ви за моята компания?

— Дори не сме се сетили за теб, чак оня ден като дойде картичка от Гърция си спомнихме къде си. А ти как изкара?

— Нямам думи, навсякъде беше чудесно! Починахме си, налудувахме се и вече съм готов за нови подвизи. С ремонтите докъде я докарахте?

— Напредваме. От фирмата изтърбушиха къщата, сега сменят дограмата и слагат изолация на тавана. Всичко върви по план и спокойно ще ги оставя да довършат и без мен. Ти нали не си променил мнението си относно софийската задача?

— Не, дори нямам търпение вече да тръгваме. А вие готови ли сте?

— Само теб чакахме и вече нищо не ни спира. Ако кажеш и утре тръгваме.

— Точно така и ще стане, няма нужда да си губим повече времето, че Командо сватба ще вдига, Петя сигурно вече нервничи и навярно всеки ден му звъни. Робинзон, някакви последни идеи?

— Щом казваш утре да тръгваме, така да бъде. Ние с Командо ще приготвим нашия багаж и сутринта около 10 часа ще те чакаме тук, но там ще искам да ме слушате за всичко или поне заедно да решаваме. Още тази вечер ще включим да се зареждат телефоните на бат Сали, а нашите оставяме тук. Ще ни трябват и повече пари, не се знае какви разходи ще изникнат и трябва да сме подготвени. Пистолетите са почистени и смазани, но за всеки случай ще вземем и други помощни средства — тийзъра, боксовете и три уоки-токита. Записващото устройство също ще го хвърля в чантата, може да се наложи да изпратим на медиите признанията на Асенов, изобличаващи двамата на върха.

— Аз в столицата имам кум, много точен пич и може да отседнем в неговия апартамент. Той по цял ден е на работа, няма и да разбере защо сме там.

— Верен ли е?

— Изключително лоялен, освен това е честен до глупост.

— Става! В хотелите са подозрителни, а искат и задължително да се регистрираш. Ще пътуваме с двата автомобила, багажът ни е повече, а и там трябва да сме максимално мобилни. Всичко се случва, може едната кола да се прецака, а без превоз сме загубени. Аз за всеки случай ще взема номера на бат Сали, че може пак да ни потрябва помощ.

— И аз мисля да запамята този на Асен, все ми се струва, че отново ще имаме нужда от човек с неговите специфични умения.

— Също така още като отидем там трябва малко да си променим визиите. Много дни са това, а ние все край Унгарския ще се въртим и после хората лесно ще ни опишат. За мен оня бастун и едни очила стигат, аз няма много да се показвам, но вие ще вземете по-сериозни мерки!

— Това е ясно, ще измислим нещо. Командо, ти как ще се разкрасиш?

— Мисля, че една къса перука, тъмни очила и по-торбести дрехи достатъчно ще ме променят. Ако започна и леко да накуцвам ще съм неузнаваем.

— И аз съм на твоето мнение. Около НАТФИЗ има много магазинчета за театрален реквизит, оттам ще си изберем по нещо подходящо. Робинзон, а там как ще процедираме?

— Нали Асенов каза, че срещите им били винаги в първата неделя от месеца, късно вечер. Аз предполагам, че ония и в останалите дни от седмицата са там, нали трябва да отчитат и дилърите от другите региони. Не може само Асенов да е бил, навярно има още няколко човека, които редовно рапортуват. Но ние в неделя, а това е вдругиден, ще се завъртим на място и ще огледаме, ако нищо не се е променило кукловодите трябва да са в ресторанта. Кой ли е заел сега мястото на Асенов, след като той изгоря? Намерил се е някой, това е сигурно, тези печеливши ниши не остават празни задълго. След като разузнаем терена ще мога да ви кажа с подробности как ще подходим.

— Така си е, на сляпо не можем да планираме. Но нещата ще се проточат, ако разчитаме само на неделите ще мине най-малко месец.

— Време имаме, пари имаме, какво да искаме повече. Ти ни обеща да ни водиш и по ресторанти, така че лично аз мога да изкарам и година. За нас по-важното е да изпипаме всичко както трябва и по възможност да се измъкнем невредими, а иначе никой не ни гони. Щом и спането ни е уредено, остава само подготовката. Там никой не ни познава и двете отрепки няма да са нащрек, така че лесно ще ги доближим. Виж, ако веднъж опитаме и се провалим, тогава вече много ще усложним нещата. Ще се обградят с охранители, ще сменят маршрутите и после върви ги трепи!

— А бе ще видим, сега в неделя ще си проличи. Ако пък им е толкова непробиваема охраната имаме арбалет, разполагаме и със снайпер.

— Така е, възможности много, затова ви казвам, че навярно ще успеем. Но ми се иска да подходим по-нетрадиционно, а нали целта ни е и да ги разобличим. Този запис с Асенов не е достатъчен, трябва ни нещо по-пикантно за широката публика.

— Ясно е, че там на място ще решаваме, важното е оттук да тръгнем подготвени. Ще ме заведете ли сега да видя как върви ремонтът на къщата?

— Хайде, ела да се разходим до моята гордост!

Тримата излязоха и по познатите улички се запътиха към новия дом на горянина. Още отдалеч чуха шума на тежките машини, работата кипеше с пълна сила. На целия каменен дувар бе закован кофраж и наредена арматура, днес работниците щяха да изливат бетонния пояс. Половината прозорци вече бяха сменени с троен

стъклопакет, а няколко бояджии лакираха с тъмен лак дървените части по къщата. В единия ъгъл на двора бяха стоварени мивки и две тоалетни чинии, до тях бяха подредени десетки кашончета с фаянс и теракота, а точно в този момент пристигна и камиончето, натоварено с котела за парното. По всичко личеше, че бяха попаднали на сваятна строителна фирма, която гледа сериозно на задълженията си.

— Шефе, като гледам с какви темпове работят мисля, че след двайсетина дни ще са готови. Като се върнем от София спокойно можеш да се нанесеш.

— Така си е. Ще останат само мебелите и бялата техника, последна ще е охранителната система. Но държа сградата да си остане ретро, опитвам се да държа модерния свят на разстояние. Най-накрая ще наемем 3–4 безработни жени да почистят основно и това ще е, после можем да осветяваме.

Пообиколиха още малко, разгледаха и отидоха да обядват, след това Иво ги остави да си оправят багажа, а той слезе в града да стегне своя. Преди това поръча да отделят от неговия дял 30000 лева за разходите, които предстояха в столицата, а ако не стигнеха там можеше да изтегли и от сметката си. Това не бе добър вариант, защото оставяше документна следа къде е бил на тази дата и при едно бъдещо разследване щеше да се окаже проблем, но все пак бе един вид допълнителна финансова осигуровка в случаи на нужда.

От къщи телефонира на момичетата си, повече не можеше, а и не искаше да отлага този разговор. Поръча им, ако до два месеца не се обади, но не по-рано, да потърсят плика при нотариуса. Не желаше да ги тревожи, мразеше и да ги лъже, но се налагаше, и без това, ако нещо тотално се прецакаше целият град щеше да научи какво се е случило с него и с какво се е занимавал. Пригответи си няколко официални костюма и грижливо ги сгъна в голям куфар, а дънки и ежедневни дрехи напъха в пътната си чанта. Взе си личната карта и шофьорската книжка, после включи нелегалния телефон да се зарежда, при което видя, че го е търсила Ели — танцьорката от Златни пясъци. Ех, това момиченце, още не го бе забравило и му напомняше за себе си. Ако оцелееше, есента и той щеше да я потърси, а можеше и да изкарат няколко дни и нощи заедно по морето.

Накрая някакъв внезапен импулс го накара да звънне на новия си приятел от полицията в Търново, искаше и с него да се чуе, че можеше

и да е за последно, а от утре този телефон нямаше да е с него. Приятел бе силно казано, обикновено тази категория хора нямаха близки извън техните среди, но този човек наистина изглеждаше свестен и заслужаваше малко внимание. Поговориха си общи приказки и Гемижев му спомена, че по разследването на загадъчните случаи в старопрестолния град няма развитие и най-вероятно скоро ще закрийт досието. Явно било, че до истината трудно ще стигнат и е по-добре да не хабят повече ресурси.

Иво се досети, че по този начин той искаше да му подсказе да не се страхуват, оттам опасност повече не ги грозеше. Това бяха наистина добри новини, едно голямо притеснение отпаднаше от главата му. После ченгето му се похвали, че имат голям напредък и вече са заловили убиеца на студентката от университета. Оказал се някакъв рецидивист, който поради правни неуредици, вместо да излежава стари присъди се разхождал на свобода и за някакви 20–30 лева убил невинното момиче.

Поговориха още малко, посмяха се на последните репортерски разкрития за червеи, таласъми, гниди и всякакви други твари от зоологията, които ежедневно заливаха новинарските емисии и приятелски се разделиха. Дори от имената, които службите даваха на секретните си разработки човек можеше да прецени какви хора ръководят цялата система за сигурност в България. То не бяха гномове, не бяха галерии, а какво още предстоеше да излезе наяве никой не се наемаше да каже. Некадърността на участниците в тези операции правеше добра услуга на групата им, но от друга страна го бе яд, че най-важните служби в държавата се ръководят от такива посредствени хора. Щом Виктор Вълев, когото бяха тръгнали да наказват, работеше на ръководен пост в тази система, какво да очакваш от останалите, всеки с някаква тежка зависимост? Понякога наистина му се струваше, че това, което тримата вършат, е безнадеждно. Не десет, а сто и десет престъпника с бели якички да убиеха, надали нещо щеше да се промени, дотолкова тези хора се бяха окопали във властта. Той например, с някои малки изключения като варненските измамници например, досега премахваше само хора, доказано виновни за смъртта на дъщеря му и те до един бяха свързани с наркотрафика. Да си пласъор в Габровска област, че и извън нея се оказваше твърде нездравословно за стремящите се към лесни печалби типове. Тези хора надали си даваха сметка колко го бяха вбесили. Неговата война беше

само с тях, но ако анализираше по-задълбочено събитията щеше да се увери, че те съществуват, заради бездействието на другите. Ако трябваше да наказват всеки корумпиран чиновник, политик, съдия или прокурор, то населението щеше да намалее наполовина, толкова бе прогнила системата и толкова боклук се бе събрал навсякъде.

Нареди вече приготвения багаж до вратата и се замисли дали не са забравили нещо важно, но му се струваше, че за всичко бяха помислили. Парите, оръжията, средствата за връзка и другите неща, за които се бяха сетили, лежаха в чантите. Две флашки със записа от диктофона и той самият, зареден с нови батерии бяха грижливо опаковани и прибрани, а бастунът за дегизировката на Робинзон бе в багажника. Погледна си часовника и реши, че вече може да звънне на Валди — кумът му от злополучния брак с невярната софийска съпруга. Неговият живот досега също не бе преминал особено щастливо и Иво се надяваше, че ще го зарадват с присъствието си като разнообразят сивото му ежедневие. През годините след развода често се чуваха, а понякога и се виждаха, стига да имаха възможност и време за това. Набра номера и след няколко сигнала отсреща му вдигнаха.

— Здравей Валди, много поздрави от Балкана!

— О, куме, къде се изгуби, отдавна не сме се чували?

— Така е, но сега ще поправим грешката. Утре с двама приятели пътувам за София, дали ще е удобно да ни подслониш при теб?

— Дори не трябва и да питаш, знаеш, че винаги си добре дошъл.

— Зная, но все пак исках да те предупредя. Оттук ще тръгнем рано, но ще се помотаем по магазините и чак вечерта ще се видим.

— Заповядайте! Аз работя до 17 часа и след това веднага ще се прибера да ви посрещна. Вече на място ще ти дам и резервен ключ, че да сте независими от мен. По каква работа ще идвате?

— Моите приятели искат нови коли и постоянно ще обикаляме по автокъщите, така, че може и за повече дни да те притесним.

— Стойте колкото искате, че ми писна вечер да съм все сам. Знаеш, че място има.

— Благодаря ти предварително! Утре след 17 часа ще се видим направо в „Младост“.

— Окей, дочуване!

Готово, и нощувките бяха уредени, май това бяха всичките задачи за днес. Той си пусна телевизора и се отпусна на удобния

фотьойл. Заровете бяха хвърлени и сега оставаше само да чакат какво ще им се падне.

* * *

В 9 часа сутринта на другия ден вече бе натоварил чантите в колата, заключи къщата и потегли към вилата да вземе и приятелите си. Завари ги да пият кафе и да се шегуват с поредните управленски решения за оградата по границата с Турция. Седна при тях и си сипа двойно еспreso.

— Пичове, решаващия ден настъпи. Готови ли сте за новите предизвикателства?

— И двамата сме ти дали дума и не се отмятаме, а като ги осветкаме и ти най-после ще се успокоиш. Досега, с каквото сме се захващали винаги е ставало, не виждам защо да не продължим победната серия. Имаме предимството на изненадата и мисля да се възползваме от нея. Какъв е този вестник, който носиш?

— Бях си го поръчал в РЕП-а, днес ми го доставиха. Пълен е с различни обяви от столицата, а на мен, за да издирия съдийката ще ми е нужен частен детектив. Зная имената ѝ и коя година ми е гледала делото, но нищо повече, а ми е необходим адресът ѝ.

— Там ли ще я удариш?

— Струва ми се добра идея, човек все някога се прибира вкъщи.

— И ще възложиш на агенция да го открият, така ли?

— Не искам да е агенция, там задават въпроси, а и при много хора тайната трудно се опазва. За моята работа ми е необходим някой, които сам си е шеф, те са и по-нахъсани. Тук има номерата на 5–6 такива единици, ще звънна на случаен принцип и каквото стане. Чувал съм, че най-печени са тези, които търсят доказателства за изневери. Катерят се по покриви и по дървета и постоянно рискуват, само и само да снимат жертвата в някоя хотелска стая. Чуят ли, че ще вземат някой лев в повече се превръщат в истински ловни хрътки, дано и аз да случа на такъв!

— Тогава се обади още сега, защо да губим време там? Само не забравяй, че вече ще ползваме телефоните на бат Сали!

— Така и ще направя! Говорете по-тихо, че ме разсейвате!

Иво набра първия обявен номер и отсреща веднага вдигнаха. Прозвуча басов мъжки глас, който го попита какво ще желае.

— Добър ден, господине, надявам се не се сърдите, че засега ще остана анонимен. Нужен ми е адресът на една жена, на която знам само имената и къде е работила преди двайсетина години. Мислите ли, че ако ви дам тези подробности ще можете да я откриете?

— Да, без проблеми, стига да не е починала. Щом ще ми ставате клиент, да ви се представя, моето име е Венци Недев. Когато имам някаква информация, как да ви открия?

— Аз тези дни сам ще ви се обадя, а ако сте се справил, ще се срещнем и ще ви платя. Каква ви е тарифата?

— Взимам 200 лева на ден плюс бензина за колата, но искам да ви уверя, че моят ценоразпис е един от най-ниските. Работя бързо и обикновено изпълнявам задачата, имам над 70% успеваемост.

— Това е сериозно постижение! Ето какво ще ви предложи. Ще ви дам 700 лева за услугата, независимо колко време ще изгубите да търсите адреса. Предполагам, че щом сте толкова добър и за един ден ще се справите, но аз ще ви платя за три. Съгласен ли сте?

— Да, кажете имената и другите подробности!

— Името е Донка Малева, преди двадесетина години работеше в Софийския градски съд и гледаше бракоразводни дела. Оттогава дирите ѝ се губят и сега искам да я открия.

— И искате от мен само адреса ѝ, нищо повече?

— Само той ми трябва, г-н Недев, няма да ви карам да я убивате. Тогава тя беше около четиридесет годишна, сега трябва да е към шейсетте.

— Добре, това ми стига. Въпреки че е събота, още днес ще се разходя към съда, там в деловодството имам познати и ще поразпитам.

— Благодаря за отделеното време! Тогава утре отново ще ви се обадя, като е неделя бърка ли се?

— Аз работя без почивен ден. Получа ли поръчка се захващам веднага, не искам да губя времето на клиентите.

— Е, значи няма да съжалявам, че избрах вас. Желая ви лека работа!

Иво затвори, неусетно бе станало време да тръгват.

— Командо, натоварете багажа в моята кола, а ти качи Робинзон! Аз ще карам отпред, вие ме следвайте, а ако има нещо извънредно ще

си звъним по телефоните. Валди ще ни чака чак след 17 часа, така че ще имаме време да си потърсим разни дреболийки за дегизировката и да напазаруваме, а аз искам там да посетя и някой фризьорски салон.

Изпълниха всичко, което им нареди, заключиха вилата и потеглиха, но първо се отбиха през новия имот на приятеля си. Там той за последно наръча на строителите точно какво иска от тях, а после сложи длан над очите си и дълго гледа красивата стара къща. Какви ли мисли бушуваха във вече побелялата му глава? Дали се досещаше, че може би я вижда за последно или друго терзаеше душата му? Досега ценните му съвети ги бяха вадили от много трудни ситуации, дано и в София късметът да е на тяхна страна и да се върнат живи и здрави!

Изчакаха го да се налюбува на собствеността си, без да го препират и когато той най-сетне тръгна към колата, се качиха и те. Мощните двигатели заработиха и двата автомобила поеха към поредното опасно приключение. За да не предизвикват съдбата караха с нормална скорост и след 3–4 часа видяха първите предградия на столицата, а скоро след това покрай остарелия вече х-л „Плиска“ и стадион „Васил Левски“ стигнаха до НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“. Паркираха близо до сградата и се насочиха към едно магазинче, богато заредено с театрални атрибути. По витрините му се виждаха стотици маски, перуки и други артистични пособия, така необходими на студентите-актьори да се превъплъщават в ролите си. Влязоха и Командо веднага си хареса една тъмна перука и мустаци в същия цвят, купи и флакон с бързо съхнещо лепило, а Иво избра комплект устни тампони и чифт слънчеви очила със сини стъкла, знаеше, че после всеки очевидец ще си спомня само тези необичайни очила. Разбираше, че това не е достатъчно и се запътиха към най-близкия фризьорски салон за някои по радикални промени. Той не харесваше перуките, те седяха неестествено и имаха лошия навик при по-резки движения да падат, ако не са залепени, а това можеше в някои рисков момент да му изиграе лоша шега. Седна на стола и подробно обясни на жената какво иска.

— Госпожо, изсветлете ми малко цялата коса, а перчема вляво от челото направете чисто бял! Ще се справите ли?

— Навярно искате да ви оформя като Мартин Станков — бившия футболист? Точно заради този перчем всички му казваха „бялото перо“.

— Да, нещо такова. Е, аз не съм златотърсач и не мисля да свалям Весето Кюлева, но все пак се постарайте!

— Чувала съм, че е святна жена.

— Не споря, но не си падам по така наречените „весели вдовици“.

— Разбирам ви, независимост, мъжко достойнство и останалите глупости! Относно прическата не се тревожете, наясно съм какво точно желаете и след около час няма да се познаете.

Тя се захвана да изпълни нарежданията, а в това време двамата му помощници отидоха да пазаруват, разбраха се след това да се чакат при колите. Иво с интерес наблюдаваше в огледалото как физиономията му придобива съвсем друга визия и когато фризьорката приключи, направо не можеше да се познае.

— А имате ли някакъв препарат, с който, когато тази прическа ми омръзне да мога да отмия боята?

— Естествено, нали постоянно ми се налага да свалям стари цветове. Ще желаете ли?

— Да, пригответе една туба и я добавете към сметката!

Плати си, остави голям бакшиш и излезе навън, а там му хрумна една идея, реши да провери доколко може да се довери на промяната. Напъха си подплънките в устата, сложи и очилата и като свали връхната си дреха нехайно тръгна към мястото за среща. Още отдалеч видя, че приятелите му го чакат и мина бавно край тях, успя дори да чуе какво си говорят, но те не му обърнаха никакво внимание. Дори винаги напрегнатия Робинзон не реагира, когато погледите им се срещнаха и продължи да чака облегнат на колата. Върна се обратно, отиде при Командо и го попита колко е часът. Приятелят му дори тогава не го разпозна и понечи да отговори, но по едно време загоря и се ококори.

— Това е невъзможно, Иво това ти ли си?

— Че кой друг да е с такъв акцент? Басирам се, че ме позна само по гласа, толкова съм променен.

— Наистина е така, направо си неузнаваем. Робинзон, виж нашия приятел колко различен изглежда! Сигурен съм, че и десет камери да го запишат, пак ще си остане господин Никой.

— Определено е променен, дори малко бие на мека китка.

— Това и целях, колкото по-различен, толкова по-добре. Сегашният заместник-кмет по сигурността се е вманиачил на тема престъпност и е монтирал камери навсякъде. Дълго време ще сме тук и скоро мутрата ми все някъде ще бъде заснета, но щом дори ти не ми обърна внимание вече съм спокоен. Ако сте напазарували можем да тръгваме към апартамента на Валди, той навярно вече се е прибрал и ни чака.

Подкараха колите и въпреки пиковия час скоро навлязоха в „Младост“ и след още няколко пресечки откриха блока, който търсеха. Иво преди години бе живял в столицата, но от дълго време не се бе връщал и с неодобрение наблюдаваше настъпилите промени, за съжаление всичките отрицателни. Май се оказваше, че съдийката му е направила добра услуга като го остави без жилище и го принуди да се завърне в родния си град. По погледите на двамата си приятели усещаше, че и те не харесват видяното, но нямаше как, налагаше се за известно време да поостанат.

Пред блока едва намериха свободно място, бе по-пренаселено и от селски панаир. Паркираха, разтовариха багажа и той ги поведе към входа на кума си. Позвъниха, след миг Валди им отвори и продължително го изглежда.

— Иво, това ти ли си, едва те познах? Да не си обърнал резбата?

— И ти ли, Бруте? Напоследък все това ми повтарят.

— Ха здравейте и добре сте ми дошли, дайте да ви помогна с багажа! Какво е станало с косата ти бе, човек?

— Здравей, Валди, доживяхме да се видим! Видът ми е такъв, защото новата ми приятелка репетира фризьорските си умения на мен и виж какво се получи! Водя двама близки приятели от Х. с малко странни прякори, но да не ти пука! Това е Командо, той е мой бивш съученик, а на старчето отсреща казвай Робинзон, няма да ти се разсърди! Искат да поогледат автомобилния пазар и ако си харесат нещо, на връщане ще пътуват с нови коли.

Никак не искаше да лъже стария си и верен приятел, но какво можеше да му каже, никак не вървеше да изтърси, че са дошли да убиват някого, пък било то и от благородни подбуди.

— Около града е пълно с автокъщи, надявам се, че все нещо ще ви хареса. Заповядайте вътре, нека първо да ви покажа стаите!

Домакинът им ги разведе из жилището, помогна им да разопаковат багажа и най-после седнаха на голямата маса в кухнята.

— Добре, че дойдохте момчета, по цяла вечер съм сам пред телевизора. Бачкаш като луд, а като се прибереш няма с кого две думи да си кажеш.

— Ами доведи си някоя бе, Валди, като сме на възраст няма да мрем я?

— Колко ги водих, чет нямат. В мен ли е вината, те ли са прекалено взискателни, но все не уцелвам. След Милена вече не мога да попадна на нещо свястно.

Валди в миналото бе имал съпруга, която му роди и дъщеря, но преди години се разболя от рак на гърдата и след неравна борба с коварната болест почина. Сега дъщеря му бе някъде по чужбина, а той си живееше сам, само със снимките на единствената си и за съжаление безвъзвратно изгубена любов.

Гостите му започнаха да вадят хранителни продукти от чантите и скоро напълниха хладилника, отрупаха и масата.

— Валди, докато сме тук ние ще се грижим за храната, ти не се притеснявай!

— Аз, за да избягвам самотата ям повече по ресторанти, но докато сте мои гости ще ви правя компания. Иво, ето ти един резервен ключ, ако искате утре си извадете още няколко, че всеки да си има. Стойте колкото искате, абсолютно не ми пречите!

— Предполагам, че до месец ще си тръгнем, плюс-минус една седмица. Хайде сега да хапнем, че цял ден пътуваме!

Нарязаха мезета, напълниха чашите и до късно вечерта си припомнях старите истории. Вече минаваше полунощ, когато с нежелание се вдигнаха от масата, но трябваше малко и да поспят. Вече бе настъпила неделята, ден първи от старта на тяхната мисия.

* * *

Събуждането на сутринта нямаше нищо общо с ленивото спокойствие, на което бяха свикнали в планината. Шум от спирачки, клаксони и човешка глъчка ги разбудиха рано-рано въпреки качествената дограма на апартамента. Е, не бяха дошли насила, нито

на почивка и приемаха малките неудобства без оплакване, мълчаливо се бяха примирили с предизвикателствата на големия град. Седнаха да пият кафето без домакина си, той въпреки че бе почивен ден вече бе заминал на работа. Какъв живот водеше този човек, а и не само той — излизаше рано сутрин в навалищата, цял ден бъхтеше и вечер се прибираще само за да преспи в празния си апартамент. Щеше да блъска още сума ти години до пенсия, напълно да се скапе от напрегнатия живот и да се оттегли за едно безрадостно и самотно съществуване в претъпкания и замърсен квартал. Не, дори мисълта, че могат да са на негово място ги караше да изпитват чувство на тревожност и клаустрофобия.

— Момчета, днес е неделя и довечера ще се завъртим за пръв път около Унгарския ресторант да видим кое как е. Въпросът обаче е какво ще правим дотогава.

— Че е скука, скука е, но трябва да се примирим. Който иска може да излезе, да хване автобуса към „Орлов мост“ и да обикаля по центъра до следобед. Лично аз ще остана тук, ще гледам телевизия, а по-късно ще звънна и на детектива.

— Аз пък съм решил тези дни да посетя зоологическата градина, но за това има време. Видях, че Валди има богата библиотека и ще взема да почета нещо.

— Трябва да извадим ключове от жилището за всеки, а не да ходим все на групичка, че така привличаме внимание!

— Прав си, при първия удобен случай ще посетим ключар. Е, щом никой не мисли да излиза, настанявайте се и убивайте времето до вечерта!

Часовете се нижеха бавно, но всеки си намери някакво занимание и не усетиха кога стана време домакинът им да се връща от работа. Той работеше в някаква частна авторемонтна работилница и нямаше определено работно време, но все пак бе неделя и това предполагаше по-ранното му прибиране. Робинзон си погледна часовника и събра всички в кухнята за кратък инструктаж.

— Момчета, докато Валди го няма нека да поговорим по нашата работа! Тази вечер ще се облечем по-официално, защото двамата с Иво ще се опитаме да си намерим маса в ресторанта. Не вярвам да е чак толкова пълно, но в краен случай ще дадем някои лев на портиера и пак ще седнем. Командо, твоята задача няма да е така приятна колкото

нашата, защото цяла вечер ще обикаляш около ресторанта с колата си и ще запаметяваш обстановката. Ще държим връзка с телефоните, не върви в заведение да вадим уоки-токита!

— За какво по-точно да се оглеждам?

— Неделята е ден за бизнес, нали помните какво ви каза Асенов? Предполагам, че някои пласъор ще докара пари, а ще го заредят със стока. Ние ще сме в ресторанта и когато видим, че непознато лице седне на тяхната маса, значи е твърде вероятно вън да се осъществява смяната. Определени хора ще извадят от неговия багажник чанта с пари и на нейно място ще сложат наркотици. Записвай номерата и марките на колите, гледай и запаметявай — това после ще ни е от голяма полза.

— Тогава ще взема единия пистолет за всеки случай, ако случайно ме забележат, че дебна може да стане напечено.

— Бъди предпазлив и се прави на наивен баламурник, но ако те притиснат действай според обстоятелствата! Те ще помислят, че си някой случаен очевидец, имат се за недосегаеми и може да не реагират, ако решат, че не представляваш заплахата. Още сме неопитни и не сме наясно със ситуацията, така, че внимавай! Ако пък те сгащят се прави на уплашен и смесвай лъжата с истината, така ще звучиш по-достоверно! Ще им кажеш, че двамата ти приятели са в ресторанта, а ти търсиш къде да паркираш! Това си е точно така и ако проверят, историята ти ще издържи. Ние ще отидем и с двете коли, но нашата ще я спрем по-далеч и все едно сме само с своята.

— Ясно, разбрах те! Ще обикалям пресечките, ще се оглеждам и ще запомням.

— Точно така! Следващия път, за да е всичко честно, ти ще си в ресторанта, а Иво навън.

— Това може да е чак другата неделя, а дотогава наистина ще се скапем от скука.

— В София има десетки кина, има и хубави ресторанти. От утре ще си съставим някаква развлекателна програма и ще я следваме. Иво, ти си живял тук, какво ще ни предложиш?

— Ние обичаме природата, а Витоша е близо. От утре тръгвайте и всеки ден качвайте по един връх!

— Ти няма ли да си с нас?

— Искам да се заема със съдийката, бави ме само това, че не знам къде живее. Чакайте да звънна на този, Недев ли беше, може вече да е открил нещо.

Той набра номера, пусна апарата на говорител и зачака, след малко отсреща му вдигнаха.

— Ало, г-н Недев, здравейте! Вчера ви се обадох относно адреса на една съдийка, имате ли вече някакъв резултат?

— Разбрах, че не разполагате с много време и ускорих процедурата. Мога да ви зарадвам, че научих адреса на въпросната особа.

— Това е идеално! За днес вече е късно, имам други планове, но утре през целия ден съм свободен. Хайде около 10 часа сутринта да се срещнем пред централния вход на стадион „Васил Левски“ и там да обменим информацията. Лесно ще ме познаете, аз съм доста висок, освен това имам бял кичур в косата.

— Става, в 10 часа ще бъда там, вие носете парите! Довиждане!

— Момчета, чухте всичко и от утре не ме бройте в компанията! Като науча адреса ще отида да разузная на място и да си подготвя плана. Тъй като тази жена е корумпирана е логично да има пари и навярно живее в някоя баровска кооперация със солидни врати и брави, нищо чудно да има и охрана. Тази наглед лесна задача може да ми отнеме и повече време, затова планирайте разходките си без мен!

— Няма ли да имаш нужда от помощ?

— Нищо не мога да кажа, защото още не знам как ще действам. Като огледам мястото ще знам повече.

И тримата чуха как вратата се отключи и домакинът им усмихнат влезе в коридора.

— Здравейте момчета, починахте ли си добре?

— Може да се каже, цял ден мързелуваме. Валди, след малко се налага да излезем и няма да ти правим компания, но от утре вечер сме плътно с теб.

— Вършете си работата, не се притеснявайте! Аз ще се преоблека и ще отскоча до близката пицария за лека вечеря. Сега ще вляза в банята за един бърз душ, а вие заключете на излизане, че тук кварталът е опасен, не е спокойно като при вас.

Той отиде да се къпе, а те започнаха да умуват какво да облекат. Накрая решиха Командо да е в по-всекидневни дрехи, та да му е

удобно в колата, а Робинзон и Иво да са с костюми за ресторанта. Докато се приготвяха времето напредна, а и за да си намерят по-лесно места решиха да не чакат повече и да тръгват. Излязоха, заключиха както им бе заръчал Валди и се качиха в колите. Подкараха внимателно в натоварения трафик, Иво с Робинзон караше отпред, Командо ги следваше и по някое време стигнаха до ресторанта. Оттук нататък щяха да се придържат към плана на ментора си и всеки да изпълнява задачата си. Двамата приятели паркираха, взеха бастуна, който донякъде гарантираше тяхната анонимност от багажника и вече като обикновени посетители се отправиха към входа, а Командо остана във на позиция. Сега вече нищо не зависеше от тях, например Виктор Вълев и съучастникът му въобще можеше да не се появят или пък прехвърлянето на стоката да ставаше някъде другаде и разузнавачът им във нищо да не усети. Това бе почти „кауза пердута“ и неизвестните бяха много, но все отнякъде трябваше да започнат, а тъй като беше неделя това изглеждаше най-логичния ход.

Оказа се, че все още има свободни места и успяха да влязат без проблеми. За всеки случай, тъй като често щяха да посещават ресторанта мушнаха добър бакшиш в ръката на портиера и по този начин си осигуриха завинаги постоянни места. Седнаха, поръчаха си и внимателно огледаха заведението, но от полицаия и придружителя му нямаше и следа. Лошото беше, че от телевизията знаеха как изглежда Янко Попов, той често взимаше думата в Парламента и от трибуната се правеше, че се вълнува за проблемите на обикновените хора и него нямаше как да го сбъркат. Арогантен и богат той се отличаваше и с размерите си, и с диалекта си, като дори на депутатската банка личеше селският му произход. Ако човек се вслушаше в речите му едва ли би го обвинил в прекомерна интелигентност. Но другия, Вълев не бяха го виждали никога, за него знаеха единствено от думите на Асенов. Ако той дойдеше сам, трудно щяха да го разпознаят, но все пак се надяваха, ако тази вечер се появи само той и интуицията да им помогне, а и сам човек на маса винаги правеше впечатление. Пийваха си, замезваха и си говореха, обстановката бе луксозна и предразполагаше човек приятно да се отпусне. По едно време разбраха, че нещо се случва — в залата настана раздвижване, келнерите се засуетиха, а портиерът тържествено отвори вратата. Тълпата от посетители се разцепи като Червено море пред Мойсей, пристигаше някои наистина важен. Обичайните

свидетелства за наличие на власт бяха налице. Явно имаше провидение, в помещението делово влязоха двете отрепки, високомерно кимнаха на тоя-оня и заеха местата си на висок подиум, отделен от останалите маси. Създателите на конспирацията с наркотиците бяха пристигнали. Двамата се различаваха като нощта и деня, единият бе скроен без икономия на материала, месест и отпуснат, с тен или от солариум или от ваканция, но Иво заложи на второто, депутатите често обикаляха „изборните си райони“ и явно се скъсваха от работа на открито, защото се връщаха позагорели и видимо отслабнали. Другият спадаше към спортните типове, с лице на пор и в напреднала възраст. И него гуляите не го бяха пощадили, шкембето му едва се задържаше в панталоните и навярно имаше холестерол колкото за два инфаркта, но все пак беше под стоте килограма.

Позицията на нашите хора се оказа добра, от местата си те имаха отлична видимост към новодошлите.

Сервитърът раболепно се завтече с менютата към двамата и Иво използва този момент, за да звънне на Командо.

— Нашите хора влязоха, но засега са сами. Бъди в готовност и ако дойде някое муле ще ти се обадя пак!

— Разбрах!

Робинзон пийна от аперитива си, погледна лицето на спътника си и видя себе си преди трийсетина години, точно след издънката в „Белите брези“.

— Иво, добре ли си?

Не беше, но кимна, пред него стояха едни от главните виновници за смъртта на дъщеря му. Рядко виждаше толкова неприятни хора, а той бе виждал доста. При генетичната лотария тези не бяха извадили късмет.

— Виж какви ни управляват, от тези хитреци зависят страшно много неща! Как да съм доволен, че такива хора са на върха? Кой би приел някакъв недоучил бюрократ, който не е имал достатъчно ум, та да започне работа в частния сектор, да решава проблемите му? Едва ме свърта покрай тях!

— Не бъди толкова суров към себе си, омразата е коварен спътник! Успокой се и ме слушай! Виждаш ли двамата на масата в ъгъла, по широките рамене, късите прически и костюмите не по мярка съдя, че са охрана. Трябва да ги имаме предвид, когато планираме

екзекуцията на двата плъха. Ако аз съм близо до тях набързо ще ги елиминирам и тогава ти спокойно можеш да достигнеш до подиума. Там ще имаш достатъчно време да ги надупчиш и да се изтеглиш.

Ников хвърли един поглед в оказаната посока и отново се възхити на наблюдателността на приятеля си. Посочените типове не се вписваха в това луксозно заведение, бяха в ярък дисонанс с останалите посетители. Преценяващо ги огледа.

— Да, може и да се получи! Май тази задача ще се окаже най-лесната.

— Момент, не изпреварвай събитията! Погледни навън, виждаш ли двете черни коли?

— Виждам ги!

— Според мен и те са пълни с охранители.

Иво се вгледа през огромните витрини на ресторанта и различни дебели вратове на хората в мощните автомобили, паркирани от двете страни на входа.

— По дяволите, излиза, че лесно ще ги убия, но после не мога да се измъкна. Гардовете веднага ще завардят всички изходи, а са много повече от нас. Тия май ги вардят повече и от папата!

— Ако беше само една кола външният ни пост можеше да ги блокира в нея докато се измъкнем, но сега става сложно, сериозно ни превъзхождат. Може и да се откажем от варианта с пистолета.

— Командо във Варна има снайпер, мислиш ли, че ще можем да използваме него?

— Виж жилищната сграда отсреща! От стълбищните площадки на втория и на третия етаж има идеална видимост към тяхната маса, изстрелът може и да се получи. С такова оръжие аз съм много добър, а нали и твоят съученик разказваше как в Камбоджа е гърмял по кхмерите. Ако стрелям оттам единия със сигурност ще го сваля, но докато презаредя, охраната ще покрие другия. Идеалният вариант е да стреляме двама в един и същ момент.

— Чакай, задръж за малко, защото май ще задействам Командо! Виж, на масата им седна и трети човек!

— Да, това трябва да е някой регионален дилър. Звънни на нашия приятел да се поогледа!

Иво извади телефона и отново набра наблюдателя, покриващ външния периметър.

— Започни да обикаляш ресторанта, пласьорът дойде и сега навярно някъде около теб се извършва прехвърлянето. Остани на линия, не затваряй!

— Тръгвам!

— Твоят съученик май не обича много да говори — зашепна Робинзон — вижда се, че е човек на действието.

— Ами той е боец, разбира заповедите от половин дума и явно не намира смисъл да ги обсъжда.

Горе в сепарето тримата наркоразпространители водеха оживен разговор, а в този момент сервитьорът им занесе и бутилка шампанско. Депутатът извади една дебела пура, съвсем не единствения му порок и я запали, а после издуха зловонния дим в посока на главната зала. На сесиите в Парламента крякаше в общия хор против тютюнопушенето на обществени места, но тук бе друго, в ресторанта никой простосмъртен не би тръгнал да му прави забележки. Ето, точно от тези хора беше тръгнала отровата, от която умря дъщеря му. Сега нагло се радваха на живота, пиеха си шампанското и си мислеха, че са недосегаеми. Е, той щеше да изтрие самодоволните им усмивки, бе само въпрос на време да им покаже на какво е способен един разгневен баща, останал без детето си.

— Охо, вижда се, че този месец е бил успешен финансово, канят се да полелят събитието.

— За тях са важни само печалбите и не им пука от последиците. Ще излезе, че новодошлият им е близък приятел.

— Приятелството и добротата са човешки качества, на тях те не са присъщи.

Телефонът изпука до ухото му:

— Виждам нещо интересно. От багажника на кола с русенска регистрация вадят куфар и го товарят в полицейски „Опел“, а сега току-що на негово място напъхаха един кашон. Хората обаче не са с униформи.

— Това трябва да е! Но може ли да са толкова нагли, че да използват за далаверите си полицейски автомобил?

— Казвам ти какво виждам. Попитай шефа какво да предприема!

— Изчакай малко!

Иво набързо обясни на спътника си какво се случва навън и зачака отговора му.

— Виж ги ти, хитри копелета са тия. Добре са го измислили, кой би проверил полицейска кола. Въпросът е къде ще откарат сега парите, бас хващам, че няма да е в районното. Кажи на нашия човек да последва полицаите, но сериозно, в никакъв случаи не бива да ги изпуска!

— Ако пуснат сирена и лампи ще ги изтърве, той не познава софийските улици.

— Кажи му да се пробва, ако успее, успее, ако не, ще опитаме и следващия път.

— Командо, залепи се за опела и разбери къде отиват! Те ще разтоварят някъде парите, твоята работа е да разбереш къде.

— Те тъкмо тръгват, оставиха един на пост до колата, която заредиха и се отправят нанякъде. Повече не ми звъни, че ръцете ми ще са заети, аз ще ви се обадя, когато мога!

Двамата приятели в ресторанта се спогледаха. Изглежда, че пратките с дрога пътуваха по-редовно и от националната поща. Нямаше никакво съмнение, че току-що бе осъществена смяната и полицаите откарваха нанякъде парите от месечния оборот на русенския доставчик. Ако техният човек съумееше да ги проследи и разбере къде разтоварват щяха да навлязат още по-надълбоко в престъпната схема.

— Сега нищо повече не можем да направим, освен да чакаме, но най-важното е, че разбрахме някои много съществени подробности. До другата неделя има време, все ще измислим нещо.

— Зная, че си незаменим в тази област. И без това аз ще съм зает с Малева, така че няма да съжалявам за изгубеното през седмицата време.

— То няма да е изгубено, планирането е най-важната част от една операция. Днес постигнахме огромен напредък и видяхме всичко, което ни интересуваше. Обаче признавам, че охраната им е добра, сигурно са от НСО. Забележи, че нашите хора седят един срещу друг на масата, а не един до друг, въпреки че така по-лесно щяха да се чуват. В наръчниците ни учат винаги да ги настаняваме един срещу друг, защото иначе са по-лесни мишени и техните пазачи явно са ги инструктирали. Ако и другата неделя седнат по същия начин, значи не е случайно, но е добре да го знаем, защото дори и тази несъществена информация може да ни е от полза.

— Прав си! Хайде тогава вече да се отпуснем, да си поръчаме вечеря и да чакаме обаждането от Командо.

Така и направиха. Хапваха, слушаха изпълненията на унгарския цигулар и от време на време хвърляха по един поглед към подиума. А там костюмарите съвсем се разлигавиха. Поръчваха хайвер, стриди, трюфели и старо уиски, сякаш им беше за последен път и повече храна няма да видят през живота си. Как ще се откажат доброволно от мръсния си бизнес, та те благодарение на него се къпеха в пари, само досега сметката им беше над 1000 лева.

От последното обаждане на приятеля им мина повече от час и те започнаха сериозно да се притесняват, но точно в този момент той позвъни.

— Проследих ги успешно и сега пътувам към вас. Като се видим всичко ще ви разкажа.

— Знаеш ли, не идвай тук, няма нужда да виждат и твоята физиономия! Карай направо към „Младост“ и ни чакай там, ние сега ще платим и също тръгваме.

— Ясно, ще ви чакам при Валди.

Нашите хора оправиха сметката, оставиха бакшиш и без да привличат внимание напуснаха заведението, а вече навън Робинзон кимна към още един автомобил със затъмнени стъкла, спрял в близката уличка.

— Предполагам, че и тези са на пост. Яко шубе ги гони ония щом така се презастраховат.

— Страхливци! Треперят за живота си, а не забелязват те колко съдби съсипват. Парите са силен стимул, но все пак трябва да имаш някакво чувство докъде можеш да стигнеш в лакомията си.

— Тези явно нямат! Това са милиони левове всеки месец, но не мисли, че са само за тях. Голяма част отиват за митнически шефове, партийни каси и охрана, иначе досега службите отдавна да са ги арестували. Но ти сам знаеш, че когато играят големите пари правосъдието се е скрило някъде.

— На мен ли го казваш? Нали точно затова вместо да идвам с вас на излети в планината от утре отново ще рискувам, заради оная фуста с тогата. Все някой трябва да й потърси сметка за пристрастните отсъждания и да й покаже, че безнаказаността е до време.

— Действай, знам, че ще я накараш да съжалява! Хайде сега да се прибираме и да видим с какво ще ни изненада твоят съученик, горя от нетърпение да разбере къде им е трезорът.

Качиха се в пежото и подкараха по осветените булеварди, сега нощна София донякъде приличаше на европейска столица, тъмнината скриваше грозните архитектурни недомислици и новите строежи, всеки в различен стил. Паркираха до колата на приятеля си, Валди му бе отключил и той ги чакаше в кухнята на апартамента, а домакинът им се бе прибрал в стаята си и навярно вече спеше.

— Какво стана приятелче, как се справи по натоварените софийски пътища?

— Не е за разправяне! На няколко пъти бях на косъм да ги изпусна, а веднъж дори хвърлях ези-тура накъде да завия. Трафикът беше ужасен, но на тях им правеха път и е чист късмет, че успях да ги проследя докрай.

— Разказвай де, не ни дръж в напрежение!

— Ами те излязоха от София и когато стигнахме Панчарево спряха пред един палат. Вратите автоматично се отвориха и ги пропуснаха вътре, а аз останах отвън, но съм записал адреса, имам и GPS координати. Сега с навигатора мога да стигна до мястото и нощем.

— Там какво точно се случи?

— Те спряха пред имението и явно се обадиха или ги очакваха, защото им отвориха дистанционно, а до вратата отвътре се бяха строили една симпатична жена и една мутра. Опелът влезе в двора и около 30 минути се бавиха, но аз нищо не виждах, зидовете са по-високи и от тези в новия имот на шефа. Навярно там са разтоварили, защото когато излязоха, отново се върнаха в центъра, но спряха пред едно полицейско управление и всички се изсипаха вътре. Почаках още малко, но нямаше никакво развитие и тогава ви се обадох.

— Добре си се справил! Видно е, че задачата им е била да откарат куфара с парите в Панчарево, а после са отишли на работа. Виж ти каква организация, и вършат това под носа на всички. Ако Асенов не се бе разприказвал, щяха да я карат все така необезпокоявани още дълги години. Проблемът е, че дори да убием тези двамата, а ние със сигурност ще ги убием, кукловодите бързо ще ги заменят и всичко ще продължи постарому.

— Виж шефе, аз съм дал дума да унищожа всички, които са замесени в смъртта на Деница. Вълев и Попов са последните от тази пасмина, всички други вече са мъртви. И аз знам, че ще ги подменят, но ние не можем да огреем навсякъде, само трима сме.

— Зная, че е така, но е добре дори и временно да закрием този канал! Ако висим всяка вечер пред Унгарския ще можем да видим и да фотографираме всички регионални дилъри на наркотици и номерата на колите им, а после лесно ще ги издирим и един по един ще ги избием. Ето ти работа за още една година напред, но тогава наистина здраво ще раздрусаме цялата организация.

— Това е добра идея, но я си представи, че срещите им са само в неделите! Знаеш ли колко време ще изгубим, докато документираме всичко? Не казвам, че предложението ти е лошо, но това значи да се закотвим в София и да зарежем всичко останало. Колкото и да сме волни птички все пак и други хора разчитат на нас, а подозирам, че и Командо ще е против, от километър му личи, че все за Петя мисли. Ние се отчитаме само пред себе си и не гоним бройка, не е като на състезание, където винаги трябва да се доказваш. Нека сега да се съсредоточим върху тези двамата, да се постараме обществото да научи по какъв начин са служили на родината си и ако го направим както трябва организацията им сама ще се разпадне. Прокурорите и съдиите, макар и с неохота ще се задействат и ще довършат нашата работа, иначе е твърде вероятно хората от улицата да ги линчуват, на всички вече е писнало от явното им бездействие и шикалкавене, когато става дума за хора по върховете.

— Знаеш ли, май си прав. Хайде тогава да си лягаме, че в леглото най-добре мисля, а съм ви обещал този път да надмина себе си.

— Така те искам! И мен ме чака неспокойна нощ, утре Недев ще ми даде адреса на съдийката, а аз още не съм решил какво да я правя.

— Все ще измислиш нещо, желая ти лека нощ!

— Лека нощ!

* * *

Пробуждането на втората сутрин не беше толкова стресиращо, вече бяха свикнали с непрестанния шум отвън. Събраха се на кафе в кухнята, този път и Валди им правеше компания. Пред него не искаха да говорят по своята работа и коментираха обикновени теми от ежедневието, а и без това вече знаеха кой какво ще върши днес.

— Валди, довечера те каним с нас на ресторант, ще ни препоръчаш ли някои по-сносен?

— По центъра е пълно с хубави заведения, в което и да влезем ще сме доволни.

— В такъв случай след работа ела направо в апартамента, ще се приготвим и ще ни заведеш на някое по-спокойно място!

— Добре, чакайте ме тук, а сега ще тръгвам, че времето напредна. Чао, пичове!

— Лека работа, приятел!

Тримата отмъстители спокойно закусиха и започнаха да се приготвят. Днес Робинзон щеше да води Командо на Витоша, а Иво имаше среща с детектива.

— Шефе, нощес да не ти е хрумнало как ще пробием защитата на ония двамата?

— Вече ми се върти нещо в главата, но все още не искам да го споделям. Ако се получи обаче, съм сигурен, че ще влезем в учебниците по криминалистика, а ако някой го опише в книга може и Пулицър да спечели. Лошото е, че пак ще се наложи да опрем до помощта на бат Сали, а не ми се искаше той да разбира, че сме в София.

— Нали каза, че ти е задължен. Предполагам, че дори и да надуши нещо, няма да те предаде.

— И аз така мисля, но колкото са по-малко посветените, толкова е по-безопасно. Командо, ако си се облякъл хайде да тръгваме, че Иво си има работа!

— Вече съм готов! Чао, Иво!

— Чао, приятели!

Той ги изчака да излязат и започна да се облича. Имаше още време до 10, но искаше да открие ключар и да извади резервни ключове за всички. Пригответи се, излезе и заключи, вече нямаше търпение да се срещне с Недев и да разбере адреса на съдийката, която с едно свое несправедливо решение навремето ограби труда му поне за

десет години. По пътя към „Орлов мост“ намери ключар, свърши си работата и няколко минути преди срещата успя да паркира до стадиона. Още отдалеч видя, че някакъв едър мъж чака пред входа и предположи, че е детективът. От главата до петите приличаше на пълен неудачник, а и дрехите не разсейваха това впечатление. Изглеждаха толкова вежди, че може би след година-две отново щяха да бъдат на мода. Шлиферът му, в стил Коломбо също като собственика си бе преминал най-добрите си години, дори бомбето бе леко разкъсано в единия си край. Но пък в очите му личеше интелигентност, каквато в тези среди се срещаше рядко.

— Добър ден, с г-н Недев ли разговарям?

— Да, аз съм. Добър ден и на вас! Моят партньор обича да казва, че ако един човек не отиде на среща навреме, после вече е закъснял. Аз също подкрепям това твърдение и се радвам, че сте точен! Ето обещаната информация, надявам се да ви свърши работа.

Детективът бръкна в джоба си, опасен жест, при който Иво инстинктивно се напрегна и мислено изчисли разстоянието до човека пред себе си. Но Недев извади само един жълтеникав плик.

— Не искам да ви се меся в начинанията, но каква работа може да имате с тази особа, дори в съда никой не се изказва ласкаво за нея?

— Защо, какви ги е забъркала?

— При нея истината не е на дневен ред. За справедливостта пък да не говорим! Освен всичко друго, преди години осъди двама невинни на доживотен затвор и едва наскоро фактите излязоха наяве. Добре, че полицаите заловиха истинския извършител на престъплението и той си призна, та наскоро ги освободиха. И това не е всичко. Умишлено бавела делата на богати ответници, та давността да ги освободи от отговорност.

— Всъщност нищо сътворено от нея не би ме учудило, но за двамата осъдени по грешка не знаех.

— По грешка, друг път! При нея грешките винаги са със салдо. Не четете ли вестници, сега тия хора съдят България в Страсбург?

— И с право, но за съжаление не тя ще плати присъденото обезщетение, а всички ние! Тази информация не я знаех, аз я издирвам по други причини.

— Дано да не е за добро! Внимавайте, тя е чудовище дори за балканските стандарти! Ако имате време ще ви разкажа и за други

нейни издънки.

— Благодаря ви за предупреждението, ще го имам предвид, но бързам. Ето, заповядайте уговорената сума! Доволен съм от вашата експедитивност и ако се наложи отново ще ви потърся.

Недев бегло погледна пачката и тя потъна в гънките на дрехите му, старееше се да показва, че такива дребни цифри не го впечатляват. Всъщност той печелеше най-много по 2–3000 лева и то в добрите месеци, а те бяха рядкост.

— Тогава може пак да се чуем. До скоро!

— До скоро!

Виж ти докъде я бе докарала Малева, от дребни врътки при бракоразводните дела до присъди за неизвършени престъпления. И то какви присъди, този път тая съвсем се бе оляла. А имало и още!

Човекът си замина и Иво нетърпеливо отвори плика. Отвътре изпадна цветна снимка, на която се виждаше как една състарена жена влиза във входа на луксозна кооперация. На гърба на fotografia със ситен почерк бе изписан адресът на сградата, а педантичният Недев дори бе начертал груба карта на района. Биваше си го копоят, за едно денонощие всичко бе разузнал и напълно заслужаваше тези 700 лева. Бащата на Дени се качи в колата, вкара координатите в GPS-а и подкара към обозначеното място, с помощта на техниката скоро намери адреса. Слезе от пежото и няколко пъти бавно мина край сградата като внимателно оглеждаше подробностите. Веднага забеляза две външни камери, които покриваха участъка пред блока, а навярно във фойето на входа имаше още. Това сега не го притесняваше, за срещата с Недев се бе дегизирал допълнително и трудно някои би го разпознал, затова спокойно огледа всичко. Външната врата автоматично се заключваше, живущите си имаха ключове, а на гостите отваряха дистанционно. Той планираше да проникне нощем, тогава бе по-вероятно да завари жертвата си вкъщи, а и под прикритието на тъмнината се чувстваше по-спокоен. Вътре до стълбището се виждаха редове с пощенски кутии и от тях щеше да разбере кой е етажът, но трябваше да отключи най-малко две врати, а той не беше такъв спец с ключалките като...

Ами да! Сутринта Робинзон им каза, че ще търси помощта на бат Сали, Иво пък щеше да позвъни на Асен. Във Варна циганчето ги убеди, че е майстор в тази област, възнаградиха го богато и нямаше

причина сега да откаже. Ясно, довечера ще го обсъдят и веднага ще пристъпи към действие.

В колата махна подплънките от бузите си и хапна в една пицария, а после се прибра в апартамента да помисли на спокойствие. Вече знаеше адреса, знаеше и разположението, оставаше само да реши как да го направи. Щеше да е нощ, тя щеше да си е в леглото и като че ли най-логично беше отново да използва полицейската палка. Когато преди години се закле да отмъсти за смъртта на дъщеря си, с нея уби първата си жертва, човекът, който ѝ бе продал наркотиците. После още няколко замесени изпитаха гнева му, но при тях използва други оръжия, а палката си седеше почистена в шкафа. Сега предвидливо я бе пъхнал в багажа и види се, нейното време отново бе дошло. Той разбираше, че тази задача няма да е особено трудна, ако Асен безпроблемно се справеше с ключалките щеше да влезе, да свърши работата и да излезе, всичко на всичко десетина минути. Искеше му се да остави и някакво послание, един вид обяснение защо я е застигнало отмъщението, но за да постигне ефект то трябваше да бъде видно от по-голям брой хора, а в случая щяха да го намерят разследващите и то завинаги да потъне в папките им. А и защо да усложнява нещата, всяка допълнителна улика увеличаваше шансовете да го разкрият. Имаше и друго! Допреди 2–3 години в оня, другия живот, той само жестоко ненавиждаше тази жена, но не би и помислил да я нарани, не му беше в характера. Колко бе закоравяла душата му след смъртта на Деница, за да се реши на такава постъпка. Всъщност оная дата го промени изцяло, оттогава насам страхът и милостта бяха станали за него непознато усещане. Сега вече дали са мъже или жени за него нямаше значение, когато тези хора са решили да нарушават закона те са били наясно с риска, който поемат, само са се надявали да им се размине. Когато си решил да се облагодетелстваш за сметка на другите и то като направи ги съсипваш, трябва да си готов и да си носиш последствията.

Не усети кога денят превали и около 16 часа на вратата се позвъни, приятелите му се връщаха. Отключи им, изчака ги да си вземат бърз душ и всички се събраха в кухнята.

— Как мина разходката, момчета?

— Идеално, и утре ще катерим. Ти научи ли нещо за тази Малева?

— Още сутринта Недев ми даде адреса ѝ, ходих и на разузнаване. Ще се получи, но входната врата е солидна и винаги е заключена. Мислех си, щом така и така ще се обаждаш на бат Сали, дали да не повикаме и Асен, че ще трябва някой да ми отключи.

— Ами да, обади му се да дойде с инструментите си, а дотогава и аз ще реша точно какво ще ни е нужно и ще му поръчам да ни го достави.

— Но той дали ще се справи, откъде знаеш, че ще успее да изпълни поръчката ти?

— Нали крадат коли и ги разглобяват, значи все имат някакви шлосерски познания. Ако искаш помоли го още утре да е тук и свършете първо своята работа! Аз дотогава ще направя едно чертежче и ще го дадем на ромчето там да поработят върху него. Ако го измайсторят според моите изисквания скоро ще видим сметката на ония от Унгарския, ако ли не, ще сменям плана.

— Няма ли да ни кажеш какво си им замислил?

— Не още, искам малко да ви поизмъча. Ти му се обади за твоите ключалки, а мен засега остави на мира!

Ох, не се предаваше това човече и това е. Чудно какво ли бе измислил този път?

Иво набра номера на крадеца и след малко чу познатия глас.

— Асене, здравей! Обажда ти се Иво от Варна, помниш ли ме?

— О, бате Иво, мараба! Как така си се сетил за мен?

— Защото спешно ми трябваш, приятелю! Сега съм по-близо до теб, в София. Ще можеш ли да дойдеш за ден-два и да свършим една работа?

— Подобна на онази във Варна ли?

— Да, нещо такова. Знаеш, че бат Сали няма нищо против, а и аз щедро ще те възнаградя.

— Тогава още утре съм при теб, но къде да те търся?

— Когато пристигнеш слез някъде по центъра и ми се обади, аз ще дойда да те взема.

— Добре, утре ще се видим. Другите ти приятели там ли са?

— В пълен състав сме, и те с нетърпение очакват да те видят.

— Поздрави ги! Хайде, до утре!

— Всичко хубаво!

Ето, нещата се задействаха. Втори ден бяха тук, а толкова много напреднаха.

Отвън се тресна вратата на асансьора, Валди си отключи и влезе. Изглеждаше изморен, но като знаеше, че тази вечер няма да е самотен и предстои почерпка поздрави и се втурна към банята.

— Момчета, след малко ще бъда готов и можем да тръгваме.

— Спокойно Валди, нощта е пред нас! Облечи се, без да бързаш, ние ще те чакаме!

Той се издокара с костюм и вратовръзка, натовариха се в колата на Иво, защото той не пиеше и слязоха в центъра. Водачът им умело ги насочваше и след малко стигнаха до голям и ярко осветен ресторант.

— Тук е малко скъпичко, но ще ви хареса.

— Ти за пари не мисли, поръчвай си каквото желаеш, без да се притесняваш!

Настаниха се, отрупаха масата с ядене и пиене и се отпуснаха. Разговаряха помежду си, обсъждаха живота и слушаха тихата музика. Така мина тази толкова приятна вечер. Ядоха и пиха на корем, потанцуваха с няколко симпатични дами и през цялото време се стараеха нищо да не липсва на софийския им приятел. Отдавна бе минало полунощ, когато доволни платиха сметката, сбогуваха се с новите си познати и подкараха обратно, та поне малко да починат за настъпващия ден. Непринуденото им държание и веселото настроение беше като магнит за свободните жени в заведението, но те отклониха няколко покани и си тръгнаха сами, опасните задачи, с които се бяха заели изискваха цялата им концентрация.

На сутринта Иво се събуди по-късно и когато се разходи из апартамента установи, че е сам, всички други се бяха изнесли. Разсъни се и се облече, всеки момент очакваше Асен да му звънне. Тъкмо си допи кафето и телефонът завибрира.

— Бате Иво, аз съм пред Народното събрание, тук ли да те чакам?

— Да, приятелю, след двайсетина минути съм при теб.

Качи се в колата и бързо подкара надолу, вече знаеше наизуст този маршрут. Отдалеч видя дребната фигура, даде мигач и спря, а момчето пъргаво скочи при него.

— Как я караш аверче, отдавна не сме се виждали?

— Добре съм, бате Иво, надявам се и ти да си така! Като ми се обади усетих, че си на зор, как мога да ти помогна?

— Сега ще минем край едно място да видиш вратата, искам нощес да ми я отключиш! Но когато влезем ще има още една или две брави за отваряне.

— Няма да имаш проблеми, сам ще се убедиш, че съм станал още по-добър отпреди.

— Не се и съмнявам! Ето ти тази шапка, нахлупи я ниско, защото на отсрещната сграда има две камери!

Минаха бавно край вратата и още преди да спрат Асен се обади:

— Карай, видях бравата, тия ги отключвам и с поглед! Ако и останалите са подобни ще се справя за 2–3 минути.

— Олекна ми, но искам да те предупредя, че работата е тайна!

— Разбира се, гроб съм! И за Варна на никого не съм казвал.

— Така и трябва. Хайде да отидем някъде да хапнем, че да събереш сили за довечера!

Отбиха в едно заведение, обядваха и се качиха в „Младост“ да чакат останалите, докато застели легло и за него възбудените му приятели шумно нахлуха в коридора.

— О, Асенчо, здравей! Всичко наред ли е при теб?

— Може да се каже. Като изключим мизерията, децата, жената и майка ѝ, останалото е наред.

— Я какъв песимист си станал, толкова ли са ти се качили на главата?

— Не питай! Затова вчера, когато бате Иво ми се обади чак подскочих от радост, разбрах, че ще имам повод поне за малко да се махна.

— Ти тази нощ си с Иво, но можеш ли да останеш и утре поне до следобед, искам и аз да ти дам една поръчка?

— Ще остана, разбира се, какво ти трябва?

— Една джаджа от метал, утре и чертеж ще ти дам. Мислиш ли, че за 2–3 дни с брат ти и братовчеда ще можете да ми я измайсторите в сервиза?

— Ако не е нещо сложно, защо не? Ние имаме струг, фреза и други подобни специфични инструменти.

— Тогава съм спокоен. Ще ти го нарисувам подробно и другата седмица ще те чакам да ми го донесеш.

— Не се притеснявай, предполагам, че ще стане!

По-късно си дойде и домакинът им, направиха си богата вечеря и седнаха да хапнат. Тази вечер нямаше време за ресторанти, около 2 часа след полунощ двама от тях имаха мисия. Валди се навечеря набързо и отиде да си ляга, другите също се скриха по стаите си, а Иво и Асен останаха пред телевизора да убиват времето. Палката, два чифта ръкавици и мощен прожектор-челник ги чакаха в колата, той бе приготвил и по една шапка за двамата, друго май нямаше да им трябва тази нощ. Момчето задряма на дивана и той го остави да поспи, имаше още много време до тръгване. На свой ред се облегна в удобния фотьойл и освободи съзнанието си от всичко, изпадна в състояние подобно на транс, през което часовете неусетно минаваха, а тялото и умът пълноценно почиваха. Около два часа вътрешният му часовник се обади, той се надигна и внимателно разбуди помощника си. Преговориха още веднъж задачите си, качиха се в колата и потеглиха към дома на Малева. Пътуваха безпроблемно, движението беше отслабнало и по празните булеварди се шофираше много по-лесно. Иво спря колата в тиха уличка далеч от крайната им точка, вчера се бе убедил, че на това място властите не бяха счели за необходимо да монтират камери. Още в колата се дегизираха, той пхна палката и прожектора в джобовете си и двамата тръгнаха към набелязаната сграда. За да не предизвикват подозрение по нощните улици вървяха нормално и без да бързат, донякъде приличаха на двама приятели, връщащи се от купон.

Още по пътя Асен си приготви шперцове, вече бе видял бравата и знаеше какво му трябва. Стигнаха, поогледаха се и той се зае с ключалката, отне му двайсетина секунди, за да превърти езичето. По улицата все така нямаше жива душа, само от време на време преминаваше по някой случаен автомобил и те необезпокоявани от никого облекчено пристъпиха във фойето. Вътре вече се чувстваха по-спокойни, надяваха се, че обитателите на входа отдавна спят и няма да срещнат някои от тях по стълбите. Ето пощенските кутии, ето и табелката с така омразното му име — Донка Малева, експерт, Министерство на правосъдието, 3 етаж. Защо пишеше експерт той не знаеше, може пък за тези двайсетина години да са я повишили, в тази държава непочтените винаги намираха начини да се издигнат. Сети се за бившия кмет на собствения си град, и той успя навремето да стигне

до този пост не заради интелекта си. Двамата нощни посетители си кимнаха и поеха тихо по стълбите, след секунди бяха на нужния етаж. Тук имаше само една врата, архитектурата бе променена единствено за този обитател и от три апартамента бе оформен един, но навярно огромен. С периферното си зрение мярна мигащото око на малка камера, монтирана на тавана, но по този въпрос нищо не можеха да направят, сега се осланяха изцяло на дегизировката. Асен приклекна пред масивната врата, тук ключалките бяха две и Иво се надяваше да не са сложни модели. Явно не бяха, след първата брава меко изщрака и секретът и момчето победоносно го изгледа, тупна го по рамото и пое надолу. Според уговорката щеше да се поразходи из квартала и по обиколни улички да тръгне към пежото, а тъй като Иво тук не мислеше много да се бави, трябваше да се срещнат там горе-долу по едно и също време. Останал сам на площадката той се послуша за последно, тихо си отвори и хлътна в коридора. Установи, че между помещенията няма врати, само сводести проходи и набързо се разходи по стаите. Навсякъде цареше супер лукс, съдийката добре си бе вложила подкупите, но сега за него по-важно бе дали тя е тук и дали е сама. В жилището само три помещения имаха врати и той предположи, че едното е санитарният възел, другите трябваше да са спални. Безшумно извади и разгъна палката, не искаше изненади по коридорите със сънени обитатели, тръгнали да пикаят точно по това време. Отвори първата врата, тя са оказа напълно обзаведена спалня с тоалетка, гардероб и огромни огледала, но празна. На другата врата видя знак, който му обясни предназначението ѝ, там бе поставена табелка с дете, седнало върху нощно гърне и той тихо се насочи към последната оставаща стая с врата. Ако жената си беше вкъщи трябваше да спи точно тук, ако не, тези дни или нощи щеше да я посети отново. Безшумно си отвори и надникна, на широката спалня ясно различи фигура, завита с олекотена завивка.

Осветлението от уличните лампи проникваше през пердетата, в стаята имаше достатъчни светлина и той се приближи до леглото, без да се налага да включва фенерчето. Тя беше, нямаше съмнение! Все още помнеше пренебрежителния ѝ поглед на делото и наглата физиономия, когато обяви решението си, сега видя, че годините доста са я променили, но бе сигурен, че е тя, а на него това му трябваше. Спеше по гръб и равномерно дишаше, той чак се учуди как на тази

възраст и на този постоянен шум от улицата се е унесла толкова дълбоко. Огледа стаята и отново го порази луксозното обзавеждане, всичко бе подбрано с вкус, по всяка вероятност от лицензирани декоратори. На тоалетката до леглото блещукаха пръснати бижутата ѝ, цял куп златни украшения, на закачалката до вратата висеше дълго кожено палто от хермелин. Върху шкафчето до нея бяха разпилени няколко вида хапчета и отворено шишенце сънотворно, това му даде отговор защо Малева спи така дълбоко и не помръдва. До тях се търкаляше използвана спринцовка, навярно от инсулин, той не вярваше да е наркоманка и преди лягане да си е инжектирала някаква дрога. Застана до леглото, вдигна палката и мислено проследи траекторията на върха ѝ, юрганчето се бе свлякло надолу и трахеята на съдийката бе цялата на показ. От уроците на Робинзон знаеше, че това бе идеално място за удара, щеше да умре мигновено и дори нямаше да разбере какво се случва. В джоба си бе приготвил една банкнота от 100 лева, накрая искаше да я натъпче в устата ѝ, а от това послание ясно нямаше накъде. Съсредоточи се и тъкмо да нанесе смъртоносния удар погледът му пак попадна на спринцовката, тогава в ума му светкавично се зароди нова идея и той отпусна ръка. Защо пък трябва да я удря, да пъха банкноти и да оставя следи, всичко това само помагаше на разследващите. Съществуваше един перфектен начин да я умъртви, но за него нямаше достатъчно информация, научил го бе само от книгите и криминалните филми и никога досега не му се бе случвало да го използва. Ако в това, което знаеше имаше дори частица истина, той пак щеше да я убие, но без да оставя никакви следи. Леко я побутна, но тя само въздъхна, толкова ефикасно ѝ действаше приспивателното. Съвсем малко отметна завивката и внимателно огледа ръцете ѝ, и на двете свивки личаха следи от убождания. Тази май наистина щеше да се окаже наркозависима, навярно спомените за десетките хора, чиито съдби бе унищожила с несправедливите си отсъждания постоянно я преследваха и чрез наркотиците се надяваше да ги забрави. А е възможно убожданията да не са от опиати, може наскоро да е лежала в болница или пък да са от инжекциите с инсулин, ако е диабетик. Той не знаеше точно къде се поставя инсулина, всичко бе възможно, но сега за него това не беше важно. Много се забави в това жилище и трябваше да побърза, ако някой охранител гледаше камерите в реално време вече раздаваше заповеди и си разкопчаваше

кобура, а и Асен навярно отдавна бе при колата и го чакаше. Взе спринцовката, издърпа буталото докрай и приклепна до леглото. Очите му се бяха адаптирали и на оскъдната светлина ясно виждаше следите от убождания в свивката на лакътя ѝ, сега внимателно вкара иглата точно там, като се опитваше да улучи вената. Изтегли още малко буталото и в спринцовката нахлу кръв, това бе сигурен признак, че е успял. Бавно вкара всичките кубички въздух в пулсиращата вена, издърпа спринцовката и пак я остави на шкафчето. Сега жертвата му се размърда неспокойно, но той не се притесни, вече бе приключил. Зави я, огледа за някакви следи от присъствието си и тихо се отдалечи. Преди да притвори вратата хвърли един последен поглед и му се стори, че тя започна странно да се тресе в леглото, но нямаше повече време за губене и по същия път тихо напусна апартамента. Придърпа отвън вратата, тя изщрака и се самозаклучи, а той, без да обръща внимание на камерата слезе по стълбите и скоро бе на улицата.

Това беше, и тази си понесе отговорността, въпреки изтеклата давност. Ако написаното в книгите бе вярно, мехурчето с въздух тласкано от кръвта ще стигне до сърцето и като мине през клапите ще ги блокира — така наречената емболия. Леталният изход бе сигурен, причиняваше се от масиран инфаркт и аутопсията би показала точно това — инфаркт. Нямаше да има повдигане на вежди, нямаше да има неудобни въпроси, от медицинска гледна точка всичко бе ясно, а и от жилището нищо не липсваше. Тогава може би никой нямаше да се сети да прегледа записите от камерите, ако въобще някой полицаи се появеше в апартамента той щеше да се самообслужи с част от златните накити и да напише в доклада си, че се касае за обикновен смъртен случай. Точка, делото е приключено и отива в архивите! Може да се каже, че така бе най-добре и за Иво, за него нямаше значение начинът, целта му бе да я накаже и да задраска името ѝ от списъка, изготвен преди време във Варна. Още една корумпирана особа си бе заминала от този свят, сега оставаха само депутатът Попов, полицаят Вълев и оня варненски измамник Братанов, но той бе грижа на Командо.

Отдалеч видя колата си, а като наближи установи, че Асен е вътре. Голям дявол се оказа това момче, то си беше автокрадец, защо да мръзне навън и да го чака, като може да си отключи и да влезе?

— Асенчо, извинявай, че се забавих, но моята работа продължи по дълго от предвиденото!

— Няма нищо! Аз пък ти се извинявам, че отключих колата, но постоянно минават автопатрули, а сам ром нощем привлича вниманието.

— Умен си ми ти, още на морето ми направи впечатление. Хайде сега да тръгваме, че почти съмна, а трябва и да поспим! Тази нощ ми оказа неоценима помощ, без теб нямаше да се справя. Приготвил съм ти 1000 лева, като се приберем ще ти ги дам.

— Това са много пари за няколко часа работа, но щом си доволен ще ги приема.

— Ти имаш семейство и деца, няма да са ти излишни. Но искам да ти кажа, че ако изпълниш поръчката на Робинзон и той ще ти се отплати подобаващо.

— Виждам, че покрай вас гладен няма да остана, надявам се често да ме търсите.

— Бъди спокоен, ако имаме нужда от подобни услуги първо на теб ще звъним!

— Бате Иво, знам, че не трябва да питам, но ми е интересно защо влиза в това жилище, гепи нещо скъпо ли?

— Не Асенчо! Преди много години човекът от този апартамент на мен ми гепи нещо скъпо, сега ходих да оправям сметките. Вярно, че мина време оттогава, но такива работи не се забравят, а ако простиш, неправдите продължават. Но си прав, това не ти влиза в работата и по-добре не питай повече!

В мълчание стигнаха до „Младост“, оставиха колата до входа и тихо влязоха при другите. Циганчето веднага отиде да спи, а Иво се запъти към кухнята да си вземе нещо безалкохолно. Отвори вратата и изненадан видя, че и двамата му приятели го чакат вътре.

— Не спите ли бе пичове, какво е това посрещане, което сте ми устроили?

— Как да спим, като един от нас е отишъл да рискува? Повъртях се, повъртях се и дойдох тук да те чакам, гледам, Командо ме преварил. Сега като вече се върна ще можем да легнем, но първо кажи какво стана!

— За начало ще ви успокоя, че всичко мина нормално, ако едно убийство въобще може да мине нормално и засечки нямаше. Асен ми отключи, аз влязох и си свърших работата, но не точно както я бях планирал. Първоначално мислех да я халосам с палката и като пукне

да ѝ сложа малко пари в устата за урок на другите. Въпреки че е жена не изпитвах никаква жалост към нея, още помня как се подигра с мен на делото. Но там в стаята намерих една използвана спринцовка и реших все пак да ѝ дам някакъв шанс да живее, макар и минимален, защото методът, който реших да приложа никога не го бях изпробвал и не знам доколко е ефикасен.

— Да не си ѝ вкарал въздух във вената?

— Виждам, че престъпният ти ум веднага се досети. Точно така, тя се беше упоила с приспивателни и като я боцнах нищо не усети, но и аз не съм убеден, че това е толкова смъртоносно. Някой от вас знае ли със сигурност доколко е вярно това, че мехурчето въздух като мине през сърцето те убива?

— В един-два филма съм виждал подобни изпълнения и там инжектираните умираха, но това е само на филм и не мога да бъда сигурен. Като гледам сцени с карате ставам свидетел на още по-големи чудеса и затова много-много не вярвам на холивудските измишльотини.

— Ако толкова е важно можем да попитаме някои кардиолог, те най-добре ще знаят.

— Питам ви, защото не знам дали да я зачеркна в списъка, това стана като наш ритуал и искам да сме точни.

— Бил си там, имал си избор и си направил каквото си сметнал за необходимо, по този начин тази жена за тебе става минало. Повече нито ще я видиш, нито ще я чуеш, затова я задраскай! Ако съдбата е решила да живее, ще живее, а ако методът ти е толкова смъртоносен, колкото го описват, съдийката вече е изстинала.

— Прави сте, хайде да си лягаме, а на сутринта ще я зачеркна. Но такъв разкош отдавна не бях виждал, само спалнята бе по-голяма от панелката, която изгубих благодарение на мъдрите ѝ решения.

— Тя пък заради една панелка изгуби живота си.

— И заради други провинения. Наистина го изгуби заради апартамент, но тя отдавна беше прехвърлила бариерата, и Недев го намекна оня ден. Другите ужилени от нея са си траели и затова тя си е разигравала коня толкова дълго.

— Предполагам, че като разберат новината доста хора ще отидат да се почерпят. Сега ви оставям и отивам да лягам, че ще ставам рано, искам да направя чертеж на устройството, което ще ни помогне да

очистим ония в ресторанта и да го дам на Асен, преди да си е тръгнал. Но тази неделя още няма да ги убиваме, друго съм замислил.

— И то е...?

— Първо искам да ги чуя за какво си говорят, навярно ще споменат нещо и за парите, които прибират. Нека се опитаме да ги подслушаме и вече следващия път ще се пробваме да ги ударим, още повече че моето изобретение ще е готово чак за тогава.

— Искаш да кажеш, че тук задачата ни може да приключи до един месец?

— Възможно е! Ако всичко мине по план, не тази, а следващата неделя вечерта трябва да са мъртви. После ако искате ще отскочим до Русе да очистим и пласъора, с който разговаряха онзиден. Командо, ти запомни ли номера на колата му?

— Разбира се, записах номер, марка и модел, а ако имах фотоапарат можеше и да го снимам.

— Ако ония те бяха спипали с фотоапарат щяха да те очистят на място. И тези данни стигат, като ги кажем на някой катаджия и му бутнем 100 лева ще разберем адреса, а после е лесно. С него няма много да се церемоним — бум и готово!

— Това е идея. Нека сега да приключим с големите риби, а после ще решаваме за дилъра. Хайде да лягаме!

— Хайде! Лека нощ!

Сутринта полежаха до късно и чак на обед се събраха в кухнята. Робинзон явно бе удържал на думата си да подготви чертежа и сега с Асен го разглеждаха и той му показваше кое как ще стане.

— Е, Асенчо, ще се справите ли?

— Това, което искаш не е никак сложно, до 2–3 дни ще сме готови.

— Ела другата седмица да ми го донесеш, но ще ти поръчам и някои други неща. Можеш ли да уредиш отнякъде три ловни патрона 12 калибър, но с най-едрите сачми и два чифта полицейски униформи по-голям размер?

— По принцип мога да уредя всичко. С такива работи се занимават в другия край на махалата, но щом имате благословията на бат Сали ще говоря с момчетата.

— Идеално! Когато ми донесеш това, за което говорихме ще се разплатя богато, не се притеснявай!

— Асенчо, ето ти и от мен обещаните за снощи! Доволен ли си?

— Че как? Още днес ще задействам новите поръчки и когато ми ги доставят, ще отскоча пак насам. Предполагам, че другата седмица ще стане.

— Така те искаме! Вече си свободен, хапни и върви да видиш децата!

— Пак ще ми надуют главата, а отгоре на това оная дъртата вещица по цял ден не си затваря устата. Добре, че през повечето време съм в сервиза.

— Сега ще си зает с нашите задачи и много-много няма да си покрай нея, а най-добре ѝ дай 100–200 лева да я успокоиш.

— Може и така да направя, само мир да има. Е, аз да тръгвам! Чао, момчета и благодаря за всичко, а другата седмица пак ще се видим!

— Всичко хубаво!

Изчакаха го да замине и Командо се обърна към Робинзон:

— Шефе, казваш, че тази неделя ще ги подслушваме, имаш ли нещо предвид?

— Да разбира се, иначе нямаше да ви губя времето с приказки. Не забравяйте, че преди да ги убием искаме да ги дискредитираме, а според мен това най-лесно ще стане ако им запишем разговорите, дори и за една вечер. Предполагам, че те постоянно си говорят за пари, а ако при тях пак дойде някой разпространител, неминуемо ще стане дума и за наркотици. Ако само ги убием и си заминем, свързаните с тях хора ще се постараят това да изглежда като политическо убийство, ще бутнат по някоя пачка на определени вестници и народът ще повярва всичко за тях, дори и ако ги изкарат невинни ангелчета. Ако обаче успеем да запишем някакви уличаващи ги фрази и разпратим записа по редакциите на няколко медии ще е съвсем друго, вече всички ще разберат, че убитите са били обикновени престъпници. Полицаяте ще започнат да душат в съвсем друга посока и ще търсят извършителите някъде по веригата, никой няма да се сети, че е отмъщение. За това ви казвам, че е по-добре да им подарим още една седмица живот, но да си вържем гащите.

— В Интернет има голямо предлагане на шпионски джаджи, оттам ли ще поръчаме подслушвател?

— Няма време, след 2–3 дни е неделя, а дотогава трябва да сме готови. Мисля да използваме оня диктофон, тази сутрин го изпробвах и установих, че е много чувствителен и от 3–4 метра долавя дори шепот.

— Не се изненадвай, все пак е „Панасоник“.

— Може да записва до 6 часа и има таймер, какво повече да искаме?

— Знаеш ли, това е страхотна идея, само трябва да го сложим близо до тях.

— По магазините продават двойно залепваща лента, има лепило и отгоре, и отдолу. Ще залепим на него две такива парчета и по някакъв начин трябва да го лепнем под масата им. Ще нагласим таймера да се включи автоматично в 8 часа вечерта, а те обикновено идват към 9. За каквито и странични неща да си говорят, все ще кажат нещо уличаващо, не вярвам да са чак толкова потайни. Три-четири часа запис е предостатъчен, а на другия ден някой от нас трябва да прибере устройството и да го прослушаме. После ще имаме на разположение цяла седмица да направим копия и да ги запечатаме в пликове с адресите на някои по-големи и независими медии, вътре ще приложим и флашката с признанията на Асенов. Ако после всичко мине по план и ги осветкаме, изпращаме пликовете и това е. Още отсега мога да пророкувам, че след това държавата ще гръмне, защото са замесени хора на високи постове, но ние нали точно това искаме. Ето, след тази разработка „Червеи“, която Гномът изкара наяве, видяхте какво голямо раздвижване имаше сред обикновените хора и то за нищо, май беше поредният кърфисек, но нашите записи са друго, те са истински динамит, при това автентични. Предполагам, че искат, не искат, службите ще се разшетат и ще подпукат и останалите замесени. Може пък да стане като в Румъния и наистина да си свършат работата, тогава ще сме успели на всички фронтове.

— Иво им отмъщава окончателно за дъщеря си и същевременно пресичаме голям канал за дрога, това ще бъде един достоен завършек на софийската ни одисея.

— Гениален си, Робинзон, ти никога не спираш да ме изненадаваш. Хайде да опитаме да го направим по твоя начин и като нищо ще спрем, макар и временно разпространението на заразата, тези хора зареждат цяла България.

— Добре тогава, решено! До неделя има още няколко дни и аз предлагам да им са насладим! Днес ще изляза да купя залепващата лента и да я изпробваме държи ли здраво, а от утре с Командо пак поемаме по Витоша.

— Съгласен съм, Иво ти ще дойдеш ли с нас?

— Аз също нямам работа и ще ви придружа, но искам някой ден да посетим и Зоологическата градина!

— Ще отидем, и цялата друга седмица ни е свободна, само дано Асен да се справи с поръчката.

— Долу-горе разбирам за какво са ти патроните, но полицейските униформи откъде ги измисли?

— Все още стрелям на сляпо и може въобще да не ни потриват, но ако се потвърдят подозренията ми, че те ще споделят помежду си нещо за парите, тогава мисля да ги ударим и финансово. Кажете ми не е ли най-удачно това да го направят двама офицери с униформи?

— Ти ги поръча да са голям размер, явно искаш нас да облечеш.

— Точно така, но пак повтарям, че всичко ще зависи от това какво ще чуем на записите.

— А не искаш ли ти да облечеш едната и да се включиш в екшъна?

— Не, за мен съм избрал по-лесната част. Аз трябва да съм около ресторанта, за да ги убия.

— Шефе, ти ме смайваш, има ли нещо, за което да не си помислил?

— Винаги съм ви повтарял, че планирането е най-важната част от една операция, след него идва изненадата. Ние сме подготвени, знаем техните бъдещи ходове, а те дори не подозират за нас, какво повече можем да искаме? Имам достатъчно време да обмисля и последните детайли, а след това ще ви събера и ще ви кажа точка по точка как ще го направим.

* * *

Дните до неделя минаха спокойно, точно както ги бяха планирали. Разхождаха се по Витоша, вечер водеха Валди на ресторант и му разказваха кои автокъщи са посетили, а своевременно психически

се подготвяха за предстоящото. Няколко пъти изпробваха диктофона, записваше си идеално, а лепенките го държаха здраво към всякакви повърхности. Бяха сменили батериите с нови и тази вечер им предстоеше по някакъв начин да го монтират някъде около подиума в Унгарския ресторант, но къде точно щяха да решат на място. Сега вече се бяха облекли, Командо гласеше ужасната си перука и лепеше мустаците, а Иво решише белия си перчем пред огледалото. Само Робинзон не изпитваше никакви неудобства, с бастуна и с огромните очила плюс хубавия, но ретро костюм той спокойно можеше да мине за виден университетски преподавател, получил поредния си хонорар. Днес искаха да отидат по-рано, поне около 18 часа, тогава посетителите се брояха на пръсти и щяха да имат по-голям шанс да се доберат незабелязано до подиума, където седаха тежкарите.

Малко преди да тръгнат Робинзон ги извика в кухнята, накара ги да седнат на диванчето с лице към вратата и нарисува на нея с маркер кръг с големината на футболна топка.

— Момчета, от днес навлизаме в най-опасната фаза от нашето начинание и ще се постарая поне малко да ви подготвя. Това е метод, използван в СПЕЦНАЗ преди невъзможни мисии и доказано прочиства съзнанието, кара те да се концентрираш максимално. Искам да гледате този кръг десетина секунди, а после да затворите очи и да мислите само за него още приблизително толкова време! Разбрахте ли ме? Повторете цялата процедура поне двайсет пъти и ще приемем, че сме се подготвили!

Двамата приятели не чакаха втора покана, втренчиха се в кръга, а после зажумяха, повтаряха това докато изминаха 7–8 минути. Най-после бяха готови, излязоха в коридора, извиниха се на Валди, че тази вечер няма да му правят компания и се натовариха в единия автомобил.

— Робинзон, това с кръга на вратата да не беше някакъв майтап?

— Преди важни задачи не бих си позволил да се майтапя, времето е твърде ценно. Съществуват още по-невероятни методи, някой ден поговорим и за тях.

— Тази тема ми е много интересна, кажи нещо по-така!

— Чували ли сте нещо за психо или телекинезата?

— Да, но в това има ли нещо вярно?

— И още как! Още в началото на 20 век Руди Шнайдер успява само със силата на мисълта си да търкулне едно яйце по равна

повърхност, а след упорити тренировки започва когато си поиска да им напуква и черупките. При това само с поглед. Вече по целия свят са създадени секретни институти, които се занимават само с това и е повече от ясно, че тази технология е много напреднала. Например вече е доказано, че класическата музика помага на ума и го прави много по-възприемчив. Учените са нарекли това откритие „Ефект на Моцарт“. Някъде бях чел, че разковничето е в честотата на тона ЛА, беше нещо свързано с резонанса.

— А мен понякога ариите страшно ме дразнят. При подобна какофония не бих могъл да се съсредоточа.

— Важно е музиката да е приятна, само тогава очаквай резултат! И ние в поделението експериментирахме с тези тайнствени методи и трябва да ви кажа, че постигахме удивителни резултати.

— Тогава защо напоследък при спецакциите твоите колеги постоянно се дънят?

— Всичко иде от ръководството. Като ти завържат ръцете какво можеш да направиш? Някой с костюм не иска да има петно в досието си и ти налага такива спирачки, че чак да се чудиш барети ли сме, балерини ли сме.

— Вярно е, само с теория не става.

— Вие с Командо това най-добре го знаете! Ние хората сме само нищожни пращинки, зареяни в космоса, но притежаваме неподозирани способности.

Спуснаха се по „Цариградско шосе“, пътьом избегнаха на косъм двама-трима шофьори самоубийци и най-после стигнаха до ресторанта.

— Шефе, кого си определил да сложи диктофона?

— Нека засега стои в мен, а вие говорете с портиера и го помолете да ни настанят на някоя маса по-близо до сепарето!

Служителят на входа си припомни големия бакшиш от предното им посещение и се засили към тях, радостен, че тези щедри хора отново са предпочели неговия ресторант.

— Добре дошли господа, виждам, че този път сте трима. Моля заповядайте, все още е рано и има достатъчно места!

— Благодарим ви, много сте любезен, ето вземете да купите нещо за внучетата!

Той бутна една едра банкнота в ръката му и не усети особена съпротива.

— Има ли възможност да седнем по-навътре в заведението, предстои ни дълъг разговор, а там е по-тихо?

— Разбира се, може сами да си изберете масата.

Зарадвани от неочакваната възможност те забързаха към вътрешността на залата. Портиерът се убеди, че нямат повече претенции и се запъти обратно към вратата. Сега беше моментът за действие, по-сгоден едва ли щяха да намерят. Тримата се качиха при запазеното сепаре и започнаха шумно да се настаняват, в това време Робинзон бързо залепи настроеният диктофон под масата. Тъкмо седнаха и при тях дотърча запъхтян сервитьор.

— Извинете ме господа, но тази маса е запазена, ще ви помоля да я освободите!

— О, така ли, аз нали съм с очила чак сега видях табелката, а и портиерът разреши сами да си изберем местата. Къде ще ни препоръчате да седнем?

— Ето тук, тези всичките са свободни и може сами да си изберете. Мисля, че тази тройка ще ви хареса.

— Благодарим ви, искаме още веднъж да се извиним за причиненото неудобство.

Те насядаха, облекчено въздъхнаха и взеха по едно меню в очакване на сервитьора, който тъкмо привеждаше в ред депутатската маса. За тази вечер най-трудното бе минало, записващото устройство бе на мястото си и точно в 20 часа щеше да се активира. Като за начало си поръчаха бутилка токайско вино, безалкохолно за шофьора си и няколко вида мезета, а след като се чукнаха водачът им заговорнически се наведе към тях:

— Дотук премина идеално, остава само Вълев и Попов да се появят. Когато това стане ви предлагам да се изнасяме, няма нужда да привличаме излишно внимание. Утре ще дойдем да обядваме и тогава ще си приберем уредчето.

— Тогава наздраве и нека се помолим да няма неприятни изненади!

Пийваха, замезваха и си говореха, очаквайки техните жертви всеки момент да се появят. Малко преди 9 часа двамата бодигардове влязоха и както предния път заеха най-близката до подиума маса.

Десетина минути след това отвън спря първия джип с охрана, след малко друг, но по-люксов, се плъзна пред входа и от него излязоха хората, виновни за толкова провалени човешки съдби. Повтори се церемонията от миналата неделя, всички се разтичаха, управителят раболепно им отвори вратата и важните гости най-после заеха местата си.

— Момчета, хайде да се изнасяме, каквото ни интересуваше го разбрахме!

— Хайде, можеш да повикаш сервитьора, и без това бутилката свърши.

Тримата оправиха сметката, оправдаха се с неотложни ангажименти и бутнаха една банкнота в ръката на келнера.

— Мислим утре да обядваме тук, като е понеделник дали ще работите?

— Разбира се, заповядайте! Аз ще бъда дневна смяна и за мен ще е чест да ви обслужа!

— Идеално, тогава утре ще се видим! Довиждане!

Те излязоха, още един път щедро възнаградиха портиера и се качиха в колата.

— Иво чакай, не бързай да потегляш, защото можем да свършим още една работа!

— Сега пък какво измисли, шефе?

— Нека Командо ти обясни къде беше спрял колата си русенския дилър миналата неделя, а ти мини няколко пъти оттам! Сега ще се отчита някой друг и ми се иска да разберем повече за него. Като му запишем регистрационния номер и марката на автомобила можем да се прибираме.

— Имаш право, колкото повече знаем за тази организация, толкова по-добре.

Започнаха да дебнат, на всеки десетина минути правеха обиколка на близките улици и на четвъртия път Командо се обади:

— Ето, точно там! Виждате ли синия форд с отворения багажник, сега тъкмо го разтоварват, дори пичовете са същите. Иво, ти нали профилактично гълта витамин А, оттук можеш ли да видиш номера?

— Виждам го, пишеш ли? — и той му го продиктува. Виж ти, търновска регистрация, не е лошо да информирам Гемижев.

— Имаш ли му вече доверие?

— Към човек с такава професия доверие е силна дума, по-правилно е да кажа, че за някои работи му вярвам, а и ние сме на коренно противоположни позиции. Той е убеден, че методите на държавата са правилни и стриктно ги спазва, него не го интересува, че правосъдието е бавно, а понякога и напълно липсва. За него е нормално бандитите да се разхождат с години на свобода, докато накрая с триста зора ги заловят. Тогава пък я доказателствата ще се окажат недостатъчни, я арестът ще е извършен неправомерно и пак чакаме с години да ги осъдят. Аз съм по-радикален, към ненаказаните престъпници прилагам закона на улицата и мисля, че така е правилно. Досега всички, които сме убили са го заслужавали, дори и съдийката, въпреки че накрая се размекнах и с моите експерименти ѝ дадох втори шанс. Никак не мога да бъда толерантен към тези безскрупулни типове, които мислят само за пари без оглед на щетите, които нанасят. Но съм уверен, че и той като нас ненавижда корупцията и мрази наркотиците.

— Тогава като се приберем в Х. му се обади и го информирай за този момък, ако го повишат ще ни е още по-полезен. Хайде сега да потегляме към „Младост“, че много се заседяхме тук, като нищо ще ни арестуват!

Подкараха по вече познатите улици и скоро бяха пред апартамента. Заклучиха колата и тихо влязоха, знаеха, че преумореният им домакин отдавна е заспал. Решиха и те да си лягат, бяха си свършили работата и можеха вече да почиват. Разбраха се да не бързат със ставането и тихомълком се прибраха по стайте.

На сутринта свежи и отпочинали се събраха в кухнята и включиха кафеварката. Беше 10 часът, но никой не бързаше заникъде, предстоеше им още една цяла ленива седмица. Кръгът, нарисуван от техния ментор още красеше вратата, навярно Валди безуспешно се е чудил какво е това нещо.

— Шефе, ти как разбра за свойствата на тази фигура?

— Нали съм ви разказвал, че навремето бях в спецчастите, казвахме му СОБТ — специализиран отряд за борба с тероризма. Базата ни беше в двора на царския дворец във Врана, оттук е на няколко километра. Бяхме малко над 100 човека, но най-добрите, хора от кол и въже, ненужни на никого. Често канехме руски инструктори

да ни обучават и те всичките настойчиво ни препоръчваха този метод. Ако всеки ден го правите, сами ще се уверите, че има ефект. Аз например, когато се изолирах в оная пещера, всяка вечер съм го практикувал, беше ми станало като навик. После, точно преди да заспя, започвах да си припомням какво съм правил през деня, но минута по минута и докато стигнех в мислите си до късния следобед вече бях заспал. Второто упражнение е нещо като хипноза, нарича се автогенен тренинг и те успокоява, при всички случаи е по-добре отколкото да бройш овце. Чувал съм, че големите руски шахматисти правят същото през целия си живот и паметта им е феноменална, има научно доказани факти за това.

— Сега само не казвай, че като си ни разкрил тайните на това упражнение трябва да ни убиеш, тази шега вече сме я чували!

— Тъкмо си мислех да ви го кажа. Виждаш ли, снощи само един път си релаксира мозъка и вече ми четеш мислите. Представи си какъв екстрасенс ще станеш, ако потренираш няколко години!

— Момчета, вече стана 11, а трябва да отидем до Унгарския и да приберем диктофона. Имаме ли някакви идеи как ще стане?

— Както вчера, ще импровизираме на място. Ще отидем малко по-късно, например около 13 часа и докато приключим с обяда повечето хора ще са си тръгнали. После го отлепяме, прибираме се тук и прослушваме всичко, дано само не е станала някаква засечка с техниката.

— Не вярвам, проверихме всичко десетки пъти, а и батериите са нови. По-неприятно ще бъде ако са го открили, тогава оставаме без нищо.

— Какво ти неприятно, направо ще е катастрофално. Разберат ли, че някой ги следи веднага ще унищожат доказателствата, а вероятно ще променят и мястото за срещи. Трябва да започваме отначало и не ми се мисли още колко време ще изгубим.

— Не бъди такъв песимист, все най-лошото мислиш! Бас хващам, че всичко ще е наред, не сте ли забелязали, че досега нещата винаги се получават? До довечера ще имаме пълна информация, стига разбира се, ония да са си казали нещо съществено.

— Дано да си прав, защото ако са го намерили вече ще наблюдават мястото, може да са устроили засада и да чакат някой да го потърси.

— Като отидем и седнем ще преценим, сега няма смисъл от догадки.

Умишлено пиеха кафето си бавно, имаха достатъчно време. Когато стана 12:30 започнаха да се обличат.

— Иво, този път не се дегизирай, няма да ти трябва! Ние с Командо ще влезем и ще свършим работата, а ти ще ни охраняваш отвън. Ако видиш нещо подозрително веднага се обади, а ако се случи най-лошото и ни арестуват, действай решително, защото при всички случаи после ще ни откарат някъде и ще ни убият!

— Голяма отговорност ми вменявате, но няма как, този път аз съм наред да пазя. Командо, дай ми пистолета си, че поне да имам някакво оръжие!

— Ето го, вземи руския, че е по-мощен!

Той го пое, провери пълнителя и го върна в кобура. Робинзон успокоително го потупа по рамото.

— Не се напругай толкова, вероятността това да се случи, е много малка, но трябва да сме подготвени! Хайде, обличайте се и да тръгваме!

След малко потеглиха към центъра, вече пред ресторанта паркираха така, че да има видимост към залата. Иво остана в колата да наблюдава, а те слязоха и се насочиха към входа. Посрещнаха ги като царски особи и портиерът ги съпроводи чак до масата им. Вече нямаше много хора, а и постоянно някои си тръгваха, скоро ресторанта щеше да е почти празен. Той зорко оглеждаше наоколо, няколко пъти пали двигателя и обикаля, но не усети нищо подозрително и малко се успокои. Паркира до вратата и си погледна часовника. Вече бяха минали два часа и приятелите му би трябвало да приключват с обяда, защото през прозореца видя как повикаха келнера за сметката. Докато той чукаше на касовия апарат Командо стана и с три крачки се качи на подиума, отлепи диктофона, пхна го в джоба си и също толкова бързо се върна обратно. Всичко стана за пет секунди и надали някой от останалите посетители забеляза нещо, а и сервитьорът в този момент още се чудеше как да им надуе сметката и се беше привел замислен над менюто.

Най-сетне търпението му бе възнаградено и те се насочиха към изхода, а той с работещ двигател ги изчака на улицата. Докато се

качваха Командо извади записващото устройство от джоба си, подхвърли му го и доволен въздъхна:

— Направо ми пареше в джоба, кой знае каква гореща информация съдържа?

— Нека да стигнем до горе и веднага ще го прослушаме. Важното е, че най-трудното мина и безпроблемно си прибрахме уредчето. Карай по-бързо, направо нямам търпение да разбера дали са изпуснали нещо важно снощи, а и ако ни следят по-лесно ще им убегнем!

Стигнаха в „Младост“ и двамата слязоха, а Иво остана да паркира колата. Когато влезе в апартамента те вече бяха окупирали кухнята и чакаха само него. Робинзон върна записа отначало и натисна копчето за възпроизвеждане, но през първите минути се чуваха само откъслечни разговори от заведението, защото около час масата бе стояла празна, важните клечки бяха дошли по-късно. Колкото и да бе безинтересно началото, толкова следващите три часа бяха истински динамит. В началото разговаряха само Попов и Вълев и знаейки, че са далеч от останалите посетители и няма кой да ги чуе, свободно си говореха и то не за времето. По-късно към тях се присъедини и човекът с търновския автомобил, някой си Цецо, разговорът смени своята насока и тримата заговориха за дрога, количества, пари и канали. Цялата вечеря продължи около три часа, накрая дилърът си тръгна, а след малко и големите шефове се наканиха да си ходят. Записът отново стана безинтересен и когато изтече лимитът на паметта диктофонът се самоизключи. Ето какво научиха нашите приятели от така интересния разговор между двамата съмишленици. Оказваше се, че мястото, до което миналата неделя Командо проследи полицейската кола в Панчарево е жилището на Виктор Вълев, ченгето от Софийско градско управление. Там той живееше заедно със съпругата си и двама охранители, а същевременно ползваше гаражите си като трезор на парите, които се събират приблизително за един месец. На всеки трийсетина дни пристигал брониран автомобил и откарвал цялата сума, но къде точно не стана ясно, споменаваха само прякора на получателя — някой си Главния. Радвах се, че след десетина дни ще се освободят от натрупаните печалби за месеца и очаквах солиден процент за себе си.

— Да ти кажа, Янко — дуднеше от микрофона гласът на Вълев — много се радвам, че с жена ти се съгласихте да ми гостувате в Лозенец! Отдавна исках да ти покажа каква яхтичка съм си купил, тъкмо и сезонът скоро започва.

— Ще дойдем, разбира се, знаеш ли откога ме дрънка да си взема отпуск? Но как ще надхитриш тези от Сметната, знаеш, че е самоубийство да впишеш в декларацията си такава покупка?

— От стара коза яре съм аз, с моите счетоводители всичко сме изпипали. Повечето ми познати ги регистрират под чужди флагове, предимно на офшорни държави и нямат проблеми с данъчните, а аз още с покупката я записах на името на моя съсед по вила — оня руснак от Поволжието. Сега и двамата с него сме доволни, понякога му позволявам да си посреща гостите на борда или да разхожда с нея любовниците си. Но аз много не се притеснявам от подобни проверки, нали скоро им сменихме цялото ръководство барабар с председателя и не вярвам да са особено педантични. Има една поговорка — „Не хапи ръката, която те храни!“ и те, ако имат ум в главите ще си траят, няма много-много да се ровят.

— Хитро си го измислил! Аз пък... и така нататък.

Цял час разговаряха на такива теми и се хвалеха помежду си, двама абсолютни негодници, а после към тях се присъедини и търновеца. Разговорът се прехвърли на други теми, предимно свързани с дрогата, но повечето от тези неща нашите приятели вече ги знаеха. И той като Асенов един път месечно караше пари в София, а оттам се зареждаше с наркотици, които после продаваше. Наученото щеше да бъде по-интересно за Гемижев, тях много повече ги интересуваше първата част от разговора.

Накрая обобщиха наученото така: Парите, голяма сума, се съхраняваха в гаражите на имението, а наоколо се навъртаха двама души охрана. Всяка неделя, а може би и през други дни там се откарваше оборотът на няколко регионални дилъри, а когато се събереше определена сума, навярно огромна, минаваше брониран автомобил и откарваше всичко при Главния, а той на свой ред разпределяше дял за всички участници в схемата. Сега разбраха, че определената дата е след десетина дни, което значеше, че доставката от следващата неделя ще е последна за периода, после започваха

отново да пълнят касичката и така до безкрай. Ако не ги спреше някой, разбира се!

Иво, Командо и Робинзон се бяха надвесили над масата и за втори път прослушваха определени моменти от разговора, но в общи линии вече всичко им бе ясно, ставаше дума за десетки килограми дрога и за милиони левове. Робинзон се пресегна и изключи записа.

— Е, момчета, сега ясно ли ви е с каква взривоопасна информация разполагаме? Ако замесените знаеха, че сме ги подслушали, сега вече щяха да ни подписват присъдите или дори да ни закопават. Разбирате ли за какви печалби става дума?

— Видно е, че са огромни, но за точната сума можем само да предполагаме. Обаче като знам цените на килограм кокаин мога набързо да изчисля само един дилър колко им отчита за месец и после да умножа сумата поне по десет. Въпросът сега е ние какво ще правим с този запис, като се замисля, на която и служба да го предадем може служителите да са в играта или като чуят кои са замесени, да се насерат от страх и да си затраят.

— Или пък някои да им открадне флашката от колата, на път към прокуратурата.

— Смееш се ти, но наистина сме в безизходица, като нищо ще потулят информацията.

Робинзон ги послуша, послуша, но не издържа и се намеси:

— Слушайте сега, да не мислите, че рискувахме толкова и изгубихме цяла седмица, за да предадем тези скъпоценни данни на институциите? Нищо подобно! Сторим ли го те ще видят бял свят след един век. Че аз по-добре да отида и да ги изтъргувам на някоя криминална групировка или пък на бат Сали. Направо ви предлагам да се задействаме и да ги лишим от тези пари, само тогава истински ще ги заболи. Толкова месеци ви тренирах в горите точно за такива ситуации, вие в момента сте подготвени много по-добре от колегите ми във Врана. Те може да стрелят точно по мишени и денонощно да тренират, но никой не им разрешава да мислят самостоятелно и затова толкова често се провалят, инструкторите им се опитват да ги моделират като едни послушни работи. Вие сте интелигентни, изобретателни и сами си взимате решенията, точно затова досега нямаме празно. Ако решим да ги ударим в Панчарево какъв отпор очаквате от двама лошо обучени охранители, които дори няма да ни

очакват? Отсега ви казвам, а знаете, че досега не съм ви подвеждал, че ще ги направим за смях — и ще убием главните герои, и ще ги оберем. Вярвате ли ми?

— Естествено! От твоите уста изглежда лесно, а и нали точно затова сме дошли. Но как точно ще го направим?

— До другата неделя имаме много време, предостатъчно, за да измисля нещо. Ако Асен изпълни поръчката, която му дадох и ми достави материалите, така ще съчетаем нещата, че да свършим всичко наведнъж, не трябва да им даваме време да се осъзнаят. След малко ще си дойде Валди, а пред него не искам да говорим, затова се успокойте и оставете мисленето на мен, съгласни ли сте?

— Окей, шефе, щом ще ни направиш още по-богати, с теб сме.

— Е, ние дойдохме тук да ги убием и ще го направим, другото ще ни е като бонус. Но искам да ви предупредя, че това са много пари, ние дори психически не сме подготвени за подобни суми.

— Те и тотомилионерите не са готови, но като им ги стоварят в банковите сметки все някак се оправят. Никой досега не ги е върнал, няма да сме първите и ние, но нека всичко да мине по план и да ги вземем, тогава ще му мислим.

— Така е! Тогава ви предлагам да се насладим на оставащите дни, да обмислим всичко стъпка по стъпка и в края на седмицата действаме. Много ще е опасно, но ние ги превъзхождаме във всичко и ще ги разбием. Ако пък нещо се обърка и загинем, какво толкова, и ние на доста отрепки отнехме живота.

През прозореца видяха, че домакинът им се прибира, той си заключи колата и уморено се насочи към входа.

— Ако всичко мине по план и оцелеем искам да помогнем и на Валди, виждате го, че блъска денонощно, а и той не знае защо! Откак сме дошли не е ползвал почивен ден, направо му се чудя как издържа.

— Ако успеем, здраво ще го финансираме, но трябва да го направим умно. За толкова откраднати пари всички копои в държавата ще започнат да се ослушват, не трябва да допускаме тъпи грешки. Има си хас след толкова рискове да ни надушат заради някое дребно недоглеждане.

Валди си отключи и влезе усмихнат в коридора, този човек явно не знаеше що е умора.

— Хайде бе, приятелче, не ти ли домъчня за нас? Дошли са ти скъпи гости, а ти все в сервиза висиш. Между впрочем кога са ти почивните дни?

— Мога да почивам, когато поискам, но нали ви казах, че като си стоя вкъщи самотата направо ме убива, там поне с колегите по цял ден си правим компания. Аз не знаех, че сте тук, иначе отдавна да съм се прибрал.

— Излиза ли ти се да отидем да хапнем някъде?

— С удоволствие, само да си хвърля един душ. Имате ли предпочитания за мястото?

— Нека да е наблизко, че да си легнем по-рано, ти утре отново си на работа.

— Има една пицария на ъгъла, там ще ви заведе.

Те го изчакаха да се изкъпе и четиримата се запътиха към кварталното заведение. Оказа се, че мястото не е лошо, всичко блестеше от чистота и менюто предлагаше богат избор. Поръчаха си кой каквото желае, разговорът се насочи към стари случки и спомени и за пръв път от дълго време успяха истински да се отпуснат. Пицарията бе на ниво, нямаше нищо общо с дупката във Варна, която посетиха вечерта, преди да си тръгнат и в която им се налагаше постоянно да са нащрек заради местните главорези. Тъкмо разказваха на Валди как накараха един от тях да глътне цяла вилица, когато той се наведе към Иво и му прошепна в ухото:

— Виждаш ли оная жена на бара, с тесните дънки? Знам, че трудно ще я разпознаеш, но това е Нора, бившата ти съпруга.

— Не думай, не мога да повярвам! Тя трябва да е на четиридесет и няколко, защо изглежда толкова състарена?

— От живот, куме! И от акъл! Ти нали й остави твоето жилище, не бяха минали и шест месеца от развода ви и тя го продаде и то за добри пари. Докато не ги профука всичките не се спря, в квартала легенди се носеха за денонощните й запои. Ние често се засичаме, защото сме съседни и понякога, без да искам ставах свидетел на постоянните й изцепки.

На Иво вече не му влизаше в работата какво правеше с живота си Нора, но въпреки това попита:

— И какво толкова е вършила?

— Сменяше пичовете като носни кърпички, по едно време дори се чу, че е болна от сифилис. Това не си го измислям, десетина мои познати, които минаха по реда си през нея, после се лекуваха в инфекциозна болница. Да ти кажа, добре направи, че навремето я остави.

— Тя още тогава беше неспасяема, явно това, което говорят за нимфоманките е вярно. След мен не се ли е омъжвала?

— Доколкото знам, няколко пъти, но все се развеждаше и в момента пак е сама.

— Какви деца има?

— Не съм чувал да е раждала, но нали помниш, че и при вас не се получи, когато бяхте женени. Тя е като фурия, братко, а навярно е била такава и преди брака ви, какви деца да очакваш от такава?

— Предполагам, сигурно още като ученичка е направила няколко аборта и се е повредила. Сам виждаш, че бурният живот и многото пари не носят щастие, като я гледам на какво прилича май вече и пич трудно ще си хване.

— А, намира си! Келешите от махалата постоянно я дърпат да я чукат и на сухо не остава. Славата ѝ се носи, а нали е и лесна все още има мераклии.

— Горката, като я помня какво нежно момиче беше тогава, сега никога не бих я познал. Не ѝ се обаждай, сега нямам желание да разговарям с нея!

— Тя хвърля погледи насам, а ако се е понапила като нищо ще дойде да ви сваля. Знаеш ли, когато навремето разпратихте поканите за сватбата с Милена много се смяхме на фамилното ѝ име, дори си мислехме, че е печатна грешка.

— Да, прав си, странна фамилия има — Шашева. Сега като се замисля цялото ѝ семейство не бяха много наред, обръщението Шашеви напълно им приляга.

— Тук те подкрепям! Наскоро срещнах малката ѝ сестра, и тя уверено крачи по стъпките на кака си. Беше вкарала някакъв скитник в мазето на входа и му духаше, а още двама чакаха реда си отвън.

— Явно е ген, но стига сме говорили за Нора. Още когато подадох молбата за развод знаех, че не греша и така излезе. Хайде да си хапнем, да пийнем и да оставим другите да си живеят живота както намерят за добре!

— Прав си! Наздраве, момчета!

Изкараха си една хубава вечер с тиха музика и приятни разговори, дори иначе постоянно напрегнатият Валди накрая се отпусна. Наистина, ако се замислиш, от работа вкъщи и от къщи на работа не беше най-добрият начин един свободен мъж да си прекарва времето. Май трябваше в края на лятото да го вземат с тях на морето и там да му покажат как си живеят ергените.

Около полунощ платиха и си тръгнаха, на излизане Иво хвърли един последен поглед на Нора, но тя вече се бе напила и клюмаше на столчето си. Забеляза, че тя е с якето, което ѝ бе купил за един рожден ден преди много-много години. Доколкото си спомняше то май бе единственото нещо, което ѝ бе подарил, без да получи никакви оплаквания. Има една поговорка, която казва, че всеки прави грешки, но големият глупак е този, който не се поучава от тях. Той добре си спомняше, че навремето тя все пак имаше някакво достойнство и планове за бъдещето, а защо с годините се бе превърнала в такъв парцал той не можеше да си обясни. Обаче не злорадстваше, те нямаха общи деца, не поддържаха връзка и след всичките проблеми, които му бе създала, тя отдавна бе престанала да го интересува. Бе се превърнала просто в един досаден факт от живота му. Ако искаше да прекарва времето си с такава като нея, щяха да са още женени. С тази връзка навремето бе допуснал огромна грешка, но любовта замъглява разума. Това бе игра, която той не искаше да играе повече. Не се сещаше и за някаква причина да я търси, още тогава бе взел решение да затвори тази страница завинаги.

Седмицата преваляше, вече бе четвъртък и Асен най-после се обади.

— Бате Иво, след един час ще бъда на същото място, откъдето ме взе предния път. Свободен ли си да дойдеш да ме прибереш, че нося повече багаж?

— Разбира се, моето момче, чакай ме там!

Веднага съобщи радостната новина на двамата си приятели, вече всички бяха започнали да се притесняват от мълчанието му, все пак цялата операция зависеше от него. Робинзон шумно въздъхна и прегърна Командо, нещата отново потръгнаха.

— Хайде, дано всичко да е изпълнил! Бях си дал срок още един ден да го чакаме и след това трябваше да измислям нов план.

— Е, по-добре късно, отколкото никога! Важното е, че се обади и съвсем скоро ще ви го доведе, а какво е свършил ще чуем лично от него.

Иво набързо се облече, изчака да наближи уреченият час и подкара към мястото на срещата. Предишния път го взе от площад „Народно събрание“, сега момчето каза, че пак ще е на същото място и той не се лута дълго. Още отдалеч го видя застанал до пешеходната пътека да се оглежда неспокойно, погледът му търсеше познатия автомобил. Плавно спря до него, отвори му вратата и го изчака да натовари две претъпкани чанти.

— Добре си ни дошъл отново Асенчо, когато се обади всички много се зарадвахме!

— Твоят приятел бая ме затрудни с тези полицейски униформи, точно заради тях се наложи да чакам толкова. Доставиха ми ги едва тази сутрин и веднага тръгнах насам, само се молах докато те чакам някой патрул да не ми направи проверка на багажа, че загивах. Другите неща от поръчката също са в наличност, тях с братовчеда ги измайсторихме за два дни.

— Искаш да ми кажеш, че всичко, което ти поръча Робинзон е тук, така ли?

— Точно така! Чертежът му е изпълнен, той беше най-лесната част, а за телефона и тия реотанчета към него ходих при други хора, които разбират от такива работи.

— Плаща ли нещо?

— Засега с аверите съм на честна дума, но вие сте точни и знам, че ще се издължите.

— В това не се съмнявай, още сега в апартамента ще оправим сметките!

Докато разговаряха, неусетно стигнаха блока в „Младост“, разтовариха скъпоценните чанти и влязоха в жилището, където нетърпеливо ги очакваха.

— Здравейте, момчета, извинявам се за закъснението, но както казах и на бате Иво за някои от предметите изгубих повече време. Ето, тук са вашите поръчки.

Взеха чантите и влязоха в кухнята, там масата бе най-голяма и удобна. Командо започна да вади и да сортира нещата, които според Робинзон бяха ключови за изпълнението на тяхната задача. От поголемия сак извади две полицейски униформи, прилежно сгънати и дори увити в найлон, някой ръчно бе залепил лепенки с размера им върху пакетите. От другата чанта, вече много по-внимателно започна да измъква по-дребните, но също толкова важни предмети — три ловни патрона с едри сачми, един стар GSM „Nokia“, от който излизаха четири тънки кабелчета с различни цветове и пакетирана в отделна кутийка СИМ-карта за него. На етикетче върху кутийката с четлив почерк бе изписан номерът, на който отговаряше тази СИМ-карта, а отгоре му бе залепено тиксо случайно да не се изтрият цифрите.

— Телефонът нарочно е стар, но батерията е чисто нова, аз лично я сложих, за да не стават издънки — обади се Асен — СИМ-картата е непроследима и е добре да се сложи непосредствено преди това, което сте замислили.

— А ти досещаш ли се защо ще ни трябват тези неща?

— Той всеки нормален човек би се досетил, дори с минимални инженерни познания. Но аз не съм любопитен и не се меса в делата на другите, така, че от мен няма защо да се притеснявате.

— Така и трябва! Вече си наш човек и каквото и да видиш или чуеш нека си остава между нас! Но аз не виждам последния предмет, а той е най-важният за нашата работа.

— Ето го, в мен е! Него го нося отделно, че хванат ли ме с всичко закуп, десет години не ми мърдат. Аз нямам такива адвокати, които да изкарат, че нося всичко това, защото съм тръгнал за риба.

— Ако те претърсят, и в джоба ти да го намерят пак е същата работа.

— Така е, но докато тарашат чантите мога да избягам, а по улиците все ще го изхвърля в някои контейнер. С пренасянето поех голям риск, но важното е, че всичко свърши добре. Ето ти и последната джаджа!

Той извади от вътрешния си джоб метална тръба, дълга около 40 сантиметра, а точно в средата и се виждаше запоеен дълъг винт за дърво, който стърчеше досущ като тирбушон. Робинзон я взе и внимателно я огледа от всички страни, после я остави на масата при другите компоненти.

— Асенчо, много съм доволен от теб, всичко си изпълнил перфектно. Казвай сега какво ти дължа и нека си оправим сметките!

— Униформите са най-скъпи, струват 2000 лева, защото трудно се намират, а всичко останало е още за 1000. Ако понадиш нещо и за изгубеното време смятай, че сме се оправили!

— Ето ти 5000 лева, надявам се да стигат, а лично на теб давам още 1000 като бонус, толкова съм доволен. Предполагам, че няма да се разсърдиш ако и в бъдеще търсим твоите специфични способности.

— С нетърпение ще чакам да ми се обадите, такива клиенти като вас, които не се пазарят, рядко се намират. Сега ще вървя, защото сигурно си имате лични разговори и ви пожелавам каквото и да сте замислили, да го приключите успешно!

— Благодарим ти! Всичко хубаво и поздравя бат Сали и семейството!

Изпратиха го до входа на блока и изчакаха да хване такси, а после се качиха в апартамента и нетърпеливо наобиколиха масата.

— Хайде шефе, казвай какво си замислил, че вече едва издържаме!

— Я първо премерете униформите да видим как ви стоят, че и те са важна част от плана!

Разопаковаха пакетите, вътре, освен панталони и куртки имаше още ризи, фуражки и кубинки.

— За всичко са помислили тези пичове, да им се чуди човек откъде се зареждат с толкова редки стоки.

— Не вярвам да са от пункт за химическо чистене, по-вероятно е да са обрели някоя влакова композиция.

— Сигурно е така, по новините постоянно съобщават за подобни кражби.

Те се облякоха и застанаха пред огледалото, дрехите долу-горе им стояха добре.

— Рапортувайте, майор Командо, как мина нарядът!

— Тъй вярно, г-н полковник, произшествия нямаше — отвърна другия и козирува, — но за тези дни се очакват най-малко двама убити.

— Ха така, момчета, репетирайте, че да няма после издънки! Хайде, елате сега да ви обясня задачите с повече подробности!

Насядаха на дивана и той започна:

— Ще ви разяснявам за всяко нещо поотделно, а ако има нещо неясно, питайте. До неделя има достатъчно време и ще преговорим всичко поне още десет пъти, затова сега няма да бъде толкова изчерпателен. Тази тръба, която прилича на тирбушон е от много здрава стомана, диаметърът на отвора и е около 18 мм., тоест колкото на ловна пушка 12 калибър. Дълга е 45 см. и представлява един вид цев, но вътре в средата е затапена здраво, точно там, където е запоен винта. Тази идея ми хрумна, когато видях, че нашите мишени винаги сядат един срещу друг в ресторанта, вече на два пъти се убеждаваме в това. Най-лесно ми беше да им подхвърля една маломощна бомба, предполагам, че Асен безпроблемно щеше да ми намери някоя самоделка, но в зала, претъпкана с невинни хора е недопустимо да детонираш експлозив. Навсякъде летят шрапнели и заради двама тъпака ще загинат още поне 15 човека. Тръбата е нещо друго, тя е опасна само за тези, които са пред двете дула.

— Ти нали каза, че цевта е една, това не значи ли, че и дулото е едно?

— Тръбата е една, но щом е затапена в средата ние ще я заредим и от двете страни, тогава ще стреля и напред и назад, схващаш ли?

— Вече да, дори се досещам какво си замислил.

— Значи така, разпечатваме тези три патрона, те са от картон и вадим заряда им. Всеки от тях съдържа по 9 едри сачми, които спокойно убиват диво прасе, за човек да не говорим и около 2 грама бездимен барут. За нашата работа и 2 патрона бяха достатъчни, но аз съм се презастраховал, така и барутът и сачмите ще са в повече и ефектът ще е опустошителен. И така, изсипваме половината барут в единия отвор на тръбата, затъпкваме го, прибавяме отгоре сачмите и запечатваме окончателно, може и с хартия. Повтаряме същата процедура и от другата страна и така нашето оръжие е готово. Дълго мислих как да го накараме да гръмне, защото това трябва да стане едва когато Попов и Вълев са заели местата си около масата. Едно време са използвали фитил, което в случая е неприложимо и затова реших да запалим барута дистанционно, а това ще стане с този GSM, който поръчах на нашия ромски доставчик. Както виждате, от него излизат 4 жици, но в краищата се събират по двойки, точно там е запоено по едно тънко телче от кантал, а той има това свойство, че при късо съединение се нагрива, става като реотан. Ние ще увием с изолирбанд телефона към тръбата, а канталът ще пхнем в ето тези дупчици, те са специално пробити в стоманата и достигат до барута. Когато някой, в случая това ще бъда аз, позвъни на този номер, предизвиква късо съединение, канталът се нагрива и взривява барута, а той изстрелва сачмите. Сега ясно ли ви е?

— Гениална и проста идея, но дали телефонът няма да се раззвъни и те да го чуят?

— И какво от това, и да го чуят няма да имат време да реагират, всичко ще стане в рамките на две секунди.

— Давай нататък, че започнах да се обнадяждавам, тази идея като нищо ще проработи!

— Ако не се случи нещо непредвидено, например точно тогава операторът да няма покритие или барутът да се окаже некачествен, аз съм сигурен, че ще стане. Това е огромна мощ, разстоянието е малко и сачмите направо ще ги разфасоват.

— Доколкото разбирам ти искаш предварително да монтираме заредената тръба под масата, ясно е, че затова е запоен този винт.

— Точно така! Един от нас трябва да се пхне под тяхната маса, да забие винта в плота от долна страна и да го завърти няколко пъти докато резбата захване, но накрая отворите на тръбата непременно

трябва да сочат към столовете на двамата. В цялата задача това е най-трудния момент, защото монтажът ще отнеме поне минута и ние трябва да измислим начин как да го постигнем. След това е лесно, ние ще си седим във в колата и когато недосегаемите дойдат и се настанят, аз ще позвъня. Това е!

— Наистина добре си го измислил и съм почти сигурен, че ще стане.

— Ще стане, разбира се, крайно време е да разкъсаме паяжината. Дори тази неделя да не дойдат или да седнат по различен начин все някога ще ги сварим неподготвени. Но не се заблуждавайте, когато ги убием ние ще им отмъстим, но нищо повече. Само след два-три месеца тази схема отново ще заработи, разбира се без някои от сега действащите лица. Дори сумата, която се надявам да откраднем в неделя, за тях е нищожна, представете си колко пъти този брониран автомобил е откарвал месечните отчисления в неизвестна посока и за годините каква огромна сума се е натрупала. Никой от кукловодите няма да е съгласен тази кокошка да спре да снася златните си яйца.

— Значи след като прикрепим твоето изобретение под масата напускаме ресторанта и чакаме навън. Те пристигат, настаняват се, ти набиращ номера, а после...?

— После сигналът задейства телефона и батерията изпраща електрически импулс към нажежаемата жичка, която през дупчиците в стените на тръбата достига до барута. Това е нещо като древните пистолети-тъпканлии или топовете, само, че там е ставало с фитил или с кремък. От нашия импулс барутът се взривява и като с ловна пушка изстрелва сачмите в двете посоки, а според моите изчисления точно на това ниво ще се намират тлъстите кореми на двамата. След двата изстрела, които ще се слоят и ще прозвучат като един, столовете с телата ще се търкулнат назад, хората в залата ще се разпищят и де що има полицаи наоколо ще дотича с пълна скорост. Малко хора са посветени в далаверите им и в първия момент убийствата ще се приемат като посегателство към институциите, едва ли не като терористичен акт. Точно затова като настане суматоката и заприичдат първите полицейски коли ние ще задействаме втората част от нашия план.

— Робинзон, не ни карай да ти вадим думите с ченгел от устата, давай нататък!

— За днес ще ви разкрия още малко, защото прекалената информация понякога води до пропуски в общата картина. Вече казахме, че тримата сме във в колата, но не ви разясних, че вие ще бъдете облечени в полицейските униформи. Ще изчакаме да дойдат две-три патрулки и дежурните да слязат, а според моите предвиждания те ще са много заети, дори малко в паника. В нашата страна рядко се случват такива ужасни неща и в подобни ситуации искаш или не искаш настъпва хаос, дори сред полицаите. Ще изчакаме да оставят някоя кола без надзор, а те тогава всичките ще са така и вие двамата най-спокойно се качвате в нея и отпрашвате към Панчарево. За там също съм съставил план, но ще ви го разясня в някои от следващите дни. Докато вие вилнеете в имението на Вълев аз ще обиколя с колата 4–5 редакции и ще предам флашките със записите, на когото трябва, обикновено във има пощенски кутии за анонимни сигнали и мога да ги пусна и в тях. Има още нещо много важно, още тук в „Младост“ ще трябва с вакса да променим номерата на нашия автомобил, защото след това ще се организира мащабно издирване и всички камери около ресторанта и в съседните улици ще бъдат прегледани под микроскоп. При всички случаи ще ни запишат и когато проверят данните в масивите и разберат, че тези номера не съответстват, вече ще знаят каква марка е колата на атентаторите, но само толкова, а такива марки и цветове има с хиляди. Мина ми през ума дори да откраднем отнякъде автомобил за 4–5 часа и после да го върнем, но с това поемаме твърде голям риск. Както вече ви казах, аз ще разнеса флашките по редакциите и с това моите задължения приключват, остава само да паркирам някъде и да ви чакам, а най-добре това да е някъде около „Орлов мост“, че ни е на път за „Младост“. Когато вие приключите с вашата работа и докарате парите, ще ги прехвърлим при мен, а полицейската машина ще я зарежем там. В общи линии това е всичко, но подробностите са много важни, тези дни трябва да изчислим всичко минута по минута.

— Май не ни е за сефте да крадем полицейски автомобил, в Търново вече сме го правили.

— Те ще са в стрес и неподготвени за такава ситуация, когато се съберат на едно място 4–5 коли никой няма да види, че някоя от тях липсва. Докато забележат и се задействат ще мине поне час, а ние за това време почти ще сме приключили.

— Така е, но аз се надявам да установят липсата още по-късно, сега всичките им ведомствени автомобили са с GPS и в централата винаги знаят точно къде се намира всеки от тях. Трябва да сме максимално бързи, защото ако ни сгачят в Панчарево или още по-лошо, някъде по пътя с парите, наистина става напечено. После ще ни свържат и с убийствата, а дали ония са били бандити или не, законът е един — при умишлено убийство, доживотен затвор, никой няма да ти гледа, че народът ще е на наша страна и дори ще иска за извършеното с медали да ни наградят.

— Тогава нека тази вечер да направим копия на записите и да ги запечатаме в пликове, а утре можем подробно да уточним маршрутите до редакциите и до Панчарево. Ако трябва цял ден ще шофираме, но искам да ги научим наизуст!

— Точно така, тогава всяка минута ще е ценна и бързината ще е от съществено значение.

— А има и друго! Това са много пари, дори да са в едри банкноти, пак ще са няколко куфара. Служебните полицейски опели не са просторни, ще можем да поберем 7–8 и то ако са по-малки.

— За нас парите не са най-важното, дойдохме тук, за да убием двамата търговци на смърт. Ако толкова държахме на парите щяхме да откраднем микробус, тези на подвижните криминалистични лаборатории са достатъчно големи. При всички случаи, дори в гаражите на имението да оставим пари, държавата ще ги прибере в хазната и няма да са напълно изгубени, а и тогава общественият отзвук ще е толкова голям, че управляващите няма да смеят да ги откраднат.

— Пак ще ги свият, повярвай ми! Ами хайде тогава да използваме оставащото време за записите, че скоро и Валди ще си дойде, а утре зареждаме гориво и започваме да обикаляме улиците.

Така и направиха. Презастраховаха се и на шест флашки прехвърлиха разговорите между Попов и Вълев от ресторанта, прибавиха и разпита на Асенов в Х. от когото за пръв път научиха подробностите за цялата схема и участниците в нея. За всеки случай скриха едната флашка в апартамента, а останалите запечатаха в пликове и ги приготвиха за редакциите. След това от интернет извадиха адресите на по-независимите медии и начертаха груба карта с най-преките пътища между тях. Когато Робинзон тръгнаше да ги обикаля след убийствата, дори със светофарите и непредвидените

закъснения един час би трябвало да му стигне да посети всичките и да се добере до „Орлов мост“, за да чака останалите от групата. Задачата на неговите ученици щеше да е по-сложна, те можеха да се забавят и повече, но щяха да държат постоянна връзка по телефоните на бат Сали. Поне теоретично изглеждаше, че за всичко са помислили, затова когато Валди си дойде се чувстваха готови, хапнаха набързо, погледаха малко телевизия и си легнаха навреме. На следващия ден им предстоеше няколкочасово шофиране по оживените софийски улици, запаметяване на трасетата и куп други неща, свързани с предстоящата им сложна неделна задача.

* * *

Тази вечер нашите съзаклятници си легнаха навреме, но на десетина километра от тях, в имението на Вълев кипеше оживена дейност. Зад затворените и заключени врати на гаражите той, депутатът Попов и още две момчета на негово подчинение брояха и пренареждаха парите в куфарите, защото скоро предстоеше трансфер. Тази събота и неделя последните двама пласъори щяха да докарат своите месечни приходи и понеделник или вторник общата сума можеше да потегли към своето предназначение. И двамата дилъри осъществяваха най-големите печалби, затова винаги се отчитаха последни, след всички останали. Мирко зареждаше сливения регион, а там заради редица социални фактори повече от половината население здраво се друсаше и количествата наркотици, които той продаваше за един месец бяха в пъти повече, отколкото например в цялата Врачанска област. Въпреки че бе наполовина циганин той не мамеше при отчетите, вече си бе спечелил име на лоялен партньор и на два пъти в годината Главният го поощряваше с тлъсти бонуси. Вторият доставчик — Гроздан от Варна също ги радваше с големи отчисления, мрежата му от по-дребни разпространители бе обхванала цялото северно Черноморие и от митниците едва успяваха да задоволят поръчките му. Организацията бе купила двадесетина куфара „Самсонайт“ от по-големия размер, които постоянно бяха в обръщение, в София пристигаха пълни с пари, а после се зареждаха с дрога и поемаха за провинцията. От години всичко си вървеше

перфектно като добре смазан механизъм и участниците в тази дейност вече вършеха всичко почти автоматично. Сега сортираха парите, обикновено едри банкноти и ги редяха в куфарите, винаги точно по милион и половина, по толкова успяваха да съберат без много да ги тъпчат. Бяха забранили на дилърите да им се отчитат в по-дребни банкноти от по 50 лева, но все пак измежду другите имаше и такива, тях направо отделяха настрана без изобщо да ги броят. Валутата също бе забранена, всеки път курсът беше различен и им отнемаше време да изчисляват стойностите в левове, освен това почти винаги между банкнотите намираха по няколко ментета.

Когато привършиха работата си минаваше полунощ, до стената зад бентлото на Вълев прилежно бяха подредени 6 куфара с общо 9 милиона лева, отделно бяха натъпкали два чувала с дребни банкноти, от които накрая всеки можеше да си вземе колкото пожелае, те бяха безотчетни. В събота и неделя Мирко и Гроздан също щяха да докарат своята месечна заработка и обикновено сумата набъбваше до 15-тина милиона, с леки отклонения според сезоните. Четиримата приключиха с работата си и седнаха в ъгъла на гаража около малка сгъваема рибарска масичка, а домакинът им извади бутилка уиски и щедро разля в чашите на всички.

— Момчета, за днес приключихме, вече можем да се почерпим. Янко, ако имаш някаква работа в неделя през нощта не идвай, тогава парите няма да са толкова много и лесно ще ги изброим!

— Ще видя, още не съм решил, но и да дойда само ще си пийвам от прекрасното ти уиски и ще ви правя компания.

— Да, уискито наистина е добро и щом ти харесва тези дни ще ти проводя един кашон. В събота и неделя нали ще се съберем да пийнем в Унгарския?

— Непременно! Напоследък в парламента е много напрегнато и човек от време на време трябва някак да разпуска. Ще видим, като отчетем сливналията и варненчето може и да отскочим до Лозенец, какво ще кажеш?

— Аз съм те поканил и ще отидем, когато пожелаеш. Все още е малко хладно за плаж, но кръчмите си работят.

— Така е, а нали искаше да ми покажеш и яхтата. Жените ще ги водим ли?

— Ти решавааш, от теб зависи. Но ако сме сами ще видиш с какво девойче ще те запозная, без сили ще те остави.

— Щом е така нашите благоверни няма да ги вземаме този път, тях може да ги заведем чак през отпуската.

Четиримата дружно се изсмяха, чукнаха се и отпиха, а домакинът им отиде за втора бутилка.

Отвън двамата пазачи безцелно обикаляха двора, те не знаеха с подробности за страничните занимания на шефа си, но бяха свикнали на периодичните посещения, на които често ставаха свидетели. Усещаха, че работата не е съвсем законна, защото им правеше впечатление постоянното движение на различни автомобили през портата, но заплатите им бяха повече от добри и предпочитаха много, много да не си врат носовете. Единият от време на време оправяше съпругата на Вълев, тя използваше думата утешаване, другият също ѝ бе хвърлил око и очакваше скоро и на него да му се отвори парашутът, а какви ги вършеше работодателят им си бе негова работа. Честите му отсъствия и командировки посвоему радваха всички, и съпругата му, която едва го понасяше, и тях, защото тогава не си даваха много зор да пазят къщата. А и защо ли да се напрягат, кой би посмял да се ебава с висш началник от полицията? Всички си живееха безгрижно и спокойно, бдителността на охранителите никаква я нямаше и ако някой мислеше да се възползва от тези пропуски сега бе най-подходящият момент.

* * *

В петъчната сутрин пръв се събуди Командо, взе си един бърз душ и отиде в кухнята, където направи кафе за всички. Докато ги чакаше да дойдат се вгледа в магическия кръг нарисуван на вратата и няколко пъти изпълни ритуала, научен от Робинзон. Не можеше да разбере дали си внушава, но наистина усещаше, че след няколко повторения всичките му сетива чувствително се изостряха. Досега менторът им каквото бе казал винаги излизаше вярно и нямаше причина да се съмнява в думите му. Снощи, когато си легна опита пак според неговата теория да си припомни по ред всичко, което бе вършил през деня и на втората минута заспа, дори не си спомняше докъде

стигна в спомените си. Щом този така наречен автогенен тренинг вършеше работа, значи и свойствата на кръга не бяха измислица. Реши като се прибере във Варна и той да си нарисува тази фигура някъде и когато има време да релаксира, а можеше да го въведе като иновация и във фирмата на Буров, защо не? Вече беше шеф и можеше да прилага нововъведения, нали затова му плащаха. Ето ти една рационализация за повишаване на производителността! Чу шум в коридора, приятелите му се бяха събудили и скоро щяха да дойдат.

— Добро утро, Командо! О, кафето е готово, рано си станал.

— Естествено, аз дори пия второ. Добре ли спяхте?

— Аз да, а и за Робинзон съм сигурен, на него нищо не може да му наруши спокойствието.

— Тогава нека да закусим и малко да се повозим, за днес само това сме планирали!

— Ще вземем само едната кола, така и тримата ще запаметяваме едно и също.

Закусиха, натовариха се в колата на Командо и още на първата бензиностанция напълниха резервоара догоре, предстоеше им голямо обикаляне и искаха да са подсигурени. Извадиха картата и започнаха да обикалят редакциите, брояха светофарите, отбелязваха си пешеходните пътеки, а отзад Робинзон засичаше времето и чертаеше някакво подобие на карта. После зад волана седна самият той и няколко пъти мина по маршрута, след два-три часа всички знаеха наизуст дори завоите. Починаха в една закусвалня и се отправиха към Унгарския ресторант, там пък Командо зае шофьорското място и с помощта на GPS-а подкара по булеварда, по който бе проследил полицейската кола още първата неделя. В началото беше трудно, с времето спомените му бяха избледнели, но с помощта на навигацията се справиха, криво-ляво стигнаха до Панчарево и спряха на едно по-високо място.

— Ето я къщата, в края на улицата! Те влязоха през оная автоматична порта, забавиха се двайсетина минути и си тръгнаха.

— От записа знаем, че разтоварват парите в гаража, но оттук виждаме, че те са два.

— Да, навярно и съпругата му има кола.

— Когато в неделя влезете ще се наложи да проверите и двата, още една загуба на ценно време.

— Няма как, хубавите работи не стават лесно. Но виждам, че единият е по-голям и предполагам, че този е на Вълев, там ще са парите.

— Логично е, първо него отворете!

От мястото си огледаха целия периметър, като на длан виждаха двора и постройките в него.

— Ето я и съпругата му, но какво виждам? Май се натиска с единия пазач.

Иво не познаваше госпожата, но въпреки това ѝ съчувстваше.

— То си е нормално! Мъжът ѝ е като лоена топка и сигурно отдавна я отвращава. Но това е орисията на хубавата жена, която се омъжва заради пари и власт, след няколко месеца изневерите стават ежедневие.

— Момчета, нахвърляйте един бърз чертеж, че може да е тъмно тогава!

— Ако ги гръмнем в неделя вечерта 100% ще е тъмно, докато откраднем кола и докато се придвижим ще стане поне 22 часа.

— Затова ти казвам, нахвърлай си една карта и отбележи подробностите на нея — разположение, метри, такива неща!

— Тези ролетни врати как се отварят?

— По моите планове главната порта ще ви я отворят отвътре и в двора ще влезете без проблем, но с гаражните врати трябва сами да се справите. Доколкото знам при тях е трудно с първите двайсетина сантиметра, а после сами се навиват нагоре.

— Значи ще ни трябва и лост да ги повдигнем, помни довечера да поръчам един на Валди, в сервиза не може да нямат нещо подходящо!

— Ако сме видели всичко важно време е да се изнасяме, че вече правим впечатление. Днес ще минем оттук поне още три пъти, тогава ще обърнем внимание на по-дребните детайли. Иво, седни сега ти зад волана, все още не знаем кой ще шофира в неделя!

Подкараха и минаха по същия маршрут още 3–4 пъти, при всеки курс запаметяваха различни подробности. В късния следобед приеха, че са готови, купиха една кутия вакса за обувки и капнали от умора се прибраха в апартамента. Едва днес се убедиха колко изморително е да си шофьор от градския транспорт, особено в голям град, вече с други

очи щяха да гледат на хората с тази професия. Насядаха около любимата си маса в кухнята, Робинзон се прокашля и им заговори:

— Момчета, това беше, поне теоретично сме подготвени за неделя. Предлагам ви малко да отдъхнем, нека тази вечер изведем нашия любезен домакин на ресторант, а утре да изпълним и желанието на Иво като посетим Зоологическата градина. Утре е събота, там на спокойствие ще ви кажа с пълни подробности как ще стане цялата работа и в неделя вечерта действаме.

— Амин, — прекръсти се Командо — дано всичко да мине както трябва и да се махаме оттук, моето местенце на морето започна вече да ми липсва.

— Остава ни още малко до края, само няколко дни. Имаме едно последно ходене до Унгарския да монтираме устройството и после всеки ще се заеме със задачите си. Но ти не забравяй, че във Варна имаш една последна мисия, достатъчно допълнително време дадохме на Братанов.

— Той е моя грижа, само дано не се е покрил някъде в чужбина!

— Не вярвам, оставихме го без пари и няма бъдеще извън границата. По-вероятно е отново да замисля някоя далавера, той е умен, а светът е пълен с балъци.

— Нека да се прибера при Петя и като минат няколко дни ще го издиря. Всъщност той е последен от списъка, нали?

— Ако оправим Попов и Вълев, да, ти ще имаш честта да го закриеш.

— Имайте ми доверие! Когато се разделим няма да минат и 10 дни и ще чуете скръбните вести.

— Така те искам, нека всички самозабравили се мошеници да са наясно, че няма как да останат ненаказани!

— Кога мислиш да посетим ресторанта за последно?

— Най-удачно е в неделя на обед. Ще отидем и тримата, ще обядваме и когато намерим сгоден момент някой от нас ще се пъхне под масата и ще завие винта.

— Тогава е добре да го направим след 14 часа, тогава хората са най-малко, а сервитьорите вече са изморени и не толкова работоспособни. Не очаквам в този час да тичат като коне в заведението, вече ще са се кротнали около кухнята.

— Добре, решено! Иво, звънни на кума си, че го чакаме и да побърза, а ние можем да се обличаме!

Така и направиха. Валди зарадван се прибра по-рано и четиримата отидоха да вечерят в ресторанта на Японския хотел. Културното обслужване, леката и ненатрапчива музика и приятната обстановка ги накараха да забравят всичките си проблеми. Наблегнаха на морски дарове и на леки ордьоври, но храната бе толкова майсторски приготвена, че докато се опитваха да вкусят от всичко останаха до късно през нощта. Много им се събра през последните седмици, най-вече психическо напрежение от дългото чакане и този изискан ресторант ги караше да забравят за предизвикателствата на външния свят. По някое време решиха да се прибират, че Валди отново го очакваше тежък ден, със съжаление се надигнаха от удобните столове и поеха към реалността. Знаеха, че ако всичко се развиеше както трябва след 2–3 дни щяха да са си изпълнили задачите, да се сбогуват с гостоприемния си домакин и окончателно да напуснат столицата. Помолиха го на тръгване от сервиза да вземе един як лост, тип кози крак, пожелаха си лека нощ и се прибраха по стайте.

Настана събота, навярно предпоследния ден от живота на техните врагове, но ако нещо тотално се объркаше неделята можеше да бъде краят и на техния живот. Според уговорката днес трябваше да посетят зоологическата градина, а там да чуят последните щрихи от плана на техния наставник. Натовариха се в колата и следвайки подробните указания от картата на София и с помощта на вездесъщата навигация скоро стигнаха до зоопарка. Паркираха на огромния паркинг, все още незает докрай от съботните посетители, купиха си билети и влязоха в необятния свят на животните. Поне два часа обикаляха и се любуваха на екзотичните видове, но после навалицата стана прекалено голяма и те решиха да прекратят разходката. До загражденията със зебрите под едно дърво си намериха закътана дървена пейчица и облекчено се отпуснаха на нея.

— Е, Иво, изпълнихме и твоето желание. Зоопарка, та зоопарка, сега нагледа ли се?

— Два дни да обикалям, няма да ми стигнат. Рядко някога в живота си човек може да види толкова същества събрани на едно място.

— Че е интересно, интересно е, но аз си предпочитам нашите видове по горите. С часове съм ги наблюдавал по нашия край — сърни, катерички, че и диви прасета. Ти знаеш ли, че България се слави като държавата с най-големите глигани в света? Нашите стигат и до 300 килограма, стават като булдозери.

— Възможно е, те се хранят предимно с жълъди, а тук имаме много дъбови гори.

— Имаме, но е до време. Помни ми думата, че до няколко години и горите ще изчезнат с този износ на дървен материал! Тази лакомия за пари ще съсипе цялата ни природа. Така, щом се нагледахме на животните нека да преминем на по-сериозни теми! Утре е решителният ден и ще бъде много напечено. Сега ме слушайте и попивайте всяка моя дума, а ако нещо не ви е ясно, питайте!

И така, вече се разбрахме, че ще обядваме в Унгарския, където непременно трябва да монтираме моето изобретение под масата на нашите мишени. Ще отидем по-късно, ще седнем и ще очакваме подходящ момент. Нашите автомобили няма да ги ползваме, ще отидем с такси и с такси ще си тръгнем. В службите има и кадърни момчета, непременно ще се сетят да прегледат записите и от предходните дни и по номерата на колите бързо ще ни открият. Всъщност след убийствата ще настане такова мащабно издирване, че ще бъдат проверени всички посетители, а и тези, които само са ползвали паркинга.

— Тогава те ще стигнат и до нас, и ние няколко пъти спирахме там.

— И да стигнат, нас сервитьорите няма да ни разпознаят, че въобще сме влизали вътре, още в понеделник ти ще си върнеш старата физиономия и ще махнеш тези разцветки от косата си, а и Командо вече няма да е с перука и с мустаци. Ако въобще ни извикат на разпит ще кажем, че сме идвали малко на гости и толкова, а когато и служителите в ресторанта не ни разпознаят, веднага ще ни пуснат. Но може и дори да не стигнат до нас, през изминалите дни стотици хора са посетили заведението, няма как да проверят всичките.

— Добре, разбрахме, че ще отидем и ще си тръгнем с такси. Давай нататък!

— Приемаме, че безпроблемно сме монтирали тръбата и сме се изнесли. Вечерта променяме номерата на едната кола, тази, с която аз после ще обикалям по медиите и с която ще ви взема след края на операцията, слагаме в нея лоста, който днес Валди трябва да донесе, а вие обличате полицейските униформи. Дотук нищо сложно! Аз ще взема пликите с доказателствата, а вие по един пистолет за всеки случай, защото предполагам, че на Панчарево може да има и екшън. Около 21 часа слизаем към ресторанта и чакаме нашите хора да дойдат и да седнат, а те може и да са вече там, но това няма значение. В подходящия момент, аз ще преценя точно кога, ще активирам GSM-а, който е залепен за оръжието, а той ще възпламени зарядите. От тази минута насетне ще настъпи голяма суматоха, в миналото съм присъствал на подобни опустошения и мога да ви кажа, че е пълен хаос. Ние ще си седим в колата и ще чакаме удобния момент за вас, тоест докато дойдат няколко патрулни автомобили и отвън се задръсти с тях, а повярвайте ми, всички те ще са с отключени врати и с

ключовете на таблото. Избирате си някоя, качвате се в нея и се изстрелвате към имението на Вълев. Досега нещо неясно има ли?

— Трябва да вземем и лоста с нас.

— Да, него го пропуснах. И двамата вече наизуст знаете пътя към Панчарево, карайте бързо, а ако пуснете сирената още по-добре. Всички силови структури вече ще са на крак и няма да правите впечатление, дори и по тротоарите да карате. В това време аз спокойно напускам мястото и тръгвам по моите задачи, а именно да информирам обществеността какви гадове са били убитите. След като мина през всички избрани адреси, подкарвам към „Орлов мост“ и ви чакам там, днес на връщане оттук ще се разберем точно къде ще спра, но трябва да е място, където мога да поседя поне един час, без да ме изгонят. Това е моята работа, а сега да се върнем към вашите задачи!

— Там в едно блокче край булеварда живее Ивайло, мой колега лекоатлет от миналото, заедно с бившата жена на един телевизионен водещ. Навремето съм ходил в тях, тогава той живееше с една друга актриса, но се сещам, че уличката зад блока е идеална за нашата среща.

— Сега ще минем оттам и ще ми я покажеш, нека и Командо да види мястото, защото не се знае кой от вас ще шофира.

— Добре, стигнахме до Панчарево, а там какво?

— Спирате пред портите и надувате сирената, на този призив малко хора не биха реагирали! Ако има звънец слизате и звъните или чукате, но там постоянно има охрана и ще ви чуят. Когато ви отворят се дръжте естествено, те са свикнали на такива посещения и няма да са нащрек. Представете се както ви дойде наум и накарайте безвратите да извикат съпругата на Вълев, само се моля тя да си е там. Когато се срещнете не пестете кървавите подробности, уведомете я, че съпругът ѝ е тежко ранен и иска да я види. Нека легендата ви бъде, че е изпратил колата, за да може единият от вас да я откара до Унгарския, а другият да остане и да охранява къщата, докато дойде по-голяма бригада. В такъв момент тя не може да каже „не“, колкото и да го ненавижда ще изпълни съпружеските си задължения и веднага ще тръгне. Вие между вас се разберете кой ще я вози и кой ще остане там, защото който остане ще трябва да елиминира двете горили. Това няма да ви е трудно, и двамата сте обучени и ги превъзхождате многократно, пред вашите умения те ще са напълно беззащитни. Както и да е! Шофьорът

я откарва до ресторанта, но на връщане вече кара бавно, за да спечели време на този, който е останал. Няма да стига до входа на заведението, защото вече може да са забелязали липсата на колата и ще го погнат, ще остави госпожата на 50 метра оттам и ще се оправдае с неотложни ангажменти. Когато тя слезе, той обръща колата и с пълна газ се връща в Панчарево. Ще са минали 20–30 минути и в това време този от вас, който е останал, вече ще е приспал охранителите, ще е взломил вратите на гаражите и ако всичко е така, както сме го чули на записа, ще чака с пълните чанти до главната порта. Натоварват колата колкото можете и без много шум карате към мястото, където ще ви чакам аз. В общи линии е това, там ще прехвърлим парите в нашия автомобил, зарязваме полицейския и се прибираме в „Младост“.

— Шефе, ти защо не започнеш да пишеш сценарии за филми, твоето си е направо загуба на талант? Това, което си замислил са пълни два епизода на „Под прикритие“, а може да се създаде и цял игрален филм. Как обаче ще го наречем — „Ужилването“ вече съществува като име?

— Заглавие лесно ще измислим, но за да не го правим от затвора по-добре сега се стегнете! Имате ли въпроси?

— Ти толкова точно си предвидил всичко и така добре го разясни, че и малоумен би те разбрал. Ако не стане някоя засечка, а ние знаем, че почти винаги нещо се обърква, предполагам, че всичко ще мине като по вода. Командо, ти на коя позиция искаш да бъдеш — шофьор и придружител или нинджа в действие?

— Ако съм шофьор и тая Вълева седи до мен в колата, като нищо ще забележи, че съм с перука и с фалшиви мустаци. Колкото и да са под стрес, жените са наблюдателни и ако усети нещо подозрително не я знам как ще реагира. Карай ти, на теб и подходът към хубавиците е по-оригинален и ще можеш да я успиш, а остави мен да действам в къщата!

— Момчетата, които пазят там не са ни навредили с нищо, те само си вършат работата. Бъди по-нежен с тях и ако не се налага не ги убивай или осакатявай, просто ги обездвижи!

— Е, ако ми извадят оръжие може да се наложи и аз да стрелям, но предполагам, че ще ги сваря неподготвени и безпроблемно ще се доближа до тях.

— Точно така, нокаутирай ги и карай по план, като те знам как удряш те надали после ще помнят нещо.

— Ще се постарая. След това вадя чантите с парите, пренасям ги до портите и те чакам.

— Това е! Минавам, товарим ги и на „Орлов мост“ се прехвърляме при Робинзон.

— Точно така момчета, виждам, че се стиковахте. Ако нямате повече въпроси нека да тръгваме и Иво да ни покаже мястото, където ще ви чакам.

Качиха се в колата и подкараха, на „Орлов мост“ отбиха в една уличка, успоредна на „Цариградско шосе“.

— Виж тук колко е удобно! Закътано е, а тези автомобили са на живущите в блоковете. Ще спреш до контейнерите за смет и ще ни чакаш!

— Идеално е, а има и добра видимост. Добре, разбрахме се, тук ще ме търсите!

— Хайде тогава да се прибираме и на спокойствие да преговорим задачите си, а трябва да измислим и някакво оправдание пред Валди, може да се наложи скоростно да го напуснем.

— Ще му кажем, че спешно са ни се обадили от Х. и ни викат, не вярвам да се усъмни.

Прибраха се в апартамента и до късно следобед репетираха ролите си, а вечерта, когато домакинът им се прибра отново отидоха в близката пицария. Той си бе удържал на думата и като се прибра, с пъхтене изправи един як лост зад вратата на коридора и със заговорническа усмивка ги изгледа, но си затрая и нищо не попита. Когато влязоха в заведението Иво се огледа, но този път бившата му съпруга я нямаше, сигурно вече бе заела колянно-лакътна позиция върху нечий матрак и симулираше оргазми, за да си заработи нужния й алкохол, но на кой ли му пукаше? Поръчаха си вечеря, поговориха за свои си работи, но не се застояха до късно, хапнаха набързо и поискаха сметката. Прибраха се още преди полунощ, защото искаха да са свежи за утрешния ден, от него зависеше цялото им бъдеще.

* * *

На другата сутрин, така дългоочаквана от тях тримата, свежи и отпочинали се събраха около каната с ароматно кафе. Валди естествено бе на работа и в този момент бяха съвсем сами в жилището. Когато изпиха кафетата и приключиха със закуската застлаха масата с вестници и се заеха да заредят странното си оръжие. Робинзон внимателно разреза хартиените гилзи на ловните патрони и отдели компонентите им на отделни купчинки, запази и тапите.

— Момчета, виждате ли тези пластмасови контейнери, в които бяха сачмите? Наричат се концентратори и тяхното предназначение е след изстрела да задържат заряда по-дълго време в група, после се разпадат и облакът от олово продължава пътя си, но все повече се разширява в полет. За нашата работа тези хитринки няма да са необходими и ще ги махнем, там разстоянието е толкова близко, че няма нужда от тях.

Той раздели барута на две и с малка лъжичка изсипа едната купчинка в цевта, после взе една тапа и я натика до експлозива, като използва две по-дълги химикалки.

— Сега взимаме половината сачми и ги изсипваме отгоре, а за по-сигурно накрая ще запечатаме отвора с топчета хартия.

В следващите 4–5 минути повтори процедурата и с другия край на цевта, по този начин оръжието бе заредено окончателно.

— Готово! Пъхни СИМ-картата в телефона, но не слагай батерията, че някой може да набере грешен номер и без да иска да очисти нас! Вие също запаметете този номер, нека го имаме и тримата!

Когато поставиха СИМ-картата той взе телефона, избърса го с „Медикс“, за да изтрие отпечатъците и с изолирбанд го прикрепи в средата на тръбата, но над тирбушона, за да не пречи при завинтването. После внимателно вкара реотанчетата през дупчиците отстрани и когато достигна до барута също ги уви с изолирбанд, та да не се извадят при транспортирането. Капачето на телефона, под което щяха да сложат батерията оставиха свободно, за да е подвижно, то и без това се застопоряваше само на мястото си. Накрая напръска с хлориран препарат цялото си произведение, подсуши го внимателно и го сложи настрани.

— Ето, това е! Готови сме, но пак ви казвам, който го монтира под масата ще се постарее накрая двете дула да сочат точно към столовете на двамата, а уреда докосвайте само с ръкавици! Никак няма

да е добре само да ги раним тежко и те да се разтичат из заведението с увиснали черва, а после докторите да ги закърпят, въпреки че ако се замисля май така ще ги накараме повече да страдат.

— Ясно, не се притеснявай! Който и да извърши монтажа ще се постараете да застопори тръбата точно.

— Мога ли да разчитам, че сте ме разбрали?

— Бъди спокоен, няма да се дъним!

Помотаха се още малко, погледаха телевизия и Робинзон си погледна часовника.

— Часът е вече 13, хайде обличайте се, променяйте си мутрите и да викаме таксито! Командо, свали този календар от стената и го навий на руло, трябва някак да внесем тръбата!

Направиха от календара нещо като тубус, жалко за голите мацки, които вечер разсейваха Валди и пъхнаха тръбата вътре, а краищата залепиха с тиксо.

— Е, сега наистина ще приличам на преподавател от Художествената академия, а вас ще представям като мои асистенти. Аз ще нося устройството, на мен най-ми отива, а вие ще обикаляте край мен и ще се държите почтително.

Облякоха се, извикаха такси и около 14 часа вече бяха пред ресторанта. Портиерът като ги видя се стрелна и отвори вратата на колата. Да се чудиш как възрастен човек успяваше да развие такава скорост.

— Добър ден господа, драго ми е отново да ви видя.

— Добър ден — една банкнота смени притежателя си — ще се намери ли маса за трима?

— Има свободни колкото искате, посетителите вече се броят на пръсти. Заповядайте!

Той ги въведе и щракна с пръсти на един сервитьор, а те се насочиха към най-подходящата за тяхната цел маса. Набързо си заеха местата, та да не ги настанят другаде и доволни от доброто местоположение се огледаха. Имаше още няколко двойки, но като цяло залата бе почти празна и техният замисъл би трябвало да успее.

— Какво ще желаете, господа, само аперитиви или ще обядвате?

— Никога не сме опитвали от този прословут унгарски гулаш, донесете ни три порции и нещо безалкохолно!

— Веднага!

Той изчезна в посока към кухнята и Робинзон заговорнически се наведе към останалите:

— Така! Сега ще се направя малко на шут и ще ви осигуря 2–3 минути, те са напълно достатъчни. Постарайте се, искам като се върна да ме зарадвате с добре свършена работа.

Той разпечата тубуса от двата края и го остави на масата, после се надигна, взе бастуна и куцукайки се отправи към вратата на заведението. Спря се там, взе от помощната масичка две чаши и почука с тях няколко пъти, за да привлече вниманието на присъстващите. В първия момент сервитьорите го загледаха на кръв, но си спомниха за огромните бакшиши, получени от неговата компания и си затраяха.

— Дами и господа, моля да ме изслушате! Няма да ви отнемам много време. С вас не се познаваме, но след като сме тук заедно, ви считам за приятели.

Всички присъстващи вдигнаха глави от чиниите си и го загледаха — странен човек, но добре облечен, с бастун и строги на вид очила. В това време Иво си сложи гумените ръкавици, извади тръбата от цилиндъра и зачака най-подходящия момент.

— Днес съм особено щастлив — продължи менторът им — защото успях да се сдобия с две много ценни за мен картини, които отдавна търся по всички търгове.

В това време Иво се огледа, видя, че всички са вперили погледи в мнимия интелектуалец и като грабна заредената тръба, с три скока се качи на подиума и се пхна под масата. Пхна батерията в телефона, активира го, сложи капачето и с лек удар заби винта точно в средата на плота. Приложи лек натиск и започна да навива, скоро резбата захвана, с всеки оборот тръбата се закрепваше все по-здраво и по-здраво. Завъртя още няколко пъти, нямаше нужда да е чак докрай и натъкми дулата да сочат точно към двата срещуположни стола. От мястото си чуваше, как приятелят му още говори, но вече бе готов, оставаше само да се върне безпрепятствено при Командо. Надникна изпод покривката и видя, че ораторът с красноречието си е приковал вниманието на всички. Изпълзя зад паравана и вече бавно и с нормални крачки се върна на мястото си и облекчено седна.

— И така, скъпи приятели, желая да почерпя всички присъстващи, моля поръчайте си каквото желаете на любезните

сервитьори!

Робинзон се поклони и закуцука обратно, а от масите започнаха да му ръкопляскаат. Заспалата обстановка се разведри, хората започнаха да вдигат наздравници в негова чест и с жестове да го поздравяват.

— Момчета, какво ще кажете, бях ли убедителен?

— Когато вчера казах, че можеш да пишеш сценарии за филми съм те подценил, сега се убедих, че направо можеш да играеш в тях.

— Не само да играе, трябва да му поверят главната роля.

— Хайде, хайде, стига сте се подигравали! Важното е, че отклоних вниманието и ви спечелих време. Гледам, че тубусът е празен, това значи ли, че и вие свършихте вашата работа?

— Да, всичко е наред! Твоята адска машина е закрепена здраво и сочи точно накъдето трябва.

— Тогава нека да хапнем и да се омитаме отгук, за съжаление този ресторант в бъдеще вече ще е недостъпен за нас.

Насладиха се на порциите си, от уважение към присъстващите изчакаха още малко и помолиха за сметката. На излизане отново взеха навития календар, навярно присъстващите мислеха, че придобитите картини са вътре и сред последни поздрави и усмивки напуснаха заведението. Отдалечиха се на безопасно разстояние, повикаха такси и се прибраха.

Оставаха около пет часа до началото на най-сложната задача от почти двугодишната им рискова кариера, задача, която Иво бе чакал с нетърпение. Постоянните тренировки и натоварвания, на които ги бе подложил техният наставник и десетките успешно изпълнени акции досега ги бяха закалили и физически и психически, но въпреки всичко днес той изпитваше леко вълнение, да се изправиш срещу хора на такива високи постове не бе лесна работа. А и операцията бе от две части и тази с убийствата бе по-лесната. Сега се бяха отпуснали по фотьойлите в големия хол на Валди и се препитваха един друг, така полесно наизустяваха множеството подробности. Мислеха да тръгнат около 20 часа и се надяваха дотогава домакинът им да не се е прибрал, защото иначе се налагаше да обличат униформите в колата. Засега всичко се развиваше по план, смъртоносният им уред бе монтиран и довечера за самите убийства не очакваха засечки. Нещата се усложняваха след това, предстоеше им кражба на полицейска кола, нападение над добре охраняваното имение на Вълев и куп други

действия, всяко от които можеше тотално да се обърка. За последиците, ако ги хванеха тази нощ не си правеха илюзии, дори да не ги убиеха на място им се полагаше най-малкото доживотен затвор и то при тежък режим. При тези обстоятелства и тримата щяха да предпочетат смъртта, другото бе едно безкрайно съществуване в мизерни условия и при един постоянен тормоз. Някои птички не пеят в клетка! Бягствата от нашите затвори бяха почти невъзможни, особено ако не бяха въдворени на едно място. Те бяха свободолюбиви, едно такова развитие на нещата за тях бе абсолютно неприемливо. Отчаянието е най-големия враг на затворника! За съдебната система нямаше да има значение, че са премахнали двама доказани престъпници и са разбили цяла мрежа за наркоразпространение, законът бе ясен и категоричен — за предумишлено убийство лежиш до живот. В един по-справедлив свят ония отдавна трябваше да са с присъди, дъщерята на Иво да се радва на неизживения си живот, а те мирно да си практикуват професиите. Всъщност ако се издънеха Робинзон можеше и да се отърве, при тази задача повече рискуваха двамата му ученици, а ако ги заловяха те никога нямаше да го издадат. Тогава, с такъв приятел навън все имаха някакви шансове да надхитрят наложените мерки за сигурност.

Около 19 часа всичките преминаха през кухнята и многократно изпълниха упражнението с кръга, а след това пристъпиха към дегизировката, сега тя бе много важна, защото тази нощ никой не трябваше да ги разпознае. Накрая им остана само да облекат униформите, а менторът им взе решение да е с анцуг, с маратонки и спортна фуражка, но очилата и бастунът също трябваше да са му под ръка, когато слизаше от колата да пуска записите в пощенските кутии на медиите немалък брой камери неминуемо щяха да го запишат. В осем часа Валди все още не се бе прибрал и те се наканиха да тръгват, Командо грабна лоста и пхна кутиятката с вакса в джоба си.

— Готови ли сме, пичове?

— Готови сме, шефе!

— Хайде тогава да им покажем, че когато са решили да тровят хората за едната печалба, грешно са си направили сметката.

Той излезе и докара колата досами входа, а те набързо се натовариха в нея и затръшнаха вратите — време бе приключението да започне. Робинзон подкара към ресторанта, но когато стъпиха на

„Цариградско шосе“ избра една пуста спирка и спря колата. Поиска кутийката с вакса от Командо, слезе и преправи регистрационните табели — тройката стана осмица, петицата — шестица. Върна се, вдигна им палец и продължиха надолу, няколко минути след осем часа спряха на предварително уточненото място — на около 30 метра от прозорците на Унгарския. Оттук идеално виждаха както входа, така и масата при подиума, но в този момент тя все още бе празна. За тяхно успокоение двамата гардове вече бяха заели своите места на малката масичка в ниското и бе явно, че големите шефове трябва да дойдат. Така мина почти половин час в напрегнато чакане. Вече приближаваше 9 часа и те с облекчение видяха как първият джип с допълнителни охранители се появи и спря на ъгъла, а след няколко секунди един полицейски автомобил докара Вълев, шофьорът му го изчакаха да влезе в заведението и отпътува. Нашите хора с погледи проследиха колата и отново насочиха вниманието си към сградата. През прозореца станаха свидетели как мишената им мина през цялата зала, тук-таме се поспираше и разговаряше, но накрая достигна мястото си, кимна на двамата си пазачи и седна.

— Иво, позицията му добра ли е?

— Точно според очакванията, едното дуло сочи натам.

— Добре тогава, нека да изчакаме и партньора му!

Не бяха минали и пет минути, когато огромен военен „Хамър“ се плъзна пред входа и от него слезе Янко Попов, пооправи си дрехите и последва Вълев. Нашите хора седяха като ловци на пусия, бяха се вторачили в огромните прозорци на залата и не смееха да мръднат. Ритуалът с поздравите и киманията се повтори, депутатът се спря да поговори и с управителя и най-после благоволи да се качи при съучастника си. Здрависаха се, казаха си нещо и той тежко седна срещу него. В колата се чу всеобща въздишка на облекчение, Робинзон се бръкна и извади телефона си.

— Готови ли сме за предстоящите събития, след две минути вътре ще бъде като в Сирия?

— Готови сме, но нека направим малка промяна в плана — обади се Иво и извади своя телефон — те убиха моето дете и е въпрос на чест аз да ги накажа!

За отшелника и Командо това бе поредната напечена мисия, но за него — личен въпрос.

— Прав си, моето момче! Действай!

Бащата на Деница, който след смъртта ѝ бе извървял дълъг път и търпеливо бе чакал за този момент почти две години, влезе в указателя, намери запаметения номер, насочи погледа си към двамата виновници и натисна бутона.

В този миг Вълев и Попов се бяха привели през масата и си говореха отблизо, но долната част от торсовете им си беше точно на мястото. И двамата бяха охранени, с големи шкембета и представляваха идеални мишени за зарядите, които само чакаха да бъдат активирани. Обикновено минават 5–6 секунди докато се осъществи връзка между два телефона, а половината от това време вече бе изтекло. Сервитьорът тъкмо припикаше към тях с бутилка шампанско, когато импулсите сработиха и апаратът под масата зазвъня. Естествено, тримата отмъстителите не чува звука, но забелязаха озадачените погледи на своите жертви и се досетиха какво става. Миг след това се чу мощен глух тътен и столовете и на двамата се катурнаха назад, сякаш ги изтеглиха с невидимо въже. Ако някой е чувал как гърми ловна пушка знае за какво става дума, а сега звукът бе още по-силен — двата изстрела се сляха в един. Нашите наблюдатели гледаха като хипнотизирани, а в ресторанта всичко тръгна на забавен каданс и вече се наблюдаваше началния стадий на хаоса. Изуменият сервитьор изгърва бутилката и отскочи назад, а един от охранителите му се нахвърли и го събори на земята, навярно помисли, че той ги е убил. Хората се разпищяха и се юрнаха към изхода като зарязваха чантите и връхните си дрехи по масите, повечето от тях мислеха, че това е бомба, предназначена за всички. Вторият гард излая нещо в радиостанцията си и от джипа, който чакаше на ъгъла се изсипаха четирима мъжаги и с извадено оръжие се затичаха към вратата. Хората отвътре обаче бяха повече и не им дадоха възможност да влязат, мина поне минута, докато ония успеят да нахълтат.

А двамата убити представляваха гротескна гледка. Те бяха вече мъртви, но краката им още се тресяха в някакъв неземеен ритъм, а телата неконтролируемо се гърчеха, всичко по земята около тях бе омазано с кръв, фекалии и със съдържанието на стомасите им. Подскачаха по подиума досущ наркомани на метадонова програма.

Ужасените посетители вече бяха напуснали помещението, половината вече се изнасяха с колите си, но имаше и такива, които

стояха на безопасно разстояние и възбудено коментираха, някои дори снимаха с телефоните си. Хората от персонала също бяха избягали навън и навярно някои от тях вече се бе обадил на 112, защото първата полицейска кола с пуснатата лампа влетя от булеварда и закова до входа.

— Момчета, вашият час приближава, след малко тук ще се изсипят всички патрули, които са били наблизно.

— Приятели, видяхте ли какво стана? Аз съм се бил в две войни, но такава касапница не бях виждал.

— Във всяка цев бях сложил по 13 едри сачми, а разстоянието до телата им не бе повече от метър. Барутът също беше в повече и при тия обстоятелства не бива да се учудваш от пораженията. От такъв близък изстрел всичките им органи са станали на кайма, десетки вени са се разкъсали и затова количеството кръв е толкова голямо. Иво, доволен ли си?

— Вече да, тия бяха последните замесени в смъртта ѝ, за които знаех. Въпреки неприятната гледка, честно ви казвам, че ми олекна на душата.

— Ти се бе отдал напълно на тази кауза и тя те разкъсваше отвътре, а гневът е лош съветник. Отмъщението, освен че е приятна емоция е и много завладяващо. То е по-силен мотив от страха! Прибирай вече меч в ножницата! Сега постигна своето и се надявам вече да си в мир със себе си. Всичко мина, повече няма смисъл да гледаш в огледалото за обратно виждане! Ето ги, няколко мига, те бяха разликата между триумфа и трагедията!

— Казах ви, че ми олекна, а ако ме питаш дали ми е жал за убитите, веднага ще ти кажа, че не. Въпреки убийствата за пръв път от години имам абсолютно чиста съвест. Само като си представя колко родители са на моето място, за да могат тия, а и още куп други гадове да лапат. Е, лапах, лапах и им приседна! Вярно е, че повечето мъже на мое място биха предпочели да не поемат подобни рискове, но аз не можех да оставя тази работа несвършена.

— Ти не си като повечето мъже, отдавна съм те преценил — обади се Командо.

— Момчета, сега е моментът да решим дали да продължим или да се откажем. Каквото искахме го постигнахме, сега можем да се сбогуваме с Валди и още тази вечер да потеглим към Х. Искам да

знаете, че истинският риск тепърва предстои и не ви насилвам с втората част от плана.

— Нека да довършим! Ти сам каза, че от липсата на парите кукловодите ще ги заболи много повече, отколкото от смъртта на част от изпълнителите. Начинът за действие, който измисли, е добър и вярвам, че ще успее. Иво, ти какво ще кажеш?

— И аз съм „за“. По принцип моето си го постигнах и съм доволен, но животът продължава и ако разполагаме с повече пари, за нас е по-добре. Всичко се случва, може някой от нас да стъпи накриво и да го приберат, а с такива пари лесно ще уредим да го пуснат. Зная, че нашите магистрати са неподкупни, но все някой може да поддаде.

— Хубаво е, че и в трудни моменти чувството ти за хумор работи. Значи решаваме, че продължаваме по план.

— Ще се справите, момчета, преодолеете ли охранителите работата е почти свършена. Те нямат вашите специализирани умения, освен това ще са тотално изненадани, когато някакъв с униформа им скочи.

В този момент още две коли с мигащи светлини заковаха до първата и пасажерите им изтичаха вътре, а от съседната улица с вой се показаха още две.

— Хайде момчета, време е! Изчакайте и тези служители да влязат в ресторанта и свивайте едната! Командо, внимавай да не забравиш лоста, че вратите на гаражите с юмруци не можеш ги отвори! Желая ви успех и бъдете сигурни, че жив, умрял ще ви чакам на „Орлов мост“.

От последните пристигнали коли на едната дори вратата зееше отворена и двигателят ѝ тихо мъркаше сякаш ги канеше да я подкарат. Иво погледна към партньора си и му кимна:

— Време е, приятелю, грабвай лоста и да вървим! Нека да свършим каквото сме планирали, а от утре пак ставаме примерни граждани.

— Ако откраднем парите малко трудно ще станем примерни, вероятно е да заживеем още по-бурно.

Излязоха и хвърлиха последен поглед към вътрешността на залата, но там всички служители на реда бяха напълно заети. В момента едни ограждаха подиума с жълта лента, други мереха с рулетка нещо по пода, като гнусливо бърчеха носове, но никой не

поглеждаше навън. Двамата нехайно се отправиха към отворения автомобил, хвърлиха лоста вътре, качиха се и бавно го подкараха. Шофираше Иво, според уговорката той трябваше после да приспи вниманието на Вълева и да я докара дотук, а чак след това можеше да се върне и да помогне с нещо на Командо. На завоя хвърлиха един последен поглед назад, очакваха да видят тичащи след тях ченгета, но освен групичката зяпачи пред ресторанта нямаше друго движение. Мярнаха само колата, шофирана от Робинзон, отначало тя ги последва, но още на първата пряка се отклони и пое по своя маршрут. Вечерта бе суха и топла, с добра видимост, но трафикът както винаги бе натоварен и трябваше да внимават. Оставиха въртящата се лампа включена, все още не знаеха кой бутон я дезактивира, а и така превозните средства им правеха път и понеже знаеха пътя наизуст напредваха бързо. Не бяха минали и 15 минути, когато навлязоха в Панчарево, след малко пред тях изникнаха високите стени на имението.

— Е, дойде и нашето време, ще ги разтърсим ли както само ние си знаем?

— Че как, сега ще си припомня времената от Югославия и Камбоджа. И там рискувах живота си, но тук поне има за какво.

— Когато слезем вземи лоста и го скрий в храстите, вътре ще ти потрябва!

— Добре, хайде да започваме, че вече нямам търпение!

Двамата излязоха, пооправиха си униформите и зачукаха на вратата.

— Ида, ида, почакайте малко — отвътре се чува забързани стъпки, подсилената врата се отвори и навън излезе единият от охраната.

— Здраве желаем! Какво има, шефът ли ви изпрати?

— Не точно! Налага се спешно да говорим с жена му, тя тук ли е?

— Тук е, някъде вътре по стаите. Сега ще я потърся.

— Извикай я, а после доведи и колегата си!

Той отиде да изпълни нарежданията, но не затвори след себе си, види се охраната наистина бе хлабава. Двамата останаха до колата и зачакаха, след няколко минути отвътре се чува гласове, които приближаваха. На прага излезе симпатичната съпруга на Вълев, леко разчорлена, а като видяха и зачервеното лице на другия охранител

веднага се досетиха, че са ги вдигнали от кревата. Иво се обърна към палавата вдовица и започна по сценарии:

— Госпожо, налага се спешно да поговорим, но насаме, това, което ще ви кажа, е предназначено само за вас. Елате, моля, малко настрани!

Дръпнаха се на 5–6 метра, той си придаде загрижен вид и добронамерено докосна лакътя ѝ.

— Г-жо Вълева, имам много лоши новини! Преди двайсетина минути срещу съпруга ви бе извършен атентат и той, както и депутатът Попов са в тежко състояние. В момента им оказват първа помощ в Унгарския ресторант и той ни изпрати да ви информираме за инцидента, като изрично помоли да отидете колкото се може по-бързо при него. Състоянието му е нестабилно и не се знае доколко ще издържи, навярно иска да ви каже нещо важно.

Тя хлъцна и закри устата си с ръка, бе като парализирана, само стоеше и го гледаше.

— Аз ще ви откарам, не се притеснявайте, а колегата ще остане тук да чака подкрепление. Уведомете охраната и да тръгваме, а ако желаете вземете и някой от тях да ви придружи!

Едва тогава тя осмисли чутото и се раздвижи, въздъхна и двамата се върнаха при входа. Хлипайки, набързо разказа на момчетата какво се е случило и забърза навътре да облече нещо за пътуването, а когато след няколко минути отново се появи бе освежена и изглеждаше значително по-спокойна.

— Момчета, полицаят ще остане при вас, след малко ще дойдат и други негови колеги. Аз отивам до болницата, а вие тук си вършете работата!

Иво почтително ѝ отвори вратата, кимна на Командо, качи се и подкара към центъра. Дотук всичко вървеше по план, точно както бе предвидил всезнаещият Робинзон. Щеше да е още по-добре, ако с нея бе тръгнал и любовникът ѝ, но тя бе умна, дори в този момент не желаше да отслабва охраната на къщата. Той спазваше инструкциите и не караше бързо, една нежелана катастрофа за миг щеше да провали всичко. Набързо ѝ разказа какво се е случило, като спестяваше подробностите и я успокояваше, че навярно съпругът ѝ ще се оправи. Тя и без това бе на ръба на нервна криза и точно сега на него не му трябваша истерии, за нейното душевно здраве можеха да се погрижат

докторите на местопрестъплението. Пред тях в далечината вече се виждаше ресторанта, цялото пространство пред него бе осветено от мощни прожектори и от светлините на въртящите се полицейски лампи. Не трябваше да рискува и да кара чак дотам, като видя една пролука до тротоара отби колата и спря.

— Г-жо, налага се да докладвам на началството, затова ще ви помоля да слезете тук! Сама виждате каква лудница е пред заведението, там едва ли ще успея да обърна.

— Благодаря ви много, офицер, оттук и сама ще се оправя. Вършете си работата, а в едни по-добри времена може да прием по едно кафе!

— С удоволствие, вече знам къде живеете. Не се притеснявайте, каквото и да се случи с него, животът продължава!

— Така е! До скоро!

Тя слезе и забърза към мястото, имаше хубава фигура и наистина бе ефективна жена. Изчака я да завие зад ъгъла, направи обратен завой и се вля в трафика на път към приятеля си. На Командо нямаше да му бъде лесно с тези двамата, можеше да са го надвили, а дори и простреляли. На негова страна бяха предимството на изненадата, опитът и находчивостта му, но все пак като нищо можеше да се наложи и Иво да се намесва и да го измъква. Подкара по-бързо, вече нямаше търпение да види как са се развили нещата с най-необикновения обир за последните години. След малко Панчарево се показа в далечината и той намали скоростта, навлезе между първите къщи и спря, искаше да изключи тези мигащи лампи. Лесно откри конзолата със сирената и светлинната сигнализация, натисна това-онова и най-сетне светлините угаснаха. Наоколо стана по-тъмно, само осветлението от уличните лампи показваше пътя, но той почти бе стигнал, оставаше му още около километър. Когато наближи изгаси и фаровете, ако трябваше да спасява приятеля си по-добре да не обявява на другите своето присъствие. Спря в края на оградата, слезе и бързо тръгна към портите, сега бе сублимен момент и той бе благодарен, че в кобура има зареден пистолет. Тази униформа много ограничаваше движенията му и ако опреше до ръкопашен бой щеше да го затрудни, затова разчиташе и на оръжието. Стигна до портата и внимателно надникна към осветената зона, видя вратите и на двата гаража да зият отворени и прецени, че всичко е наред. Точно в този миг приятелят му пъхтейки

излезе от по-голямата клетка с два куфара и тръгна към него, Иво се показва на светлината и забърза да му помогне.

— Аверче, виждам, че си жив и здрав. Получи ли някакви наранявания?

— Не, всичко е наред и съм добре, но това едва ли може да се каже за пазачите. И двамата са живи, както ти обещах, обаче се наложи да ги понатупам.

— Щом ти си добре съм спокоен, това е най-важното, че после не знам какви обяснения ще давам на Петя. Ако се наложи и нея да вземам в харема ще ми дойде в повече. Виждам, че вече изнасяш!

— Вътре е като в Държавния резерв на Щатите. Куфарите са общо 10 и всичките са натъпкани догоре, казвам ти, че има милиони.

— Не виждам охранителите, какво стана с тях?

— И двамата съм ги завързал, а единия още спи. Ела да видиш този, любовникът, как съм го подредил!

Командо го заведе зад къщата и му посочи към голяма кучешка колиба, до нея седеше и мрачно гледаше единият пазач. Ръцете му бяха завързани зад гърба, а нашийникът на кучето бе стегнат на дебелия му врат, отделно здрав синджир го свързваше към халка, бетонирана в земята.

— Ето го нашият Шаро! Не ми създаде особени проблеми, веселата вдовица напълно го бе обезсилила. Другият лежи в безсъзнание при парите, но и той е завързан и няма как да избяга. После обаче трябва да го изтеглим дотук, защото мисля да подпалим гаражите.

— Това само ще привлече вниманието. Остави ги, достатъчно им навредихме!

— Ти не знаеш какво открих в малката клетка, затова говориш така. Там на един цял рафт са подредени пликове с наркотици, навярно има стотина килограма.

— Сериозно? Значи и съпругата е знаела, навярно тя там си държи колата.

— Знаела е, няма как да е другояче. В едното помещение дрога, в другото пари — ето един добър повод да повикаме пожарната. Това и за нас е добре, ако съм оставил някоя следа, огънят и обилната вода ще ги заличат напълно.

— Добре тогава, нека не губим повече време, а да товарим парите!

— До вратата вече съм пренесъл 6 куфара, иди докарай колата и започни да ги редиш в нея! Аз в това време ще извлека другия пазач на безопасно място и ще те чакам.

Иво на бегом отиде до колата, запали двигателя и я докара пред входа. Слезе и започна да товари куфарите, но повече от шест не успя да събере. Пъхна два в багажника и четири на задната седалка и пространството се запълни, когато Командо седнеше отпред мястото свършваше. След това, при прехвърлянето в другия автомобил ставаше още по-сложно, с Робинзон ставаха трима и мястото съвсем се смаляваше. Той затвори багажника и вратите и се отправи към гаража, в това време приятелят му се показва зад ъгъла.

— Довлякох го при другия, завързах му и краката. Там ще са на безопасно място, когато пожарникарите дойдат ще ги освободят.

— В опела се побраха само шест куфара, другите какво ще ги правим?

— Като седна ще сложа още един на коленете си, останалите ще ги изгорим. Хайде да приключваме тук и да изчезваме!

Изнесоха седмия куфар и разсипаха цяла туба с бензин в двете помещения, поляха и колите вътре.

— Вземи куфара, тръгвай и пали двигателя, аз идвам след секунда!

Иво се затича с парите, тежки бяха, мамка му, навярно сумата в него беше огромна. Сложи го до пасажерската врата и я отвори, качи се зад волана и стартира двигателя. Откъм гаражите се чу бучене като от силен вятър, Командо бе запалил бензина и той бързо се разгаряше. След секунди се появи на бегом, седна до него и сложи куфара на коленете си:

— Карай сега, но не звъни на 112, че после ще проверят номера, все ще се намери някой съсед да се обади.

Подкараха колата и напуснаха Панчарево, след няколко минути зад тях се виждаше само заревото от пожара.

— Сега остава Робинзон да е на мястото и да ни чака, когато се прехвърлим при него може да се каже, че успешно сме приключили.

— Като го знам какъв питбул е 100% ще е там, ако го няма значи е умрял.

Навлязоха в София и се поуспокоиха, Иво дори намали скоростта. Тъкмо мислеха, че най-трудното е минало, когато зад тях се лепна един полицейски „Опел“ и пусна лампите си.

— Какво им става на тия, не виждат ли каква ни е колата? Нали уж и ние сме от тях.

— Май искат да спрем, а това не е добре. Бързо звънни на шефа и го питай какво да правим!

Командо се обади на Робинзон и набързо му обясни каква е ситуацията, а ония отзад вече на два-три пъти пуснаха и сирената. Послуша го малко и затвори, после се обърна към Иво:

— Каза след 5–6 минути да му звъннем, а дотогава да удържим положението.

— Тогава трябва малко да се повъртя по улиците и да спечелим време, а ти бъди готов с телефона!

— Не мога да разбера как ни надушиха толкова бързо, надали е минал и час откакто откраднахме колата.

— Предполагам, че по GPS-а, открили са липсата и са обявили колата за издирване.

— Или пък нещо в разказа на Вълева ги е усъмнило. Както и да е, не трябва да се оставяме да ни хванат почти накрая. С този куфар върху мен не мога и да си извадя пистолета, едва успявам да говоря по телефона.

— Докато те не стрелят по нас и ние няма да стреляме, нека не трепем невинни хора! Време е да позвъниш отново, срокът, който шефът ни даде изтече, нека да видим какво е решил!

Командо се обади и се заслуша, след миг на лицето му грейна усмивка.

— Добре, вече сме близо и след няколко минути ще бъдем там.

Затвори и ухилен се обърна към Иво, който едва успяваше да избяга от преследващият ги автомобил:

— Пак е измислил нещо. Каза да навлезеш откъм централния вход на стадиона и да преминеш през „Орлов мост“, но да продължиш край канала. Изрично настоя още от входа на стадиона да започнеш да мигаш с фаровете.

— Явно иска да ни разпознае, да разбере коя кола е нашата. Сега заради покушението по центъра минават десетки полицейски коли и всички те са еднакви.

Иво насочи опела към оказания маршрут и увеличи скоростта. Когато достигнаха входа на стадиона започна да превключва светлините, но се движеха толкова бързо, че след секунди стигнаха „Орлов мост“ и го прекосиха, без да намаляват. Вдясно мярнаха отбивката, където бе срещата им с техния наставник, но продължиха покрай канала, такава беше уговорката. Командо се бе обърнал и гледаше назад, преследвачите им заради интензивното движение се бяха забавили на голямото кръстовище, но сега отново ги застигаха. В един момент внезапно изкрещя:

— По дяволите, видя ли какво се случи, една кола буквално ги помете?

— Как ще видя, нали гледам напред? Защо се радваш толкова, да не би да катастрофираха?

— От отбивката излетя един джип и се вряза в тях, почти ги избута в канала. Сега след нас няма никой, карай по-спокойно!

— Това се казва късмет! Тогава след малко ще направя обратен завой и да поемаме към мястото на срещата, че вече и други патрули може да са получили координатите ни.

Обърнаха, върнаха се на „Орлов мост“ и влязоха в отбивката, където трябваше да ги чака наставникът им. Пътном видяха преобърнатата в канала полицейска кола, преследвачите им се катереха по ската и уплашено крещяха в радиостанциите си. В края на пресечката се виждаше и собствения им автомобил, но от Робинзон нямаше и следа, затова спряха и започнаха сами да прехвърлят куфарите.

— Оказва се, че пезото е по-просторно, събрахме ги и седемте, а има място и за още един човек. Получава се идеално, иначе някой от нас трябваше да хваща такси или автобуса.

— Още по-добре! Откарай сега крадената към кръстовището и я зарежи там, аз ще чакам тук и ще пазя парите! Дано дотогава и шефът да се върне и да се изнасяме, че много се застояхме в тази тясна уличка.

Иво изпълни заръката, откара полицейския автомобил до главния път и включи отново сигналните лампи, при тия обстоятелства бе по-добре да отклони вниманието на всички в друга посока, и без това заради катастрофата скоро тук щеше да гъмжи от полиция. Забърза

обратно и застигна Робинзон, който също подтичваше към мястото на срещата.

— Къде се губиш бе човек, отиваме, а теб те няма?

— Нали трябваше да ви спасявам задниците, кой мислите ви отърва от ония настървени преследвачи?

— Ти ли им избута колата от пътя, Командо каза, че бил някакъв с джип?

— Естествено, че бях аз, нали ми се обадохте. Още като му чух треперещото гласче знаех, че нещо се е объркало и ще трябва да се намесвам. Ето го и него, вече се е качил и ни чака.

Двамата едва се наместиха в колата, когато видя куфарите Робинзон тихо подсвирна.

— Виждам, че и вие сте се справили, но честно казано не съм се и съмнявал. Как мина там?

— Това не са всички пари, и багажникът е пълен. Още не знаем колко са, навярно ще ги броим с дни.

— Лоша сделка за ония, приятели, двама мъртви, двама ранени, а и са с десетина милиона назад.

Нощна София беше попритихнала, но все пак по „Цариградско шосе“ имаше слабо движение, а от време на време се разминаваха и с някоя забързана полицейска кола.

— Момчета, сега Валди си е вкъщи, а има и любопитни съседи, не върви да разтоварваме. Когато стигнем аз ще остана да почистя номерата и ще спя в колата, а вие се прибирайте! Когато нашият домакин замине на работа ще се кача в апартамента и на спокойствие ще решим какво да правим.

— Добре шефе, прав си, че нощес някой трябва да пази ценния товар. Когато се наспим ще се съберем и заедно ще вземем най-правилните решения.

Докато разговаряха пристигнаха пред блока, паркираха до входа и тихо отвориха вратите.

— Хайде, лека нощ! Разбрахме се за всичко, нека сега малко да починем!

Оставиха го да почисти номерата от ваксата, а после да охранява парите, по-добра защита от него едва ли съществуваше. Влязоха тихо, навярно Валди отдавна спеше и се събраха в кухнята да отдъхнат на спокойствие.

— Трябва да накиснем униформите във вода и белина, някъде по пътя към Х. ще се отървем от тях! Ръкавиците, моята перука и мустаците ще сложим в отделен плик, тях може да изхвърлим и в контейнерите за смет в съседство.

— Прав си! Сега ще вляза в банята да върна отново естествения цвят на косата си, а ти съблечи всичко от себе си и го остави до вратата!

— Имаш ли с какво да почистиш боята?

— Да, фризьорката ми даде някакъв препарат.

— В такъв случай след половин час вече ще сме съвсем различни и се надявам да няма кой да ни разпознае.

— Сега и номерата на колата са старите, нищо не ни свързва със събитията от предния ден. Лягай си, на закуска ще поговорим и окончателно ще решим кога да се омитаме!

След този кратък разговор Командо отиде да спи, а Иво влезе в банята и се захвана с промяната на визията си. Всичките дрехи и обувките, които свали от себе си, заедно с тези на приятеля си накисна във ваната, като изля върху тях цял литър белина, за по-сигурно прибави и препарат за чистене на канали. Докато се занимаваше със себе си мина почти час, а през това време химикалите разтвориха всички техни биологични следи, които навярно бяха останали по плата. Накрая извади дрехите в дебел найлонов плик за боклук, изми ваната и се прибра в стаята си. Оставаха няколко часа до зазоряване и въпреки напрегнатите моменти от последните часове той не се чувстваше изморен, по-скоро изпитваше някаква еуфория. С премахването на Попов и Вълев той затвори кръга, сега всичките, които на гроба на дъщеря си се бе заклел да убие бяха мъртви и вече можеше да започне своя нов живот. След такъв ден човек трудно би спал спокойно, сега и двамата му приятели повече дремеха и изживяваха отново и отново необичайните събития, които сами предизвикаха. Оказа се, че напразно няколко месеца се бяха притеснявали относно софийската си задача, всичко бе протекло бързо и безпроблемно. Самите убийства, от които толкова се страхуваха се оказаха най-лесните, повече рискуваха след това при кражбата на парите. Обаче за допълнително поетия риск никак не съжаляваше, както казваше менторът им хората са заменими и лесно се намират други, готови на всичко заради някакви облаги, докато липсата на

толкова пари много щеше да ядоса някого. Сега и те бяха обезпечени финансово до края на живота си, парите бяха толкова много, че обикновен човек дори трудно осмисляше какво представляват подобни суми. По някое време Иво чу, че оттатък Валди стана и започна да се приготвя за работа, но после се унесе и най-сетне успя да заспи.

Събуди го ярката светлина, нахлуваща в стаята и тихите гласове на двамата му приятели, долитащи от кухнята. После долови и миризмата на прясно сварено кафе и това окончателно го разсъни. Стана, разтегна се с няколко упражнения и влезе при тях.

— Добро утро приятели, как успяхте да се наспите толкова бързо?

— Я виж часа и си помисли дали е утро, вече минава обед! Отдавна сме на крак! Снощи сме създали сензацията на месеца, от сутринта новините бълват подробности за убийствата и последвалия пожар в имението. Споменаха и за катастрофата на „Орлов мост“, но без подробности, навярно от полицията си траят кого точно са преследвали.

— А относно нашите разкрития за далаверите на двамата, медиите казват ли нещо?

— Засега само намекват, но без да навлизат в детайли, сигурно проучват достоверността им. Представям си каква паника сме предизвикали в коридорите на властта, навярно определени хора шетат насам-натам и се опитват да омаловажат ролята на двамата в наркотрафика. Слава богу, че има опозиция, скоро пълният запис на разговора им ще излезе в някои вестници и повече хора ще разберат що за птици са били ония.

— Виждам, че седите до прозореца, колата ли пазите?

— Ами да, хвърляме й по един поглед, че апашите в „Младост“ и през деня работят. Направи си кафе и чуй историята на Робинзон, нека ти разкаже как снощи ни е отървал от ония, които ни гонеха!

— Да, интересно се получи — започна техният наставник — когато Командо ми се обади, че ви преследват знаех, че не разполагам с никакво време. Скоро щяха да се включат и други коли и работата ви беше спукана. Тъкмо приех обаждането и видях един тип от ония, видът, на които най-много мразя, че се е запътил към джипа си. Огромна златна верига на китката, цял будилник на другата и джип колкото автобус — ето ти трите признака за истинския комплексар. От

врата му висяха толкова ланци, че биха задушили и ротвайлер. Отделно от това, въпреки късния час, на ниското му челце се мъдреха тъмни очила, големи почти колкото него, отдолу пък се открояваше нос, който някой по-невъзпитан човек би нарекъл клюн. Но раменете му, явно от фитнес залата бяха като товарен вагон. Абе пълно леке! Още като го мярнах идеята се зароди в главата ми, затова ви поръчах да сигнализиране с фаровете, трябваше да зная после към кого да насоча джипа. А трябваше да действам бързо, по-добре после да поискам прошка, отколкото дълго да чакам за позволение. Отидох при оня и най-учтиво го попитах има ли пълно автокаска, защото след малко мисля да му помеля колата. Той ме изгледа като гръмнат и ме насочи към най-близката лудница, на фона на неговите два метра може наистина да съм му се видял ненормален с моите приказки. Аз обаче не се отказах, спокойно го помолих да ми даде ключовете, защото ситуацията го изисква, въпросът е на живот и смърт и няма никакво време. Минутите летяха и аз се молах да ми посегне, че да имам повод да бъда по-груб с него. Така и стана, той запсува и ми се нахвърли, но то само с бодибилдинг не става, затова аз закономерно с два тупаника го приспах и най-сетне се добрах до ключовете. Иво, ти нали оня ден, докато обсъждахме къде да ви чакам, сподели, че в тези баровски кооперации живеел някакъв твой познат, бивш лекоатлет, да не би него да съм нокаутирал?

— Всичко е възможно, сега като се замисля, така както го описва може и той да е бил. Само ръстът му малко не отговаря, а и доколкото знам остави това жилище на бившата си съпруга. Тогава той се перчеше с мотори, но беше по-млад, сега може да е минал вече на джипове. Но и той да е бил, ако е мислел, че може да ти се опре значи е бил голям ентузиаст. Всъщност без да съм го видял няма как да бъда сигурен, така, че продължавай с разказа си!

— Ами в общи линии това е, после беше лесно, единствено се молах вече да не сте минали, но точно тогава ви забелязах да фучите отгоре. Спрях на пресечката с работещ двигател и когато прелетяхте край мен натиснах педала и с пълна газ се забих в опела с ченгетата, а той за малко да се преобърне във вадата. Бях с колан и нищо не усетих, но какви щети съм причинил на полицаите не мога да кажа.

— Нищо им нямаше, по-късно ги видях, че са живи и здрави.

— Дано, исках само да ги спра! После слязох и тръгнах към мястото на срещата, но пак се сетих за собственика на джипа, вече не бързах толкова и исках да му обясня така както се е накичил какво представлява в очите на другите. Той обаче още спеше, затова само го придърпах зад едни контейнери, оставих го в най-голямата помия и тръгнах към пежото.

— Истински Торквемада! Снощи ти наистина ни спаси, за кой ли път. Може би нямаше да ни хванат, но трябваше да изоставим колата, а с нея и парите, за които толкова рискувахме. Когато се приберем имаш едно черпене от нас.

— По-добре ми помогнете по къщата, не забравяйте, че съм новодолец! Какво има да ме черпите, нали вече съм милионер и мога да си позволя почти всичко.

— Почерпката е символ на уважение, не е подаяние, но щом искаш помощ за къщата ще я получиш — задължени сме ти. Сега остава да решим как ще процедираме нататък.

— Остави една бележка на кума си, че са ни повикали от Х. и спешно сме си тръгнали! Благодари му от всички и му пиши да си трае, че изобщо сме били тук, а по-нататък ще намерим начин да му се отплатим, човекът го заслужава. От София ще излезем по обиколни трасета, но и да ни спрат ние не отговаряме на описанието и не вярвам да ни тарашат. При първия водоем, край който минем ще изхвърлим униформите, телефоните и всичко, което може да ни уличи, мисля, че това е достатъчно.

— Тогава ще докарам и другата кола, та да разпределим парите. Иво, ти върви и пиши бележката!

Разбързаха се, пооправиха стаите и оставиха кратко съобщение за Валди, после напуснаха апартамента. Разпределиха се кой при кого ще пътува, хвърлиха по един последен поглед на нелегалната си квартира и потеглиха към Долни Богров, а оттам щяха през други селца да се отдалечат колкото се може повече от столицата. Точно след Богров се натъкнаха на малко водоемче, обградено от високи тополи, там спряха колите и се отърваха от всичко, което можеше да ги свърже с последната им и най-голяма авантюра. За всеки случай, преди да изхвърлят телефоните извадиха СИМ-картите и ги начупиха, а парченцата заровиха на различни места наоколо. Когато приключиха с всичко това, вече много по-спокойни се върнаха на пътя и продължиха

по предварително уточнения маршрут. За тяхна изненада пътни блокади нямаше, навярно службите още не знаеха за откраднатите пари и работеха по други версии. След трийсетина километра излязоха на магистралата, подредиха се един зад друг и в късния следобед без произшествия пристигнаха в Х. Качиха се направо на вилата на Иво, трябваше някъде на спокойствие да изброят и да разделят парите. Спряха колите в дворчето, по-далеч от любопитните погледи на съседите и на няколко курса пренесоха всичкия багаж горе, а после се настаниха около масата и пузнаха телевизора. По всички канали течаха извънредни емисии и се говореше само за убийствата, но вече се съобщаваха и подробности за страничните занимания на двамата държавни служители. Отношението към тях се бе променило, никой от интервюираните хора не изказваше и грам съжаление, дори напротив, много хора благодаряха на убийците и ги приканваха да продължат. Валяха предложения за награди, за ордени, а един дядо дори прикани президента да им присъди званието „Заслужили герои на България“. Държавата приличаше на разбунен кошер, отвсякъде се сипеха обвинения, нападки и оправдания. Институциите както винаги си прехвърляха топката — едните не знаели, другите не можели, а третите щели да проведат щателно разследване. След година-две чакайте някакъв резултат! Въобще обичайните при такива гафове оправдания, но нашите хора тези приказки не ги вълнуваха — това, за което преди три седмици бяха отишли в столицата бе изпълнено, те си бяха свършили работата. Най-после Иво бе отмъстил на всички, скоро и Командо можеше вече да си тръгне към Варна, че сватба го чакаше, а Робинзон гореше от нетърпение да се захване с подредбата на новия си дом. За тях нещата се нареждаха добре, без да искат вече бяха и много богати, оставаше им само да решат какво ще правят с времето си в бъдеще.

— Хайде, взимайте си хартия и моливи и да започваме да броим, че като нищо ще откараме до полунощ!

Така и направиха, хапнаха по няколко сандвича и се заеха с пачките. Отначало наистина се затрудниха, много пари бяха това, но когато приключиха и с третия куфар вече им бе ясно, че във всичките сумите са еднакви. Тримата си разпределиха още един — последен, за да са сигурни, че никой от тях няма да е ошетен, но и в него имаше точно 1500000 лева.

— Ясно е, че във всичките има по толкова, стига сме си губили времето! Какво излиза — 7 куфара по един милион и половина, значи общо десет милиона и петстотин хиляди, добра сума за няма и месец работа.

— Ще си разделим точно по три милиона и половина. Направо не знам какво ще правя с толкова пари.

— Много са, наистина. Доскоро мислех, че тези, които вече имахме ни правят богати, а стана така, че сега са в пъти повече. Лошото е, че в банка не можем да ги внесем, ще се наложи да ги скрием. Май ще се наложи да отлея някоя бетонна шахта в градината и да я използвам като трезор.

— Прав си, така е най-сигурно! Ако я замаскираш добре трудно някой ще я открие.

— С камерите, прожекторите и немската овчарка, която мисля да си взема ще е невъзможно крадец да припари до тях.

— Аз ще ти купя кученцето, искам да ти направя подарък задето ни спаси в София. Още отпреди го бях решил, но сега напълно си го заслужи. Ще видя, може и за мен да взема някои вълк. Командо, ти как ще се подsigуриш?

— Нали видяхте какви подземия имам, някои от помещенията дори на вас не съм ги показал. Само да стигна благополучно до Варна и пачките ще потънат вдън земя.

— Значи въпроса с парите е решен, остава да ни кажеш кога ще ти гостуваме за сватбата, че отдавна не сме виждали Петето, започна да ни липсва.

— Нали обещахме на шефа да му помогнем по къщата, значи след 3–4 дни ще потегля към морето и ще ви се обадя оттам за точните дати.

— Аз се шегувах момчета, не ми трябва вашата помощ, нали цяла бригада работи за мен. Сега съм богат, мога и от Китай работници да си докарам.

— Нека не парадирате с парите, почти винаги след обир тъпаците правят именно тази грешка. Започват да харчат като луди и точно затова ги хващат. И без това си живеем добре, какво повече можем да искаме?

— Искам да ви предупредя, че ония от София ще са бесни, с кражбата им дадохме основателна причина да ни търсят с всички

средства.

— Точно така, ще се покрием за известно време, а след това ще видим. Обаче искам да помогнем някак на Валди, стига се е трепал от сутрин до вечер за нищо.

— Аз мисля, че на него така си му харесва. Абсолютен работохолик! Той нали работи в автосервиз, какво ще кажете тихомълком да го купим и да му го прехвърлим?

— Това ще е страхотен подарък за него. Тези дни ще му се обадя и ще го подпитам колко може да струва, но подробности няма да му съобщавам. Ако е мераклия, след два-три месеца благодарение на нас може да стане горд собственик. Все ще измислим някаква легенда — я наследство, я от лотарията, но ще му се отчетем подобаващо.

— Тогава ти се заеми с подробностите, а като стане време за плащането се обади!

— Окей! Ако искате пийте по една чаша вино и да си лягаме, а сутринта ще отидем да видим как върви ремонтът на хасиендата.

Нарязаха си мезе, разляха вино в чашите и до късно си правеха планове за живота от днес насетне. Когато се запътиха към леглата навън вече се зазоряваше и птичките започваха да пеят, но на тях не им пукаше, вече не им се налагаше да бързат заникъде.

На няколко десетки километра оттам, в старата столица на България почти целия личен състав на трите полицейски управления вече бе на крак, днес отново очакваха от София да пристигне главният секретар на МВР. Залата, в която го бяха посрещнали и предния път, още вчера бе лъсната до блясък и столовете бяха подредени в няколко реда, а сега низшите чиновници разнасяха каси с безалкохолно. Началникът на управлението Петър Петров бе малко по-спокоен отпреди, защото този път имаше с какво да се похвали. Неговите колеги успешно бяха разрешили случая с убийството на студентката по право и понастоящем предполагаемият убиец беше в ареста и чакаше делото си. Той сам бе попаднал в ръцете им, когато с дебитната карта на момичето бе опитал да тегли пари от банкомат в Горна Оряховица и това, че сам се бе издал не омаловажаваше усилията им — все пак го бяха пипнали. Освен това началникът прилежно бе изпълнил заповедта на секретаря и преди няколко месеца проведе така наречения „Купър“, задължителния спортен тест, за който преди това дори не бе чувал. Резултатите бяха отчайващи, ако изключим 2–3 нови момчета никой от останалите не успя да покрие изискванията, но все пак бе положено някакво начало. Сега, като наблюдаваше подчинените си как се въртят в залата той се убеждаваше, че главният секретар е бил напълно прав, повечето му служители бяха с наднормено тегло и то доста над стоте килограма. Как ще ти пробягат трите километра за норматив като те дори трудно ходеха? Замисли се дали пък да не отдели най-дебелите и да ги пусне в неплатен отпуск за днес, защото височайшите гости от столицата неминуемо щяха да ги забележат. Май това бе добра идея. На вратата мярна Гемижев, наперен служител от другото управление и с жест го повика при себе си.

— Гемижев, ще ви сложа на първия ред, вие поне сте в нормите! Имате ли напредък в някои от вашите случаи?

— Напоследък в града не са ставали тежки престъпления ако изключим студентката, но при нея арестувахме извършителя. Имаме

разкрити няколко дребни кражби и един обир от апартамент, това показва, че все пак отчитаме дейност.

— А около онова убийство на колегата ни Пеев има ли нещо ново?

— Този случаи го затворих и го пратих в архивите. Явно е настъпил нечий интереси и са го гръмнали, това е закономерно. Аз още отначало нямах желание за работа по убийството му, този ренегат е срам за нашата професия и който го е пречукал добре е направил. Ако накажат по подобен начин още двама-трима колеги, за които знам със сигурност, че престъпват закона, системата поне малко ще се прочисти.

— Какви ги говорите, мислех, че сте един от нас?

— Дошъл съм на работа в тази институция да боря престъпността, не да я поощрявам. Вие сам си спомнете, че предния път главният секретар се изказа благосклонно за екзекуцията на Пеев, цялото висше ръководство в столицата си е поставило за цел да изчисти системата от корупция, а доколко успяват, е друг въпрос. Според мен наказанието е най-добрият метод, видно е, че само превенцията и празните приказки не дават резултат.

— Ясно, разбирам възгледите ви и мога да споделя, че донякъде ги подкрепям. Но само донякъде! Ако от трибуната ви задават въпроси, говорете, без да се притеснявате, навярно вашите отговори ще им харесат.

Около 10 часа той слезе да посрещне гостите и залата утихна. Шефовете влязоха, поздравиха се и заеха местата си на подиума. Главният секретар взе думата:

— Искам да ви се извиня, че срещата ще продължи само половин час, но предполагам, че всички вие сте чули какво се случва в София, затова ще съкратим престоя тук. Трябва довечера лично да рапортувам на министъра. Петров, от последното ми идване има ли някакъв напредък при вас?

— Тъй вярно, г-н главен секретар! Както знаете само след 72 часа заловихме убиеца на студентката, а всеки ден ми докладват за разрешаването на различни други криминални случаи.

— Петров, никога не използвайте етикета убиец, преди да се е произнесъл съдът! Когато чуем присъдата едва тогава ще знаем дали

това е правилният човек. Давайте нататък! Изпълнихте ли нарежданията ми за спортните тестове?

Началникът започна обилно да се поти, разговорът не вървеше в правилната посока.

— Проведохме тестовете, г-н главен секретар, след месец съм насрочил нови изпити. Някои колеги не успяха да покрият норматива и са получили мъмрене, ако и следващия път се провалят може и да се разделим с тях.

— Не „може“, а при две поредни издънки да си подават молбите! Като гледам тук присъстващите не мога да си представя как някои от тях дори ще се затичат след бандитите, камо ли да ги хванат. На половината от тях, ако не и на две трети инфарктът им е сигурен. Не отлагайте повече и стягайте редиците!

„Ех, хубаво мислеше да разкара дебелациите, откъде се взе Гемижев да го разсейва?“

— Слушам, г-н главен секретар!

— Имате ли напредък при разследването на убийството на оня корумпирания полицаи, как му беше името?

— Пеев, г-н главен секретар! С това убийство се занимаваше колегата Гемижев, ето го отпред, нека той сам да докладва!

Николай Гемижев нямаше как да откаже, той се изправи и застана мирно:

— Установихме, че навярно е убит заради неуредени сметки. При мен са показанията на петима разпространители на дрога от низшите нива, които редовно са му правили отчисления. Отделно той е конфискувал пратки, а после ги е продавал на заинтересовани лица на занижени цени. Това са много пари и е закономерно конкуренцията да го е очистила. Имам малък напредък и по случая в бар „Сити“, там ако си спомняте трима юнака обездвижиха и направиха за смях нашите служители, които са опитали да ги арестуват.

Секретарят, видимо развълнуван от тази новина почти се надигна от мястото си.

— Спомням си, първо ги оковаха, а после избягаха със служебната им кола. Гемижев, искам след срещата да се явите с Петров при мен и подробно да ми докладвате! Ако няма друго закривам заседанието, че ме чакат и в София, при нас също имаме гнили ябълки и то на високи постове. Така както сме я подкарали, докъде ще стигнем

не знам, не върви и не върви! Под който и камък да погледнеш, все ще намериш някоя държавна мижитурка, която протяга ръчички за подкупи или пък още по-лошо — върши престъпления на едро. Свободни сте, можете да пристъпите към задълженията си!

Залата започна да се изпразва, служителите изчакаха членовете на делегацията да излязат и ги последваха облекчени, че и този път са се отървали леко. Шефът на районното отиде при Гемижев и му зашушна в ухото:

— За какво ли ни вика, дали иска още да ни дърпа ушите?

— Не вярвам, според мен желае да разговаряме насаме за нещо друго, нали знаете, че техните тайни край нямат. Сега ще слезем и ще разберем, нека не го караме да чака!

Двамата напуснаха залата последни, излязоха пред управлението и се качиха в джипа на чакация ги държавник. Бяха само тримата, липсваше дори шофьорът, който се бе облегнал на стената и допушваше цигарата си.

— Преди да си тръгна трябва да поговорим насаме за пет минути и искам това, което ще споделя да си остане между нас! Гемижев, първо искам да чуя от вас наистина ли сте идентифицирали нападателите от бара!

— Само единият, но не съм 100% сигурен, а и той отрича. Планинец е, от град Х. и въпреки че на записите е с качулка, много прилича на моя познат. Имах честта да се запозная с него преди около година, когато открихме дъщеря му мъртва в двора на Университета и той дойде за разпознаването. Тих, интелигентен, печен и вътрешно много ядосан — това бяха моите първи впечатления от него. Впоследствие се видяхме още 1–2 пъти по работа и добре го запомних, затова мисля, че в бара е бил той.

— Да, ненапразно казват, че тихите води са най-опасни. Но там са били трима, за другите нещо знаете ли?

— Абсолютно нищо, освен че са приятели. Те са били толкова предпазливи, че повечето време са извън обсега на камерата, снимани са само на влизане и на излизане, защото е нямало как да го избегнат. Но когато тогава разследвахме случая, всички, които гледахме записите единодушно стигнахме до заключението, че имат някаква подготовка, навярно военна, с такава лекота обезоръжиха нашите служители. Всичко при тях бе координирано, те и за миг не се

паникьосаха и изглежда целта им е била единствено да не бъдат разследвани от нас, искали са на всяка цена да останат анонимни.

— Точно затова са ми толкова необходими. Ето какво ще ви споделя, но изисквам пълна конфиденциалност, ако този разговор се разчуе ще ви изпратя на военен съд. Преди няколко години по най-висша заръка създадохме специално звено от малки групи хора, които вършат за нас определени задачи. Като казвам нас, имам предвид държавата. Те са като свободни електрони и не подлежат на контрол. Ние им предлагаме 3–4 задачи, те си избират една от тях и напълно самостоятелно работят по нея, докато я изпълнят. Обикновено са по двама човека, а имаме и тройки, но като цяло бройката им не е голяма. Групите не се познават помежду си, инструктираме ги напълно самостоятелно, като това обикновено върша аз, а самоличността им знаем само четирима човека в цялата държава. Оказа се, че този модел работи безупречно, те досега нямат провалена мисия и с каквото са се захванали са го изпълнили успешно.

— Ако не е голяма тайна, какви задачи им възлагате?

— Или връщат бегълци от чужбина, защото ние там сме с вързани ръце или пък действат тук на територията на страната по най-крайния начин, ако ме разбирате какво искам да ви кажа. Дали сме им разрешение да убиват и са под пълен съдебен имунитет, освен това са подчинени единствено на мен, дори в парламентарната комисия по национална сигурност не подозират за тях. Навярно ви прави впечатление, че през годините при някои знакови съдебни дела като „Килърите“, „Наглите“ и две-три други, предимно свързани с убийства и отвлечения, част от задържаните биват пускани от съда, въпреки че жертвите им ги разпознават като техни мъчители.

— Е как може такова нещо?

— Може, може! Там играят много пари, помните за какви откупи писаха медиите и обикновено става така, че много малка част от участниците влизат в затвора. Другите успяват по различни начини да се отърват, а това, както се досещате, предизвиква сериозно обществено недоволство. Заради грешните си отсъждания много съдии сериозно забогатяха, но ние сме с вързани ръце, защото законът ни забранява дори да ги разследваме.

— Така си е, и аз съм се изумявал на някои съдебни решения.

— Точно тогава се намесват тези групи, за които ви говоря, когато по новините чуете, че е убит някой доказан бандит и няма задържани, да знаете, че това са те — моите момчета. Досега са допуснали само една съществена издънка, по-миналата година бяха подгонили един бос на организираната престъпност и стреляха по него, но вместо да го убият на място само тежко го раниха. Навярно се досещате за кого ви говоря, сега съпругата му се изявява като веселата вдовица.

— А оня пред съдебната палата?

— Той не беше наша работа, но нека да продължа, че нямам време! С една дума — тези групички са страшно ефективни и вършат всичко, за което ние нямаме правомощия, защото законът ни забранява подобни действия. По тази причина се стремим да увеличим броя им, но сами разбирате, че такива подготвени хора трудно се намират, те са голяма рядкост и за мен са ценни като диаманти. Не търсим само стрелци, такива има под път и над път, аз гледам цялостната картина — бойни умения, интелект, сплотеност и така нататък. Ако говорят и чужди езици вече е джакпот.

— Големи ли са тези бойни единици, ако мога така да ги нарека?

— Това не ти влиза в работата, но ще ти отговоря. Най-оптималният вариант е когато групите са от един, двама или трима човека, но не повече, психолозите предупреждават, че при по-голяма бройка възникват вътрешни конфликти между самите тях. Когато изгледах записите от бар „Сити“ разбрах, че сме попаднали на точните хора, те отговарят на всички условия, но за съжаление и до днес не успяваме да ги идентифицираме и да им отправим предложение.

— Вие сте гледали само записите пред заведението, където обезвреждат полицаите, но истинският екшън е бил вътре. Според очевидците само единият от тях, и то човек не в първа младост е помлял 6–7 футболисти от градския отбор, все яки и тренирани момчета. Другите двама въобще не са се намесили там, те явно са знаели какъв ще бъде изходът от мелето и са си траели, но навън са се сплотили, според мен, за да не ги приберем и да не им разкрием самоличността. Това ми говори, че са единаци в сянка, не търсят известност и не обичат да се показват. Интересна тройка са, но оттогава от тях ни вест, ни кост.

— Може и да не са от града, дошли са само временно, да разпуснат. Сега ще ви оставям, че трябва да тръгвам за София, но в общи линии ме разбрахте, ако попаднете на следите им ги искам в нашите редици, като пълноправни членове на елитния ни отряд. Паричните бонуси, които ще получават не са за подценяване, повечето потърпевши от бандите са богати хора и дават мило и драго престъпниците, които са се гаврили с тях да бъдат подобаващо наказани.

— Имат ли нещо общо баща и син Кирова, ловешкия бизнесмен Ангел Бончев и оня богаташ от Правец — бащата на отвлеченото в студентския град спортистче?

— И да имат, сами знаете, че няма как да ви кажа, но финансиране не ни липсва. Сега покрай КТБ отделно ни отпуснаха огромен бюджет, част от ужилените с удоволствие отделиха средства, за да могат виновниците да си получат заслуженото. Взе се решение, щом бягат и се крият от закона ще опитаме по другия начин!

— Аз ще поговоря с предполагаемия участник в сбиването, мога ли да му съобща това, което чух от вас?

— Ако се увериш, че е той „да“. Кажи му, че ако се присъединят, държавата добре ще се погрижи за тях — отлично възнаграждение, ранно пенсиониране с огромна пенсия и никакво наказателно преследване от наша страна, дори ако сгязят някъде лука. Всички знаем, че хора с такива умения съвсем не са били кротки шахматисти и им предлагаме пълна амнистия и за стари провинения ако имат такива, с една дума ще имат статут дори по-добър от този на премиера.

— Слушам, г-н главен секретар, ще направим каквото можем! Само ще му спестя това, че за тях ще се погрижи държавата, защото тогава може и да откаже. Имам чувството, че той вече не вярва в държавата, по-точно в хората, които я управляват.

— Защо, разочарован ли е?

— Разочарован е слабо определение, по-скоро вече им няма вяра.

— Едва ли е единственият! Добре, действайте както намерите за добре и се надявам да ме зарадвате, това ще извади Търново от черния ми списък! Ако пък си се объркал, инструктирайте колегите си, ако трябва да изпълнят квотата си за тормоз, но да издирят точните хора!

Той кимна на шофьора, а Петров и Гемижев излязоха от колата, те още не можеха да повярват на чутото.

След няколко секунди процесията пусна лампите и джиповете се изнизаха към столицата без пътниците в тях да подозират, че и тамошните събития са предизвикани от хората, за които току-що бяха разговаряли.

Началникът на полицията изчака колоната да завие зад ъгъла и забързано заговори на своя подчинен:

— Нали го чу какво каза, ако го зарадваме ще бъдем поощрени. Моля те, дай всичко от себе си, но открий тези три нинджи, записани на камерите!

— Ще се опитам! Още тези дни ще се чуя с моя фаворит и ще му определя среща, там ще поставя картите на масата.

— Действай! Освобождавам те от всички текущи задачи, още сега ще се обадя на прекия ти началник, нека това ти е приоритет!

— Слушам, г-н Петров!

Гемижев наистина не губи никакво време. Той влезе в близкото кафене и набра номера на Иво, искаше час по-скоро да му предаде думите на главния секретар. Въобще не бе сигурен, че миналата година камерата пред бара е заснела точно него, но интуицията му, а и държанието на новия му приятел определено насочваха подозренията му натам. Изчака няколко сигнала и отсреща вдигнаха.

— Здравей Николай, радвам се да те чуя!

— И на мен ми е приятно, как я караш?

— Добре съм, не мога да се оплача, а се надявам, че и при теб всичко е наред.

— Да, така е! Иво, днес ще можем ли да се видим, че ми възложиха важна задача, която не търпи забавяне? Веднага искам да ти кажа, че няма от какво да се притесняваш, предстоящият разговор по-скоро може да ти донесе само дивиденди.

— Ти събуди любопитството ми. Знаеш, че съм волна птица и имам много свободно време. Аз ли да дойда до Търново?

— Все едно. Ако имаш път насам ела ти, а мога и аз да ти погостувам в Х.

— Сега се сетих, че в Търново мога да свърша някои приятни задължения, така, че аз ще дойда. Кога ме искаш?

— Добре е още днес да се срещнем, ще ми отделиш час-два, а после си свободен.

— След малко тръгвам, като пристигна там ще ти звънна.

— Окей, ще те чакам!

Иво малко се поучуди, какво ли можеше да иска сега ченгето от него? За София не се притесняваше, нямаше как да са ги надушили толкова бързо, а и при разговора Гемижев беше твърде мек. Излезе на терасата, където двамата му приятели си пиеха кафето и набързо им разказа за неочакваното обаждане.

— Искан днес да се видим, имал да ми казва нещо важно.

— Да не е капан, току-що си идваме от София и веднага ти звънят от полицията?

— Не вярвам, но и да е, нищо не мога да направя. Ще отскоча до Търново и сам ще се убедя защо ме вика. Ако до три часа не ви се обадя се покрийте в пещерата и ме чакайте там, докато дойда! Ако и утре ме няма, минавайте в нелегалност, с толкова пари няма да е трудно и границата да пресечете.

— Дано не се стига дотам, а и нали този полицай ти се пише приятел.

— Някой от вас пази ли онова листче с номерата от колата на наркодилъра от Търново, спомнете си го, преди една неделя се отчиташе на вече покойните Вълев и Попов в Унгарския ресторант?

— Сещам се, мисля, че Цецо се казваше, беше с един син „Форд“. Данните са в жабката на колата, почти съм сигурен, че там ги мушнах, когато ги записах.

— Ще ги взема и ще му ги предам, все едно че за него отдавна сме имали информация. Ако Гемижев го подхване както трябва, оня всичко ще си изпее, а още по-добре ще е да му направят един внезапен обиск, все нещо ще открият.

— Щом си го решил, така направи, ако полицайчето се издигне в службата и за нас ще е по-полезен. Но не му казвай всичко, когато хората мислят, че сами са открили някаква информация са по-склонни да ѝ повярват! Кога ще тръгваш?

— Веднага, само искам да взема малко пари, днес съм решил да се правя на благодетел.

Той влезе вътре и от своя дял отброи 80000 лева. Отдавна бе решил да помогне финансово на няколко човека, но все се случваше така, че или нямаше достатъчно средства, или бе зает да гони бандитите. Сега тези причини вече не съществуваха и той спокойно можеше да осъществи замисленото. Разпредели парите в три плика и се качи в колата, а там в жабката откри данните на регионалния дилър за търновска област, човекът, който заради едната печалба причиняваше такива поражения на част от населението. Командо коректно бе описал марката на колата, регистрационния ѝ номер, а сега Иво добави и името, което чуа, когато прослушваха записа. Махна с ръка на двамата си приятели и потегли, за да чуе от полицаия какво толкова има да му казва.

След час беше там, звънна му и си определиха среща в едно кафене близо до пазара. Щеше да го изслуша и според уговорката трябваше да се обади в Х., а ако преди това, не дай Боже го арестуваха, приятелите му знаеха какво да правят.

Гемижев дойде точно навреме, поздрави го и седна на масата, дотук никакви хайки и засади.

— Здравей, Иво, радвам се да те видя! Как ти вървят нещата?

— С обичайното темпо, заради кризата е малко тежко, но не се оплаквам. Когато си инициативен все ще измислиш нещо, за да накараш месечният баланс да излезе на печалба. Ти как си?

— Жив съм, здрав съм и напредвам в службата. Сега работя по специална задача с благословията на шефа, ако се справя успешно може и да ме повиши.

— Като заговорихме за кариера, ето ти данните на един човек, за когото със сигурност знам, че е едър доставчик на наркотици. Зарежда Търново и региона и според моите източници продава поне пет килограма на месец.

— Пет килограма? Това е огромно количество, ако го сметнеш излизат 50–60 кила за година. Достоверна ли ти е информацията?

— Абсолютно, а количеството дори може да е повече. Действай твърдо с него, като го раздрусах и тръгнеш по веригата като нищо ще изчистиш града от отровата.

— Ти не преставаш да ме изненадваш, май няма да съжалявам, че станаме приятели!

— От нашето приятелство ти ще имаш само изгода, но не те съветвам заради кариерата си да се ебаваш с мен, защото от здравето и от приятелството по-ценно няма. Не си струва, за да се докараш пред шефовете да си създаваш враг в мое лице, повярвай ми — рискът е прекалено голям!

— Ще взема думите ти под внимание.

— Кажы сега, за какво искаше да говорим!

— За нещо, което трябва да си остане между нас, то е толкова секретно, че доскоро и аз не го знаех.

— Целият съм в слух.

— Ще си траеш, нали!

— Обещавам!

— Знаеш ли, че тази сутрин главният секретар на МВР идва на инспекция, прави си този труд вече втори път за няколко месеца.

— Това ли е голямата тайна?

— Това е встъплението. След спявката ни извика с шефа при него, дори не можеш да си представиш за какво говорихме.

— Не мога, но имам чувството, че ще ми кажеш. Не знаех, че си толкова високо в йерархията, всъщност каква точно ти е позицията в полицията?

— Там е работата, че съм никой, но заради оня случаи в бара, понеже аз го разследвах, сега съм му любимец. Нали помниш, когато в Х. ти казах, че камерата те е записала. Понеже това не е доказателство и не може да ти навреди, а и честно казано аз не съм съвсем сигурен дали това действително си ти, си позволих да му кажа, че навярно познавам едно от действащите лица.

— Юда!

— Не ме разбирай погрешно, направих го не защото желях да ти навредя, а защото той ни разказа за една невероятна конспирация, която ще направи участниците в онова сбиване почти герои.

— Това наистина звучи интересно!

— Ти някога чувал ли си, че в България, а и извън нея действат малки групи от хора, които вършат не съвсем законни неща и то в името на държавата? Това съм го гледал само по филмите и ако не го бях чул от такава височайша уста нямаше да повярвам.

— Какво точно вършат тези групи?

— Правят поразии, това вършат! Действат направо на ръба на закона, но с благословията на секретаря. Той ни каза, че връщат бегълци от чужбина, а когато това се окаже невъзможно или не си заслужава разходите, направо ги убиват там. У нас вършели същото с доказани престъпници, които са се откупили от съдиите или по други причини са извън затвора. Знаеш, че хората много се дразнят от тази безнаказаност, затова преди няколко години премиерът и още двама-трима негови съветници са взели решение да се създадат тези дружинки. Оказва се, че тази им инициатива има ефект и обществото е по-спокойно, когато лошите хора намаляват. Ти също гледаш новини, не може да не си забелязал, че мине, не мине малко време и някой мафиотски бос гушва букета.

— Това, което ми разказваш не ми се вярва, ако имаше такива групи досега да се е разчуло, медиите имат къртици навсякъде.

— Дори в Парламента не знаят, навярно затова тайната е опазена и до днес. Но ако се замислиш, наистина е факт, че някой убива онези хора.

— Ти да не ме подпитваш нещо, да не би да мислиш, че участвам в такава група?

— Засега не участваш, но от теб зависи да се включиш. Ето какво ме е упълномощил да ти предам секретарят, но то важи само ако на записите наистина си ти с твои приятели.

— Казвай, заинтригува ме!

— Първо, представям ви лично на него, никой друг няма да знае за вас. Второ, за стореното в бара няма да ви се търси отговорност, то е било един своеобразен изпит, с който сте се доказали. Трето, полагат се щедри възнаграждения, застраховки, ранно пенсиониране и пълен имунитет докато служите, а и за по-раншни ваши провинения, ако е имало такива. Е, какво ще кажеш?

— И какво по-точно са направили тези юнаци в бара, ти така и не ми разказа с подробности?

Николай го изгледа многозначително и се усмихна, но реши да му играе по свирката и заговори:

— Според очевидците, трима на вид кротки клиенти са разпусkali в бара, без да привличат внимание, пийвали са си тихо и мирно. Всичко е било нормално, докато дошли 6–7 пияни футболиста на „Етър“, аз ги познавам и мога да ти кажа, че са големи лекета. Пенев, вратарят, започнал да се кодоши с най-дребния от тях и безпричинно да го обижда. Човекът си траел, дори пускал майтапи, но по едно време с нещо вбесил вратаря и той му скочил. Ако не си го виждал ще ти кажа, че е около двата метра и тежи най-малко 100 килограма, освен това е трениран спортист.

— Зная го вратаря, веднъж бяха дошли на спортен лагер в Х.

— Сега започва интересното! Човечето без никакво усилие го проснал на земята, а това накарало останалите футболисти да се намесят, те и без това цяла вечер търсели кого да набият. Резултатът бил същият, след десетина секунди всички се гърчели на пода, а посетителите смаяно гледали и не можели да повярват на случващото се. Още в началото на мелето барманът подал сигнал и двама наши

служители се озовали на мястото, но там, вместо да санкционират пияните футболисти решили да се правят на велики и подкарали човечеца и приятеля му към районното. Третият от групата, за когото до този момент никой не подозирал, ги изчакал навън и с някакви заучени похвати натъркалял полицаите и освободил арестуваните, но за да е пълна подигравката закопчали моите колеги с белезници и офейкали със собствената им кола. Оттогава следите им се губят, автомобила го открихме чак на сутринта в центъра, но вътре спокойно си спеше някакъв пияница и нищо не помнеше. Ето, това е историята.

— Е, радвам се, че ме мислиш за такъв Супермен, но за съжаление нямам нищо общо, а и нали ме виждаш, не съм планина от мускули.

— Това нищо не значи, и при нас имаме един слаб като вейка издирвач, но на канадска борба няма кой да го бие.

— А как секретарят се е сетил точно за тези тримата?

— Гледал е записите от камерата и е останал впечатлен. Групата е действала като по часовник и без паника, все едно тази ситуация са я отигравали стотици пъти, дори накрая са си направили майтап със служебния автомобил. Ако приемем хипотетично, че това си ти с твои хора, от мен се иска само да ви свържа с него, а той ще ви обясни подробностите, защото и аз не ги знам напълно. Предполагам, че ще минете някакво обучение и после ще ви пуснат по широкия свят да гоните мафиотите, а банковите ви сметки чувствително ще набъбнат.

— Ех, това наистина е страхотна оферта и ми се иска да се включа, но ако ти кажа, че съм бил аз, значи да те излъжа. Щом твърдиш, че оня на записите прилича на мен, значи действително така мислиш, но повярвай ми, нямам нищо общо! За мен това е случайна прилика, няма как да е друго. Самият ти спомена, че човекът е бил с качулка, сам разбираш, че не можеш да си 100% сигурен!

— Прав си, не мога, но понеже това ще ми помогне в службата истински се надявах да си ти.

— Може пък и да ги откриеш рано или късно, нищо не се знае. Офертата наистина си я бива и те навярно ще я приемат, но аз съм миролюбив и не ставам за тази работа, от кръв направо ми се повдига.

— Жалко, мислех си, че не съм се припознал. Извинявай, че ти загубих времето и те разкарах чак дотук!

— Няма нищо, тъкмо се видяхме. Оправи се с оня дилър и те уверявам, че началството ще те забележи!

— Заемам се, още следобед ще издействам една заповед за обиск, но щом казваш, че количествата са толкова големи, нищо чудно някой от ръководството да е замесен и да стопира работата.

— Това си е ваш проблем, но ако получиш зелена светлина проверете и колата му, понякога там крият я дрога, я пари!

— Абе ти да не си ми някой колега под прикритие, че си толкова запознат?

— Ако работех в Щатите бих се гордял с такава служба. За нашата родина обаче не мога да кажа същото.

— Шегувам се! Всичко ще свърша както трябва, не се притеснявай!

— Тогава до скоро и съжалявам, че ти попарих надеждите.

— И на теб всичко хубаво! Е, какво да се прави, такъв е животът!

Когато Гемижев напусна заведението Иво оправи сметката и също стана, чакаха го няколко наистина приятни задачи. Излезе навън и първата му работа бе да звънне на Командо, искаше да ги успокои след срещата.

— Ало, предай на шефа, че всичко е наред! Говорихме си за разни работи, но нищо притеснително. Между другото получихме страхотно предложение, точно по нашата част, но ще го обсъдим като се върна.

— Разбрах те! Когато приключиш там, ела направо при нас, ще те чакаме!

— Добре, тук имам още малко работа, но до вечерта ще я свърша. Тогава ще се видим!

Той затвори телефона и погледна часовника, стрелките показваха, че Ина, бившата съквартирантка на дъщеря му още е на лекции и ще трябва да я посети по-късно. Подкара пежото към Окръжна болница, там за пръв път бяха приели Деница на лечение и още тогава му хареса отношението на младия лекар към проблема на дъщеря му. Добре си спомняше имената и на него, и на сестрата, само се надяваше да не са напуснали, а ако бяха и на смяна щеше да извади голям късмет.

Когато пристигна първо се представи на регистратурата, оттам го осведомиха, че и двамата са на работа до обед, още малко и

дежурството им ще свърши. Качи се в реанимацията да ги пресрещне и там спомените неочаквано го връхлетяха, точно тук неговото момиченце преди две години след предозиране получи първа помощ. Спомни си я съвсем ясно как лежеше на кушетката и безпомощно го гледаше, а потта се стичаше по нежното ѝ чело. Как му се искаше сега да върне онзи момент и детето му отново да е живо, но уви, заради наркотиците тя отдавна си бе заминала. Какво от това, че след време изби всички замесени, вече не им помнеше и бройката. Сега те бяха в гроба, но и нея я нямаше, оставаха му само спомените.

В края на коридора видя лекаря, който облечен в цивилни дрехи тъкмо си тръгваше, а след него издокарана и гримирана ситнеше сестра Рафаилова, май двамата вече бяха двойка.

— Д-р Станков, помните ли ме? Видяхме се преди около две години, когато идвах тук на свиждане на дъщеря си. Тя лежеше във вашето отделение, бе приела свръхдоза.

— Да, помня ви смътно. Как е тя сега, отказа ли се от този лош порок?

— За съжаление не успя да се пребори със зависимостта и при един следващ случай почина.

— Така ли? Колко жалко, беше прекрасна девойка! Моите съболезнования!

— И аз все още трудно го приемам. Но днес съм дошъл при вас по друг повод, мога ли да ви отнема 5–10 минути.

Какво нещо е съдбата? Лекарят не го знаеше, но от отговора му зависеше част от финансовото му благосъстояние. Ако изморен от изминалите часове бе отказал под някакъв претекст, Иво щеше да се извини и да си тръгне, а това щеше да е последната му среща с тези хора. За негов късмет душата на Станков още не беше загубяла, той се бе трогнал от мъката на бащата и съчувствено го гледаше. Сестрата му кимна и го хвана за ръката:

— Виж какво иска човекът, аз ще те чакам в колата!

— Извинете ме за нетактичния въпрос, но тогава вие бяхте само колеги, да не би да сте се оженили?

Те се засмяха и влюбено преплетоха ръце.

— Все още не, но сме сгодени, надяваме се скоро и да се оженим.

— Честито! Тогава това, което имам да ви кажа касае и двамата ви. Къде ще можем да поговорим?

— Имаме ведомствено барче, ако не ви притеснява миризмата на лизол и болница, можем да отидем там.

— Хайде, тъкмо ще прием по едно кафе!

Слязоха на първия етаж, в дъното се виждаше голямо помещение пълно с медицински персонал. Седнаха на една тройна масичка, учтив санитар дойде и им взе поръчката.

— Няма да ви губя времето и ще карам направо. Като цяло уважавам лекарското съсловие, а и вие тогава се отнесохте с дъщеря ми напълно адекватно. Въпреки че бях почти в стрес още имам спомен от професионализма и на двама ви, тогава наистина бях впечатлен. Сега навярно ще помислите, че се шегувам, но ви уверявам, че съм сериозен, отдавна обмислям как да ви се отплатя. Знам, че звучи малко грубо, но съм решил вместо подарък да ви дам пари, и без това не знам от какво имате нужда, а така ще си купите каквото пожелаете. Това не е подкуп, по-скоро е жест на благодарност, въпреки че все пак детето ми по-късно си отиде. Радвам се, че съм улучил точния момент, щом ще се жените предполагам, че парите добре ще ви дойдат.

Те го загледаха смаяни, тези негови думи напълно ги бяха изненадали.

— Ами щом така сте решили, благодарим ви, с удоволствие ще си купим нещо за спомен от вас.

— Вие спасявате човешки животи, навярно през годините сте помогнали на хиляди като моята Деница. Ето, вземете този плик и не се изненадвайте от сумата в него, не съм се объркал!

Иво извади от вътрешния си джоб голям хартиен плик, още в колата бе отброил 30000 лева — по петнадесет за двамата. Сложи го в средата на масата, стана и си протегна ръката.

— Желая ви щастлив семеен живот, виждам, че много се обичате, а от това по-хубаво няма. През годините може и да ви се обаждам, ще ми е интересно да се осведомявам как я карате.

— Благодарим ви г-не, но нямаше нужда да отделяте от парите си, в трудни времена живеем.

— Парите са най-малкия ми проблем, повярвайте ми! Много ми е по-важно да виждам щастливи и честни хора, а това, че сте медици ви прави още по-ценни в моите очи.

— Заповядайте моята визитна картичка, там е написан и личният ми телефонен номер! Не се притеснявайте при нужда да ме търсите по

всяко време!

— Дано не се налага, но благодаря, убеден съм, че ще съм в добри ръце. Желая ви всичко хубаво!

Той си тръгна и ги остави на масата, учудени от неочакваната му поява след толкова време и от още по-неочаквания жест. Когато видеха колко пари има вътре може би щяха да помислят, че не е съвсем наред. По принцип щяха да са прави, надали някой родител, загубил детето си остава напълно нормален, а и това, с което се занимаваше сега, силно го отклоняваше от общоприетите норми. Човек наистина трябва да е малко луд, за да мисли, че може да оправи света като намали броя на лошите хора, мисия напълно невъзможна предвид числеността им.

Бе решил следващият щастливец да е бившият му треньор от Спортното училище, този човек му бе отдал седем години от живота си, за да го учи на първите стъпки в леката атлетика. Не му телефонира, а отиде направо в тях, той живееше във висок блок близо до стадиона и предвид възрастта си вече предпочиташе да седи предимно вкъщи.

— Трениер, здравей, изненадах ли те? Минавах насам и реших да се отбия, че отдавна не сме се виждали.

— Добре си направил, май само ти все още си спомняш за мен! Как я караш, при теб всичко наред ли е?

— Жив и здрав съм, а това ми стига. Напоследък често се виждам и с Командо, дори понякога си гостуваме.

— Чух някакви слухове, че е останал на улицата, верни ли са?

— Да, преди година една жена го изигра и му взе всичко, но благодарение на мен и на още един човек отново си стъпи на краката. Сега има хубава къща до Варна, добре платена работа и май му предстои сватба. Не така обаче стоят нещата с измамницата, явно и Господ не е харесал постъпката ѝ, защото доколкото разбрах тя е нелечимо болна, без никакви изгледи за оздравяване.

— Е, случват се и такива работи, понякога и лошите страдат! Но той за какъв дявол ще се жени пак, да не стане от трън, та на глог? Не си ли е взел вече поука, че тия бракове са опасни за здравето?

— Ами явно поговорката „Човек и добре да живее, се жени“ е вярна. Влюбил се е като ученик и не искам да му се месея, може пък този път да му провърви. Сега обаче съм дошъл за друго. Наскоро направо от небето ми паднаха едни пари, бая голяма сума. Знам, че

пенсията ти не е голяма, а и на времето много нерви изхаби по мен, та искам да ти се отплатя. Вземи този плик, вътре съм сложил нещичко и ако си правиш сметката ще изживееш едни по-достойни старини.

— Ех, Иво, Иво, още тогава ти личеше, че си от друго тесто. Наистина с жена ми едва я караме, то кое по-напред да купиш?

— Точно затова съм тук. Харчете си на воля, а ако пак я закъсате само ми звънни! Има някои хора в живота ми, които не мога да забравя, някои помня с добро, други с лошо, но ти си от първите. Е, аз ще тръгвам, че трябва да се отбия на още едно място.

— Още веднъж ти благодаря, че помагаш на стария човек!

— Е, чак пък стар, не говори така! Ако сега се затичаме двамата, като нищо ще ме надбягаш.

— Точно теб няма да мога, дори да изпия всичкия анабол на щангистите. Колко пари има в този плик, бая дебел ми изглежда?

— 25000 лева, не са много, но все пак е някаква помощ.

— Как да не са много, та това е пенсията ми за десет години, ако нещо не се майтапиш.

— Напълно сериозен съм, това е моят подарък за теб заради проблемите, които навремето ти създавах в училище.

— Наистина беше много непослушен, с Командо все при директора киснехте. Но винаги съм казвал, че в едно спортно училище децата трябва да са вироглави и с буен характер, а не послушни баби. Все пак ти не тренираше спортна стрелба, та да си спокоен и въл, в леката атлетика се изисква огромна воля и инат.

— Така е тренер, хубави времена бяха тогава, но всичко мина и замина. Хайде да те оставям да си почиваш, а аз ще отскоча и до центъра, че съм взел една студентка под крилото си.

— Студентка ли, не е ли младичка за тебе, все пак премина петдесетте?

— И какво, трябва да лягам и да мра ли? Да ти дам ли няколко примера за дядовци с млади любовници? Но бъди спокоен, моят случай не е такъв, аз по-скоро и се явявам като ментор и финансов благодетел.

— Бягай, моето момче, върши си работата! Аз ще наглася два валидола, че като кажа на жената какъв подарък си донесъл като нищо ще изпадне в някое критично състояние, по-добре да съм подготвен.

— Чао, тренер!

— До скоро, Иво и още веднъж благодаря!

Ето, дори само заради тези думи си струваше да помага на хората, сега бе милионер и хилядарките, които раздаваше, хич не му се свидеха.

Подкара колата към последния планиран адрес — старата квартира на дъщеря си на ул. „Медникарска“ 7, след смъртта ѝ той продължи да плаща наема и остави Ина да живее там безплатно. Момичето би трябвало вече да е приключило с лекциите и ако не бе отишла някъде да се весели, можеше и да я открие там. Предния път тя му сподели, че си има сериозен приятел, днес ако бе в настроение можеше да му разкаже и нещо повече. Докато шофираше си мислеше за разговора с Гемижев, това предложение му дойде като гръм от ясно небе. Ако не бе някоя ченгеджийска хитрост това бе точно по тяхната част и всичко в него бе от хубаво, по-хубаво. Какво по-примамливо от това да издирваш най-доказалите се и най-кръвожадни мерзавци или пък да преследваш и връщаш от чужбина вече осъдени бегълци и то под благосклонния поглед на държавата. Впрочем в много страни има създадени такива групи като например ловците на глави в Съединените щати, които за пари можеха да издирят всеки. На тях тримата заплащане не им трябваше, дори те биха платили за такава работа, но другите облаги напълно ги устройваха — и пътуванията по света, и ранното пенсиониране, и рисковете, които така обичаха да поемат. Но безспорно за тях най-ценен щеше да е имунитетът, който им гарантираше, че никой никога няма да им търси отговорност за нищо. Най-вероятно и Робинзон щеше да се сдобие с така лелеяните документи, навярно с нова самоличност, но пък напълно законна. А може би всичко бе постановка и Гемижев им подхвърляше въдицата с надеждата, че ще си признаят за поразите, които сътвориха в бара и така ченгетата ще могат да им отмъстят за подигравките с колегите им. Засега все въпроси без отговор, надали и всезнаещият Робинзон ще може да каже доколко вероятно е наистина да има създадени такива групи или предложението на ченгето е само един кьорфишек.

Докато разсъждаваше на тази тема стигна до квартирата, взе последния приготвен плик, отново с 25000 лева в него и позвъни на звънеца. Почака пет минути, но никой не му отвори и той с риск да наруши дисциплината по време на някоя лекция ѝ звънна по телефона. След малко чу познатия, вече добиващ женски тембър глас.

— Каква приятна изненада! Г-н Ников, как така се сетихте за мен?

— Ина, колко пъти вече да ти казвам да ми говориш на „ти“. Ако продължаваш така, сериозно ще се обидя!

— Ох, все забравям! Добре де... Иво, да не би да си в Търново?

— Позна, дори съм пред квартирата.

— Ние с моя човек сме на Царевец, но ако искаш да поговорим за нещо мога след час да съм при теб.

Той се замисли, момичето изживяваше първата си любов и не бе редно да го откъсва от половинката му.

— Няма нужда Ина, и друг път можем да се видим. Сега ти нося малък подарък, затова те потърсих, но аз имам ключ от входната врата, ще вляза в коридора и ще го пхна под вратата на твоята стая.

— Щом може да мине през процепа вече се досещам какво си ми донесъл. Благодарна съм ти, но искам да ти кажа, че първия път парите бяха предостатъчно.

— Радвам се, че не си лакома като някои други, но нали ти казах, че винаги ще ти помагам, а това съвсем не значи еднократна финансова помощ. Ако при теб всичко се развие както трябва тепърва ти предстои дипломиране, сватба, деца, че и покупка на собствено жилище. За всички тези неща трябва пари, а ти ми каза, че вашите не са богати. Аз обаче съм, а нямам за какво да харча, което е проблем. Така че нека не спорим повече, остави ме да ти помагам и толкова!

— Добре, съгласна съм, но някак ми е неудобно, с Деница бяхме приятелки, а сега баща ѝ се грижи за мен.

— Точно затова те чувствам така близка, ти беше с нея до края, ти беше човекът, който ми се обади при първата ѝ криза.

— Така беше — тя заподсмърча — да знаеш колко ми липсва, и не само на мен, тя бе душата на всяка компания.

— И на мен много ми липсва, Ина, на майка си също. Тежко е да изгубиш дете, малко хора оцеляват след подобна трагедия. Виж, разговорът ни стана прекалено емоционален и ще те оставя да продължите разходката си. Добре ли се държи с теб приятелят ти?

— Е, поскарваме се понякога, но за дреболии, а във всички книги пише, че и при другите двойки е така.

— Имат право, иначе става скучно и безинтересно, но и с кавгите не трябва да се прекалява. Сега ще ти оставя плика под вратата и ще

поемам към Х., а ти ако имаш нужда от нещо ми се обаждай!

— Добре, Иво, благодаря ти за всичко! И за ценните съвети, и за парите!

— От мен трудно ще се отървеш, мисля още дълго да ти досаждам и трябва да ти кажа, че рядко съм имал по-осмислен ден от този.

— Е, аз няма да се дърпам. Оценявам помощта ти, малко хора са толкова щедри.

— Тогава до скоро! Пази се и бъди внимателна във всичко, че лошото бързо идва!

— Ще го имам предвид! Дочуване!

Той затвори, напъха парите в стаята ѝ и отново заключи външната врата. За днес беше приключил, на четирима човека пооправи живота и вече можеше да се прибира. Подкара към Х., искаше още днес да се види и с приятелите си и подробно да им разкаже за разговора си с Гемижев. Колко хубаво беше, че в този свят на подлости, завист, корист и безчестие все пак имаше хора, на които може да разчита. Напоследък доверието бе рядка стока и той бе истински щастливец, че имаше такива верни приятели. И Робинзон, и Командо щяха да дадат и живота си за него, към тази малка групичка спокойно можеше да причисли и Валди. Как ли е той, какво ли си бе помислил, когато е заварил апартамента си празен, само с една бележка оставена от тях? Погледна си часовника и видя, че може да му се обади, навярно той вече бе приключил работата си в сервиза. Набра номера и зачака, след малко отсреща му вдигнаха.

— Валди, здравей приятелю, радвам се да те чуя!

— Здравей Иво, хубаво е, че звънна, когато изчезнахте така набързо малко се притесних.

— Успокой се, няма нищо страшно, просто така се стекоха нещата. Ти как я караш, добре ли си?

— Добре съм, здрав съм, но самотата все повече ми тежи. Докато ми гостувахте беше съвсем друго, покрай вас живнах, но за кратко.

— Скоро може пак да се видим Валди, нищо не се знае, а и ти винаги си добре дошъл тук. Знаеш ли защо ти се обаждам? Моят съученик Командо се интересува от сервиза, в който работиш. Наумил си е нещо и ме помоли да разуча продава ли се, на каква цена и така нататък. Ще можеш ли да провериш тези подробности?

— В днешно време всичко се продава, предполагам, че сервизът също. Тези дни ще поразпитам и ще ти се обадя.

— Направи го, ако е законен и собственикът иска да се отърве от него, Командо ще извади парите!

— Радвам се да го чуя, но ако това стане нали няма да ме изхвърлите от работа?

— И таз хубава, ти чуваш ли се какво говориш? Други планове имаме за теб, но първо провери тези неща!

— Окей, когато разуча всичко, ще те информирам.

— Тогава дочуване, куме!

— Дочуване!

Ето, задейства и сделката със сервиза, скоро Валди можеше да получи хубав подарък. После, вече като собственик и бизнесмен нищо чудно да се запознае с някоя подходяща жена, време беше и той да си оправи живота.

Улисан в мисли неусетно стигна в Х. и без да се отбива в града директно се качи на вилата. Приятелите му отдалеч чуха колата и слязоха в двора да го посрещнат.

— А, жив си и на свобода, значи Гемиджев не те е прибрал?

— С него само си поговорихме, но ви нося невероятни новини. Сигурно ще решите, че се шегувам.

Тримата се качиха горе и излязоха на терасата, напоследък тя се бе превърнала в любимото им място за взимане на важни решения. Всеки си наля в чашата каквото желае и се отпуснаха около масата. Вече се смрачаваше, ветрецът леко шумеше в клоните на дърветата и обстановката предразполагаше тримата съмишленици да се поотпуснат. Чукнаха се и Иво започна разказа си, без да бърза им обясни всичко, което бе чул от Гемиджев, като остави за накрая списъка с облагите, които щяха да получат, при условие че се съгласят да станат част от тия забулени в секретност групи.

— Виж ги ти нашите как са я измислили — поклати глава Робинзон, — така държавата, без да си цапа ръцете решава част от основните си проблеми и задължения. Но който се е сетил за това е умен, признавам му го! То досега какво беше? С триста зора задържат някой бос, той бутне тук-таме по някой лев и докато делото влезе в съда, доказателствата изчезнали. Всички знаят, че е той и че е виновен, но няма как — пускат го. Хорицата в клетата ни България, половината

от които са жертва на престъпления, с право започват да се бунтуват — отново няма наказани. С този ход правителството си е решило проблема, хем престъпниците намаляват, хем хората доволно потриват ръце, когато осветкат някой. Колкото и да плащат на тия групи, каквито и привилегии да им дават, цената пак е нищожно малка в сравнение с това, което вършат. Освен това ти казваш, че повечето пари са от спонсори, от богати хора, пострадали от същите тия насилници!

— Така е, по този начин и вълкът сит и агнето цяло. Обаче ако приемем, че се съгласим да вършим тази работа това значи да се разкрием, да ни заведат на отчет в техните ведомости и вече край със свободния живот. Сега правим каквото си искаме, а тогава ще сме на каишка, въпреки успокояващите думи на ченгето за автономност все ще ни наложат някакъв контрол.

— И аз така мисля — намеси се Командо, — а и защо да излизаме на светло, когато ние пак вършим същото, нали убиваме точно такива изроди. Сега си имаме пари, имаме и всичката свобода на света, защо са ни техните бонуси и пенсии? Според мен добре си направил, че не си признал, по-добре е да си я караме по старому.

— Значи ако трябва да обобщим, приемаме, че „План А“ е ако продължим да си живеем живота както досега, само от време на време да раздаваме правосъдие и да вкарваме в пътя някой самозабравил се. „План Б“ ще бъде ако решим да приемем предизвикателството, а това значи да разширим нашия обсег, ако ни изпратят да връщаме бегълци можем да видим и малко свят.

— Те не те изпращат, там нищо не се прави насила. Предлагат ти няколко задачи, нещо като каталог, а ти сам избираш с какво да се заемеш.

— И това е добро хрумване, каквото и да избереш, то пак е насочено срещу някой мафиот.

— Въпреки предимствата на „План Б“, както ти го наричаш, според мен ще е най-добре ако си останем независими. Ако толкова искаме да обикаляме света моля, туристическите фирми предлагат различни дестинации и за мен ще е удоволствие да платя билетите на всички.

— Предлагат, но Робинзон е без документи и е закотвен тук до края на живота си, не можем да го скрием в трюма на кораба както

едно време и да отпътуваме. Минават се граници, наемат се хотели и навсякъде ти искат паспорт или поне шофьорска книжка.

— Оставете ме мене, аз няма вече закъде да пътешествам! Вие сте по-млади, щом имате желание, организирайте си някоя екскурзия!

— В такъв случай, доколкото усещам настроенятия в отбора и тримата сме за „План А“, покриваме се, живеем си живота и не сме зависими от никого.

— Ами да, какво по-хубаво от това? Командо е прав като казва, че вече си имаме всичко, тогава защо да се разкриваме пред властите? Ако нямахме пари и като останалите хора разчитахме само на уменията си тогава аз пръв щях да настоявам да се срещнем с главния секретар и да си предложим услугите.

— В такъв случай единодушно отхвърляме „План Б“ и залагаме на спокойствието.

— На спокойствието, на привилегията да вършим каквото искаме и изцяло да разполагаме с времето си. Къщата ми е почти готова, сега ще ми трябва поне месец да я обзаведа и да я подготвя за живеене, точно затова искам да съм свободен.

— Аз също имам ангажименти във Варна, Петя вече нервничи заради дългото ми отсъствие, а доколкото разбрах фирмата за енергийна ефективност е приключила работата си. Оня ден са изпробвали всичко, за да се уверят, че работи и са си събрали инструментите. Сега денем ще ползвам слънцето, а нощем вятъра, какво повече мога да искам!

— Не съм експерт, но предполагам, че тези мощности ще са ти в повече, защо не говориш с хората от съседните вили да захранваш и тях на половин цена?

— Не е ли по-добре вие да ми станете съседи, все ще има някой парцел наоколо да се продава?

— Ако искаме море ще ти дойдем на гости, няма смисъл и ние да строим. А и да ти кажа, добре ми е тук в планината, по-спокойно се живее. Ти кога мислиш да ни напускаш?

— Ако е възможно още утре, от вас зависи дали няма да съм нужен за още нещо. Иначе при Буров ще започна чак през септември, но вече мисля да се прибирам, сега моят дом е там, на морето.

— Разбира се, приятелю, нашата уговорка беше само за софийските тарикати и вече си свободен. Значи твърдо си решил от

утре да си ходиш?

— Щом повече не съм ви необходим, да! Не забравяйте, че съм поел ангажимент аз да оправя Братанов, тези дни ще помисля как мога да го свърша по най-безопасния за групата начин.

— Да, той е последният от нашия списък, всички други получиха възмездие. Ако имаш нужда от помощ или от съвети, обаждай се!

— Учих се от най-добрите, все нещо ми е влязло в главата. Когато приключа с него ще ви информирам, че да го зачеркнете от списъка. Но искам да ви припомня, че сте ми обещали още нещо, дори не помисляйте да се отмятате. Разбрали сме се в края на лятото да се съберем на моя територия, нека се повеселим малко и на морето!

— По Черноморието в края на сезона всичко е по-хубаво — и заведенията още работят, и вече не е такава жегата. Щях да кажа, че и цените тогава падат, но нас тези подробности вече не ни вълнуват. Робинзон, ти какво ще кажеш, нали ще отидем?

— Че как, аз още пазя номерата на ония момичета, с които се веселихме през последната нощ. Как се казваха, Иво?

— Мисля, че бяха Моника и Доника.

— Точно така, нали тогава им обещахме, че ще има продължение. А ти там имаш и друга обожателка, оная, на която подари медальона.

— А, за Ели ли говориш, балерината от механата? Така е, тя от време на време ми звъни по телефона, не е лошо отново да се видим.

— Виждаш ли, оказва се, че дори е наложително пак да се разходим до морето! Няма само за работа да мислим, човек трябва понякога и да разпуска!

— А, твоето разпускане го знаем! Или ще завъртиш главата на някоя вдовичка, или ще набиеш някого, но винаги е нещо такова.

— Да си ме видял някога аз да направя първата стъпка? Не си, нали? Първо другите ме канят на танц, тогава ставам, пък и като ще сме на морето нека малко да се развихрим! Ти да не мислиш, че и там няма продавачи на дрога, изнасилвачи на деца и друга измет? Пълно е с такива, какво му е лошото да ги пораздрусаме?

— Няма лошо, но като действаме импулсивно накрая ще ни хванат, няма винаги да имаме късмет. Като ни вкарат в районното иди доказвай кой си и защо нямаш лична карта!

— Е, и какво? Ако видим, че наистина сме в безизходица тогава като нищо ще задействаме твоя „План Б“ и веднага ще ни пуснат. Щом Командо е зает със семейство и работа, какво ни пречи на хорото да се хванем само аз и ти?

— Ти сериозен ли си?

— Ако загазим здраво и нямаме друг изход, защо не? Ще вършим добрини вече законно и никой няма да ни закача. Това е съвсем хипотетично и се надявам никога да не се случи, но ти го казвам като вариант, като последен изход. Никога не се предавай, само добре избирай пътя, по който си решил да тръгнеш!

— Това пак някоя от твоите сентенции ли е?

— Не, сега ми хрумна, но си е точно така. Ти нали имаш номера на Гемижев, звъниш му, той се задейства и ни освобождават без повече въпроси.

— Така е, прав си, но дано никога не се случва! По-добре ще е да сме внимателни както е било досега!

— Момчета, докато вие си говорите аз ще пристъпя към „План Це“, отивам да си глася багажа. Ако още малко ви послушам като нищо ще ме навиеете за още някоя задача, а тогава Петя наистина ще ме убие.

— Ти по-добре внимавай като се прибереш да не я завариш с някой! Представяш ли си, влизаш, а твоят шеф Буров тъкмо си вдига панталоните?

— Мисля, че не съм оня наивник, който бях. При жените вече нищо не може да ме учуди, затова и първо ще проверя през тези седмици какво са записали камерите въщи. Ако нещо не ми хареса ще я натиря и вече ще си я карам като теб Иво, само приятна компания и без никакви чувства.

— Лошото е, че аз вече изпитвам чувства към моите момичета, а в началото мислех точно като теб. И трите са перфектни посвоему и след толкова време прекарано с тях вече не съм безразличен. Но съм в безизходица, колкото и да умувам как да подходя не виждам изход, все някоя ще нараня.

— И таз добра, нима коравата ти душа изпитва подобни чувства?

— Боя се, че да. Явно превратностите на съдбата и лошите хора, с които постоянно се сблъсквам още не са успели да ме променят

необратимо. Но в нещата, с които се занимавам, това се счита за слабост, по-добре ще е нищо да не ме трогва.

— Така е, но ти приключи с убийците на дъщеря си, време е отново да заживееш нормално!

— Опитвам се, нали точно затова казвам, че се чувствам гузен заради Даниела, Роси и Нели. Какво са ми виновни те, че първо съм ги накарал да се влюбят в мен, а после са разбрали, че съм негодник многоженец?

— Твоята наистина е сложна, излиза, че ти е по-лесно да убиеш някого, отколкото да сложиш в ред отношенията си с трите.

— Така е, за отрепките не ми е жал, но тия жени не са ми направили нищо лошо, те винаги са ме карали да се чувствам щастлив.

— В този случай не мога да ти помогна, там трябва сам да се справиш. Извинете ме, но отивам да се подготвям за път!

Той влезе вътре, а те останаха на терасата и се умълчаха. От време на време го чуваха как товари нещо в колата си, но не предложиха помощта си, и без това багажът му бе съвсем малко. Усещаха, че групата им се разпада, но това бе неизбежно, нищо на този свят не е вечно.

След малко мръкна съвсем и като си пожелаха лека нощ тримата приятели мълчаливо се разотидоха по стаите.

В леглото Иво дълго не можа да заспи, в главата му се блъскаха различни мисли и съзнанието му трескаво работеше. Беше напрегнат, много неща се случиха през последния месец и то все рискови за всички тях. Всъщност защо не се отпуснеше, трудностите отминаха, а те успешно се бяха справили с всичко. Все още никой не ги преследваше, лошите си бяха получили заслуженото, а те и тримата останаха невредими. Какво можеше да иска повече? Дори Командо да бе останал за постоянно при тях нищо не се променяше, вече им предстоеше по-спокоен живот без постоянното озръщане както досега. Като е във Варна какво от това, да не е на Марс? Само да му свирнеха и за 3–4 часа щеше да е при тях, в пълна бойна готовност. Точно така, няма нищо страшно, а и нали се канеха скоро да му отидат на гости. Какво се е закахърил, приятелите му сигурно отдавна спяха, от стаята на Робинзон се чуваше мощно хъркане, навярно и съученикът му бе потънал в сън.

Достигнал до тия логични изводи Иво се отпусна и се замисли за други, много по-приятни неща. Скоро се унесе, а когато отново отвори очи навън отдавна бе съмнало, в кухнята някои шеташе и явно готвеше, защото в къщата се усещаше приятен аромат на екзотични подправки.

Командо пръв се бе събудил и приготвяше закуска за тримата. Беше решил да ги изненада и правеше палачинки, намазани с конфитюр от ягоди, те бяха любима част от менюто им. Освен това в едно глинено гърне бе смесил различни видове меса и зеленчуци, бе го запечатал с тесто и сега го печеше във фурната. Днес си тръгваше и по този начин се прощаваше с тях.

По някое време и приятелите му се разбудиха и един по един насядаха около масата.

— Добро утро, приятели, как спяхте?

— Нормално, но ти си подранил!

— Нали ще пътувам, реших да е по хладното. Хайде сега, яжте палачинките и споделете харесват ли ви!

— Върховни са, май на раздяла искаш да ни поглезиш!

— Каква раздяла, в нашата малка България разстоянията не са проблем.

— Казвам така, защото свикнахме да сме заедно, а не, че си много далеч. Но което си е истина, истина е — ти ще ни липсваш. Без теб и в София нямаше да се оправим, твоето присъствие много улесни нещата.

— Важното е, че се справихме. Знаехме, че поемаме голям риск, но въпреки всичко отидохме и ги разбихме.

— Така си е, момчета, — намеси се и Робинзон — добре си паснахме тримата. Но сега долавям някаква тъга, а не трябва да е така, всички сме живи и здрави и няма повод да си разваляме настроението. А и като останем двамата с Иво вече няма да рискуваме толкова, ще плаваме в плиткото.

— Разбирам те, шефе, прав си, но сега ми се отваря друг проблем. Налага се да превозя голяма сума пари с колата и не ми се мисли какво ще стане, ако ме спрат за проверка.

— Да, рисковано е! Пригответи си в жабката няколко яки пачки и ако има блокада, раздавай на всички, без да ти се свиди! Измисли

някаква легенда защо бързаш и стриктно се придържай към нея!

— Така и ще направя! Дай един по-стар плик от спално бельо, мисля в него да натъпча парите!

— Най-добре ги сложи на пода зад предните седалки и нахвърляй стари дрехи отгоре!

— Точно така, — намеси се и Иво — а ако караш и по-бавно, предполагам, че всичко ще е наред.

Изсипаха неговия дял в една захабена цветна калъфка, пачките едва се побрах в нея. После му помогнаха да я занесе до автомобила си, качиха я и умело я покриха с дрехи и найлонови торбички, а най-отгоре хвърлиха един чифт миризливи маратонки.

— Мисля, че е добре, ако много не се задълбочават ще те вземат за обикновен турист.

— Дано, иначе язък за парите, че и за мен, защото ще се предам, няма заради едни хартийки да тръгна да стрелям по момчетата.

— Рискът е минимален, не виждам защо се притесняваш толкова. Карай си нормално и докато се усетиш ще си при Петя!

— Поздрави я от нас, кажи й, че есента ще се видим!

— Непременно! Е, хайде приятели, аз ще потеглям!

— Лек път, партньоре, когато пристигнеш се обади да кажеш как е минало!

— Разбира се, няма да ви държа в напрежение!

Прегърнаха се и той се качи в колата, запали двигателя и потегли, след малко се скри зад завоя. Караше бавно, още бе рано и движението не бе натоварено, но трябваше да внимава и да е нащрек. За всеки случай бе пхнал заредения пистолет над сенника, искаше да му е под ръка, защото по пътя всичко можеше да се случи. Колата бързо гълташе километрите, скоро стигна и отмина Търново, по-нататък мярна и отбивката към селото на даскалицата.

— „Какво ли е станало с нея — помисли си той — ако разказите на съселяните й са били верни, вече може и да е починала. Какъв ужасен край, но пък и на ужасен човек. Е, ако си е отишла, лека й пръст, какво повече можеше да каже? Но не я съжаляваше, на земята лошите хора бяха останали с един по-малко“.

Пусна си тиха музика и след няколко минути забрави за нея, тя толкова го бе ошетила и такива неприятности му бе създала, че дори не заслужаваше мислите му. Прелетя край Попово и Провадия, а след

известно време в далечината се показва Варна. Ето, почти стигна, до вилата оставаха още трийсетина километра. Нямаше търпение да види Петя и да я метне в леглото, сексапилното ѝ тяло отдавна му липсваше. За парите бе решил първоначално да ги свали в подземиято, а по-късно на спокойствие да намери подходящо и безопасно място, където да ги съхранява.

Взе телефона и набра номера на работодателя си, искаше да се чуе и с него.

— Здравейте г-н Буров, Командо ви безпокои!

— О, здравей! Радвам се, че се обади, днес или утре мислех аз да ти звъня.

— Защо, да не се е случило нещо?

— Да, имам проблеми с Братанов. Не знам как си го принудил да ми върне фирмата, но вече няколко пъти идва в офиса и ме заплашва.

— Това не е разговор за телефона, нека го оставим за след малко! Току-що се връщам от Балкана, само ще си оставя багажа и ще се видим.

— Добре, Командо, в офиса съм! Знаех си, че винаги мога да разчитам на тебе.

„Златен беше бодигардът му, добре, че работеше за него. Преди да се видят неприятностите го следваха като послушно куче, а сега проблемите се решаваха като с магическа пръчка.“

Дотук с бляновете му за Петя и нещата, които бе замислил да ѝ стори, в момента шефът беше по-важен. Отби по познатия път между лозята и мигом забрави за всичките си проблеми. Прибираще се в собствения си дом и при любимата жена, другото оставаше на заден план. Отдалеч видя огромната перка на ветрогенератора, въпреки съвсем лекия ветрец тя и сега се въртеше и пълнеше акумулаторите в мазето му с електроенергия. Ето я и къщата му, преустроена по негови планове и пълна с екстри и секрети, част от които знаеше само той. Спря колата в двора и животинките от зоокъта веднага го усетиха, оттам се надигна невъобразима врява. Още като паркира, телефонира на приятелите си, успокои ги, че вече си е вкъщи, после слезе от автомобила. Навярно Петя я нямаше, иначе досега щеше да е излязла да го посрещне. Той започна да разтоварва багажа, но парите остави в колата, трябваше да се увери, че е сам. Отключи си, влезе и обходи стаите, после отмести пердето и натисна едно скрито копче, което

включваше и изключваше камерите вътре. Сега му трябваше дискретност и той ги дезактивира, не искаше след това някой да прегледа записите и да разбере къде е сложил цялото си богатство. Отмести барчето и отвори капака на пода, в подземието осветлението автоматично се включи. Върна се до колата и нарами вързопа, тежък беше мамицата му, но трябваше да го внесе и да го скрие. Бързаше за срещата с Буров, затова направо го пусна в отвора, върна капака на мястото и отново премести шкафчето. Ето готово, парите вече бяха на сигурно място, сега бе по-богат с три милиона и половина. Активира отново камерите, заключи и подкара към офиса.

— Ето ме и мен шефе, разбрах, че сте разстроен и веднага дойдох!

— Командо, добре дошъл! Нямахте да си позволя да ти прекъсвам почивката, но бившият ми съдружник вече два пъти идва при мен и настоява отново да си получи своя дял. Сега всичко е на мое име и не виждам основание да му правя подобни подаръци, още повече че веднъж той вече ме ограби.

— Спокойно шефе, ще оправим работата! Вече съм тук и няма да има проблеми, още утре ще се срещна и ще поговоря с него.

— Всъщност ти как успя да го убедиш, че не е прав, при нотариуса ми се видя, че е много уплашен?

— По-добре да не знаете шефе, но важното е, че подходът ми даде резултат. Искам да ви припомня, че до септември съм все още в отпуск, сега ще оправя работата с Братанов и известно време няма да се виждаме. В къщата ми е лудница, защото правих някои подобрения и трябва време, докато я вкарам в ред.

— Разбирам те напълно, знам какво е след ремонт. Виж се с оня наглец и му кажи повече да не припарва тук, а после почивай!

— Ще се погрижа, вие не се притеснявайте! Тези дни ще ви се обадя да ви информирам какво съм постигнал.

Сбогуваха се и той отново се прибра вкъщи. И без това бе обещал на приятелите си да очисти копелето и щеше да го стори, само трябваше да реши как. В къщата му не ставаше, той живееше в затворен комплекс с охрана, камери и бдителни съседи и без помощта на Иво и Робинзон там нямаше да се справи. Виж го ти мошеникът, не стига, че тогава му подариха няколко седмици живот, а сега бе тръгнал да заплашва Буров и да си иска парите. Крайно неприятен тип, като

видя какво се случи със съучастниците му, вместо да се покрие завинаги, помисли, че е недосегаем, повярва, че като върна откраднатото всичко е отминало. Толкова ли бе сляп за собствените си недостатъци? Не става така, мой човек, каквото си надробил, това ще сърбаш!

Най-добре щеше да направи ако го удари пред училището, ще изчака да изпрати децата и ще го осветка. Малко неподходящо място за убийство, но друго решение не виждаше, оня никъде не излизаше и не му оставяше друга възможност. Прехвърли няколко варианта и отново се убеди, че най-удачно е да го причака там, тогава ще може да се приближи достатъчно. Само че как щеше да го извърши? С нож беше изключено, кръвта можеше да стресира и възрастен индивид, какво да кажем за невръстни ученици? В бивша Югославия се бе нагледал на убийства с нож, тялото на зрял човек съдържа половин кофа кръв, която, ако засегнеш главна артерия се излива за секунди. С гарота можеше и да стане, така нареченото испанско мюи бе безшумно и действаше безотказно, стоманената тел не оставяше никакви шансове на жертвата. Ако го притиснеше натясно или се озовеше зад гърба му, щеше да се получи. От различни източници бе чувал, че удушените обикновено се изпускат в гащите и оплескват всичко наоколо, но в такива екстремни ситуации това се очакваше. Не можеше да каже, че е силно впечатлен от Братанов, той напълно заслужаваше такава смърт. А дали да не използва единия от пистолетите, така щеше да стане най-чисто? Но изникваше друг проблем, огнестрелните оръжия издават шум, гърмежът щеше да привлече вниманието на другите родители. Тогава се сети как в Камбоджа Алексей, руснак от неговия отряд заглушаваше изстрелите. Една нощ нападнаха пост на червените кхмери и Командо дори не разбра, че руснакът е стрелял, не чу нищо, а на тази мисия със заглушители не разполагаха. Когато се върнаха в лагера притисна боеца и той му сподели тайната си, показва му как от три пластмасови бутилки си е измайсторил потискащо шума устройство. Много години бяха минали оттогава, но той си спомняше достатъчно, ако опитаще можеше и да се справи. Отиде при контейнерите за смет и извади десетина шишета от „Кока кола“, все по един литър. Работниците, които монтираха соларните системи ги бяха изхвърлили и сега те щяха да му свършат добра работа. Срязва с назъбен нож три бутилки на една трета от дължината им като

запазваше тази част с гърлото, другото изхвърляше. После напъха срязаните бутилки една в друга, по този начин отворите за капачките образуваха една права линия и погледът му свободно минаваше от край до край. Стегна ги с тиксо, за да не се разместят и пъхна дулото на пистолета в гърлото на първата. За да не се клати и да не се налага постоянно да го крепи с ръка той затегна с тиксо цялото импровизирано устройство към цевта като внимаваше пътят на куршума да минава и през трите отвора по права линия. Получи се някакво подобие на заглушителя на Алексей, само дето при него бутилките не бяха от „Кока кола“, а от някакво местно безалкохолно. Огледа творението си и отиде в бараката за дърва да се убеди доколко е успял да постигне нещо. През прозорчето насочи оръжието си навън към безбрежното море и колебливо натисна спусъка, очакваше да чуе оглушителния трясък на изстрела. Откатът му надигна ръката, но почти нищо не се чу, само тракането на затвора и нещо като кихане. Леле, мале, наистина се получава. Имаше шум, разбира се, но по-скоро като от удар с тупалка по килим, а не оня рязък гръм, който издават реактивните самолети и гръмотевиците. Стреля пак, и пак, докато изпразни пълнителя и всеки път се убеждаваше, че руснакът е бил гениален в хрумването си. Върна се в къщата и изразходи почти цялата ролка тиксо, но така облепи всичко, че вече нямаше начин нещо да се размести. Отново зареди пълнителя, провери има ли куршум в цевта и отнесе готовото оръжие в подземиято. Влезе в банята, пусна водата и през прозорчето видя как колата на Петя паркира в двора. Явно тя също бе видяла неговата, на бегом влетя в къщата и първо провери стаите, а после нахлу в банята.

Няма да навлизам в подробности, читателите сигурно се досещат какво последва, но по някое време дори пилонът на генератора опасно се разклати, дотолкова двамата се бяха отдали на страстите си. Тази вечер останаха в леглото и не излизаха никъде, до късно през нощта си разказваха за отминалите дни и какво им се бе случило. Всъщност говореше повече тя и по-добре, защото той изпитваше чувство за вина, че се налага понякога да я лъже. Но нямаше как, те не бяха мистър и мисис Смит и истината щеше да се отрази пагубно на бъдещите им отношения.

— Скъпа, утре рано се налага да изляза, Буров ме вика!

— Ходи си, аз сигурно ще спя до обед! После какво ще правиш?

— Щом ще си тук, когато се видя с него веднага ще си дойда, имаме много да си говорим.

Тя закачливо го погледна:

— Да не е за това, за което си мисля?

— Ако си телепат — да! Хайде сега да поспим, че в шест часа трябва да съм на крак!

На зазоряване той тихо се измъкна от леглото и слезе долу. Направи си кафе и се разрови по чекмеджетата, тук някъде имаше гумени ръкавици и черна вакса за обувки. Сложи в една чанта зимна шапка и тъмни очила, после добави един анцуг и шишенце с нафта. От тоалетното шкафче извади гел за коса, с него намаза лицето си и след секунди кожата му се изопна като барабан. Погледна се в огледалото и видяното му хареса, от гела физиономията му коренно се бе променила, а очилата и шапката допълнително щяха да допълнят измамата. През нощта, когато Петя заспа той окончателно реши как ще свърши работата, сега само следваше плана. В такива ситуации винаги нещо може да се обърка, затова е добре да имаш няколко резервни варианта. Накрая облече стари и размъкнати дрехи, които смяташе после да изгори и obu удобни маратонки, защото можеше да се наложи и да бяга. Съвременните криминалистични технологии много бяха напреднали и трябваше да е максимално предпазлив, сега от един захвърлен фас определяха ДНК-то на пушача, същото се получаваше ако на местопрестъплението разследващите откриеха някакви телесни материали, дори влакна от дрехи.

Накрая слезе в подземие то за пистолета, но заедно със съчленените бутилки той бе станал дълъг и твърде неудобен за носене, затова го уви с дебел картон и пхна получения цилиндър в чантата. Погледна си часовника и видя, че времето напредва, след 40 минути училището отваряше врати. Разбърза се, излезе на двора и погледна към прозореца на спалнята да не би Петя да гледа, но след снощните гимнастики тя едва ли щеше да стане преди 10 часа. Качи се в колата и тихо потегли, бе дал дума пред приятелите си и не мислеше да се отмята. Последните часове от живота на Братанов изтичаха! Освен това изпълняваше и професионалните си задължения, този човек открито заплашваше неговия работодател, а неговата работа като шеф на охраната бе да го защитава на всяка цена.

По пътя отби в лозята, слезе от колата и с ваксата за обувки преправи регистрационните номера, по центъра няколко камери неминуемо щяха да го засекат и той искаше да се подсигури. Тази хитринка вече на няколко пъти я бяха използвали и вършеше добра работа, досега неизменно им бе помагала. Удовлетворен от постигнатото той подкара към града, беше се съсредоточил и мислено се подготвяше за най-важната и рискова част от плана.

Скоро стигна до училището, където децата на измамника получаваха знания и го обиколи няколко пъти, за да избере място, където да остави колата. Заради евентуалните очевидци трябваше да е по-далеч, но не чак толкова, че да губи време после и да я търси. Паркира между две сгради, сложи си очилата, нахлупи шапката и слезе. Леко накуцваше, от уроците на Робинзон знаеше, че малките подробности са важни, защото хората запомнят точно тези неща. Скоро видя входа на гимназията, пресече на отсрещния тротоар и притихна под дърветата. Първите коли с родители и ученици вече пристигаха, децата тичаха към входа и никой не обръщаше внимание на самотния човек, почиващ отсреща.

„Дано не съм го изтървал — помисли си Командо, — ако ги е докарал по-рано ще се наложи утре пак да идвам, но имам само няколко възможни дни, скоро започва и ваканцията. Тогава трябва да чакам до септември, а оня кой знае колко поразии щеше да сътвори дотогава“.

Както се бе замислил видя познатия автомобил, който тъкмо взе завоя откъм Руската църква. Наглецът пристигаше, сега щеше да остави децата и да потегли, предстояха секундите, в които чакащият го убиец трябваше да избере най-подходящия момент. За негово успокоение Братанов го улесни неимоверно, когато спря колата пред входа той слезе от нея и поведе синовете си към двора, без да я заключва, явно искаше да ги изпрати десетина метра и затова не се притесняваше от крадци. Командо изчака групичката да се отдалечи, огледа се и с нехайна походка се приближи до колата. И други превозни средства пристигаха и тръгваха, всеки бързаше занаякъде и никой не му обърна внимание. Той отвори тихо задната врата, хвърли последен поглед към жертвата си и се вмъкна вътре. Това беше, сега само му оставаше да чака. Извади пистолета от чантата, зареди го и легна на постелката зад предните седалки, стъклата бяха затъмнени и

когато се качваше, шофьорът надали щеше да го усети. В този момент предната врата се отвори, Братанов се вмъкна вътре, позабави се малко и стартира двигателя. Колата плавно потегли и Командо реши да изчака, не искаше да убива човека точно пред училището на децата му. Всъщност той нямаше да липсва на никого, бившата му съпруга изобщо не разговаряше с него, а заради особеностите на характера си и пословичната дребнавост той нямаше и приятели. Вече бе и беден, ако изключим луксозното му жилище и хубавия автомобил свободни пари надали имаше, така че и децата му нямаха особена полза от него. Командо беше решил за в бъдеще да помоли Буров да подпомогне финансово синовете му, шефът му обичаше справедливите каузи и щеше де се съгласи. Огледа за последно пистолета, искаше да се увери, че заглушителят не се е разместил и тихо се изправи. С периферното си зрение видя, че колата наближава първото кръстовище и ще спре на светофара, получаваше се идеално, иначе с мъртъв шофьор щяха да катастрофират. Когато автомобилът се подреди на опашката и спря, той доближи дулото до тила на жертвата си и натисна спусъка, пистолетът подскочи в ръката му. Качествената тапицерия пое голяма част от звука, който се чу въпреки заглушителя, но и уличният шум бе толкова силен, че едва ли някой в съседните автомобили разбра нещо. Нямаше смисъл да му говори разни прощални глупости от рода на „Много поздравя от Буров“ — това ставаше само по филмите. Мярна в огледалото угасващите му очи, оня се килна напред и увисна на коланите, но Командо за всеки случай стреля още веднъж. Тялото повече не мръдна, от това близко разстояние и с този калибър Братанов просто нямаше как да не е мъртъв. Отново прибра оръжието в чантата, отвори си вратата и излезе, след малко множеството по тротоара го погълна.

Закуцука към колата си размахвайки чантата, досущ като пенсионер, тръгнал на ранни покупки. Откъм булеварда още нищо не се чуваше, но това нямаше да продължи дълго, скоро разгневените шофьори щяха да открият трупа. Ето, колата му се показва отсреща, той се приближи и се качи. Огледа се в огледалото, търсеше някакви следи от кръв по лицето, но закономерно не откри такива, посоката на изстрела бе напред и по себе си нямаше никакви доказателства за това, което току-що бе извършил.

По заобиколни пътчета подкара към вилата, засега замисълът успяваше и той пристъпи към подробностите. Отби и спря в средата на Аспаруховия мост, напъха отново пистолета в картонения цилиндър и като изтича до парапета го засили надолу към дълбоките води, като едва не уцели един любопитен гларус. По оръжието нямаше отпечатъци и дори след време да го намереха с водолази, риск за него не съществуваше. Проследи с поглед полета на най-горещото доказателство докрай, върна се в колата и я подкара. Когато навлезе между лозята отново отби, взе чантата и навлезе навътре между редовете, очакваше го една последна задача. Смъкна ръкавиците, очилата и шапката, съблече всички дрехи, събу и маратонките. Натрупа всичко накуп, разля нафтата отгоре и я запали, после облече резервния анцуг. Остана бос, но това не го притесняваше, сега важното беше, че всички улики водещи към него вече не съществуваха. Разбърка горящата купчина и изчака огънят окончателно да изгасне, после разпиля пепелта наоколо. Това беше! Изчисти номерата и подкара към къщата си, след десетина минути бе в банята. Къпа се продължително, няколко пъти търка ръцете си до лактите с различни препарати, накрая ги обля с разрежена във вода белина. Правеше това, защото въпреки ръкавиците, от изстрелите винаги остават барутни частици по кожата и при една навременна проверка могат да се открият. Когато реши, че е готов, облече домашния си халат, направи една голяма кана с кафе и почука на спалнята:

— Хайде слънчице, ставай, кафето те чака!

В следобедна на същия ден Буров бе зад бюрото си в офиса, тъкмо се бе привел над финансовите отчети от последната седмица и бе много доволен от резултатите. Въпреки че заради ембаргото, наложено от Европейския съюз търговията с Русия бе замряла, печалбите на „Рос-Одессос“ бяха ударили тавана, а тези дни му предстоеше да сключи още една изгодна сделка с украински контрагенти. Вече бе 14 часа, когато телефонът му иззвъня, той погледна дисплея и видя, че го търси шефът на охраната му. Златен се оказа този мъж, ако не беше той, сега още щеше да си седи беден вкъщи на фотьойла и да се чуди как е допуснал да го изиграят така.

— Здравей Командо, какво има?

— Шефе, няма да мога да се видя и да говоря с Братанов.

— Някъде е заминал ли?

— Много далеч, днес сутринта някой го е очистил.

— Така ли? — Буров едва не изтърва скъпия си телефон. — Сигурен ли си, откъде разбра?

— Пуснете си телевизора на местния канал, от обед все за това говорят! Застреляли са го в центъра, на някакво кръстовище.

— Виж ти, съдбата отново ми помага и няма да се налага да го сплашваш отново.

— Така е, май стана по-добре, вече и вас няма да притеснява.

— Прав си, лош човек беше! Добре направи, че ми се обади, сега ще си пусна новините.

— Дочуване! Ще се видим през септември, но ако има нещо, обаждайте се!

Буров прекъсна връзката, облегна се назад в удобния стол и се замисли. Остана така няколко минути, но по някое време се сепна и на лицето му засия усмивка. Дали бе възможно? Ех, този негов бодигард, тази хитра лисица, дали пък той не бе помогнал на измамника да се пренесе в отвъдното?

Остана още известно време замислен, после поклати глава и отново се наведе над документите.

* * *

На почти 250 километра от Варна Иво и Робинзон тъкмо се връщаха от разходка в гората, техният ден също бе започнал рано. Сега си правеха планове за следобеда, бяха решили днес да поръчат мебелите за имението на горянина и на масата във вилата ги чакаше дебел каталог с предложения. Двамата тъкмо обсъждаха предимствата на боровия и на дъбовия материал, когато телефонът на Иво му подсказа, че е получил съобщение. Той прочете текста и в първия момент не можа да повярва на очите си, наложи се отново да го погледне за втори път.

— Шефе, имаме вест от Командо.

— Знаех си аз, вчера замина и вече му липсваме.

— Не е това, информира ни, че е приключил с оня измамник Братанов. Последният от списъка!

— Така ли, че кога успя, това не е толкова лесна работа?

— Явно го е направил, не вярвам да се шегува с такива неща.

— Тогава браво на него, удържа на дадената дума!

— Е, ние не сме се и съмнявали в това. Хайде да вървим и да изберем обзавеждането ти, че довечера имаме повод да празнуваме!

— Така си е, обади се на някое от твоите момичета, а аз ще поканя моята изгора, че тя, горката, отдавна не ме е виждала.

— Ще го направя, нашите задачи приключиха и е крайно време да обърнем повече внимание на любимите си хора.

— Има ли още от онова вино, което го докарахме от Варна?

— Половината кашон е пълен.

— Е, аз довечера мисля да променя това съотношение.

— Не се и съмнявам, всички знаем, че твоите възможности са безгранични!

Двамата приятели се прегърнаха и се запътиха да подготвят къщата за гостите, техният нов живот тепърва започваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.